BIBLIOTEKA VJEVERICA

ASTRID LINDGREN

Pipi Duga Čarapa

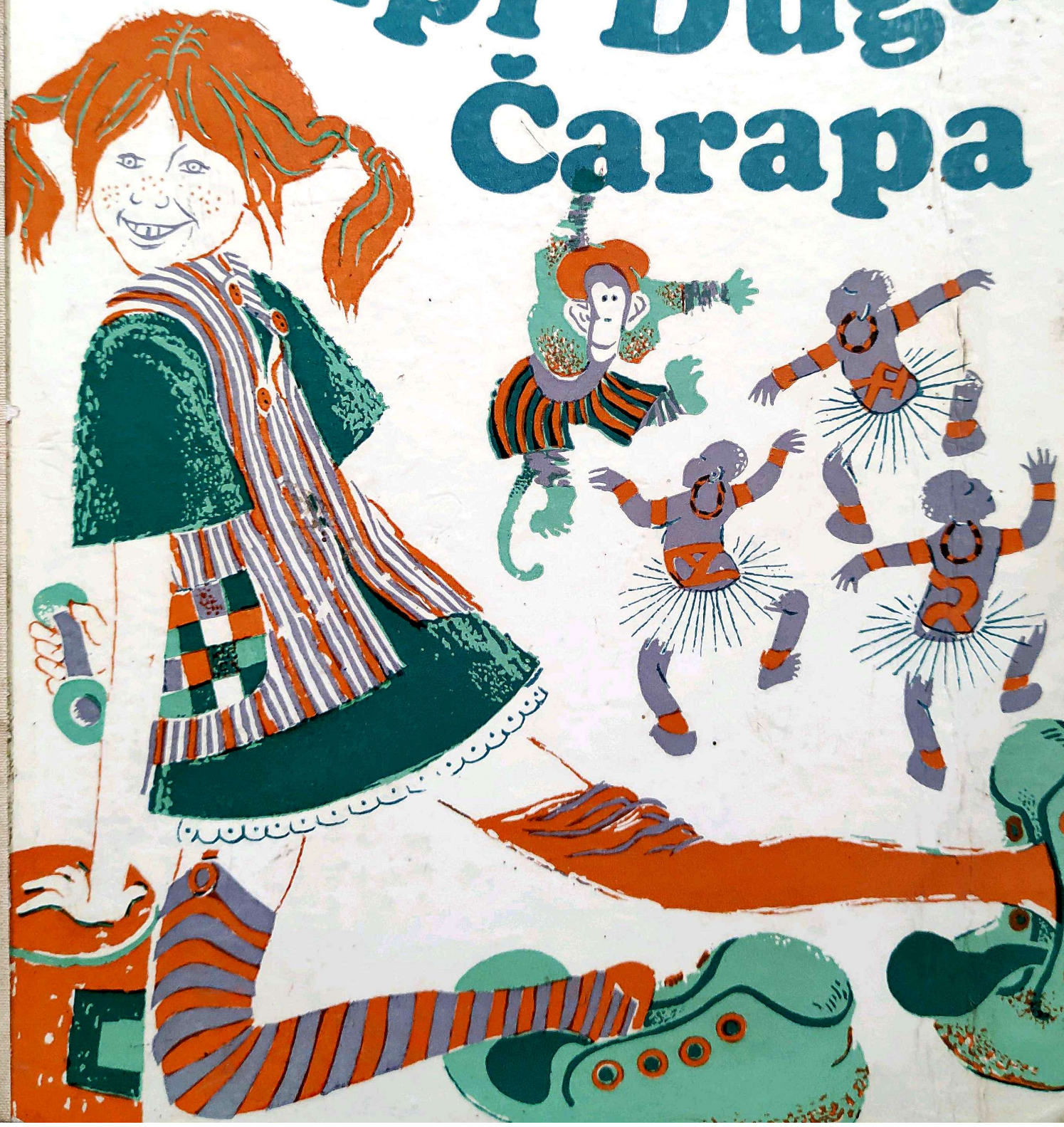

ASTRID LINDGREN

PIPI DUGA ČARAPA

BIBLIOTEKA VJEVERICA

UREDNIK ANA KULUŠIĆ

Naslov originala
PIPPI LÅNGSTRUMP
Copyright 1972 by Astrid Lindgren

Preveo sa švedskoga
MIRKO RUMAC

Ilustrirala
ZLATA ŽIVKOVIĆ-ŽILIĆ

ASTRID LINDGREN

PIPI DUGA ČARAPA

Treće izdanje

IZDAVAČKO KNJIŽARSKO PODUZEĆE
m l a d o s t
ZAGREB 1977

Štamparski zavod »Ognjen Prica«, Zagreb — 1977

Dok je moja sedmogodišnja kćerka Karin bila bolesna, svake bi me večeri molila:

— Mama, pričaj mi nešto!

Jedne večeri, kad sam bila vrlo umorna, zapitala sam je:

— A što da ti pričam?

— Pričaj mi o Pipi Dugoj Čarapi!

Ime Pipi Duga Čarapa palo joj je napamet upravo u tom trenutku. Nisam ni zapitala tko je ta Pipi, samo sam počela pripovijedati... Kako je to ime bilo neobično, tako je i Pipi u mojim pričama postala neobičnom djevojčicom, drugačijom od svih ostalih koje poznajem...

Karin je, a i druga djeca koja su čula moje pripovijedanje, zavoljela Pipi i poticala me da i dalje pripovijedam. Poslije sam sve te priče zapisala. Kad se pojavila knjiga o Pipi Dugoj Čarapi, bilo je takvih (naravno odraslih) koji su se bojali da će se sva djeca ponašati poput Pipi.

Moj odgovor na te primjedbe glasi:

Napisala sam sve svoje knjige samo u želji da djeci pružim malo zabave i neobičnih doživljaja.

I ja sam, kao djevojčica, željela da budem »glavna«, samostalna i jaka, jača od odraslih. Naravno, to je bilo nemoguće. Iz te moje želje, potpuno nesvjesno, nastala je neobična djevojčica Pipi.

A. L.

PIPI SE SELI U SVOJU KUĆU — »PIPINOVAC«

Na rubu gradića ležao stari, zapušteni vrt, a u vrtu bila oronula kuća u kojoj je stanovala Pipi Duga Čarapa. Bilo joj devet godina i živjela je posve sama. Nije imala ni mame ni tate, a to je bilo doista zgodno, jer tako nije bilo nikoga tko bi je tjerao u krevet upravo onda kad bi joj bilo najljepše, i nitko je ne bi prisiljavao da pije riblje ulje kad bi joj se prohtjelo bombona.

Nekoć je i ona imala tatu kojeg je silno voljela. Naravno, imala je i mamu, ali tome je već tako davno da je se i ne sjeća. Umrla joj mama kad je Pipi bila još majušno dijete koje je ležalo u kolijevci i urlalo tako silovito da nitko nije mogao izdržati u njenoj blizini. Pipi je vjerovala da njena mama sada sjedi tamo negdje na nebu i kriomice promatra svoju djevojčicu kroz neku rupicu, pa bi se često događalo da joj Pipi mahne rukom i kaže:

— Ne brini, mama! Snalazim se ja sasvim dobro!

Ali tatu Pipi nije nikada zaboravila. On je bio kapetan i plovio širokim morima, a i Pipi je plovila s njime na njegovu brodu, sve dok ga jednoga dana vjetar nije

odnio s palube i tada mu se zameo svaki trag. Ali je Pipi bila sasvim sigurna da će se on jednoga dana vratiti i nije ni pomišljala da se možda i utopio. Vjerovala je da je otac isplivao na kopno, i to na neki otok pun urođenika, gdje je onda postao urođeničkim kraljem i sada se po cijeli dan samo naokolo šeće sa zlatnom krunom na glavi.

— Moj je tata urođenički kralj — običavala bi zadovoljno govoriti Pipi. — Malo je djece koja imaju tako divnog tatu. A kad moj tata izgradi brod, doći će po mene i odvesti me sa sobom, i tada ću postati urođeničkom princezom. Hej, kakav će to onda biti život!

Mnogo je već vremena prošlo otkako je njen otac kupio ovu staru kuću s vrtom. Zamišljao je kako će kad ostari i više ne bude mogao ploviti morima, u toj kući stanovati s Pipi. No dogodila se ta nezgoda da ga je vjetar odnio s palube pa se Pipi, čekajući očev povratak, otputila ravno kući, u »Pipinovac«. Bilo je u kući namještaja i svega ostalog, a sve je to samo čekalo na nju. I tako se jedne lijepe ljetne večeri rastala s mornarima s očeva broda. Svi su oni mnogo voljeli Pipi, a i Pipi je voljela njih.

— Pa onda, do viđenja, momci! — pozdravljala ih Pipi i redom ljubila u čelo. — Ne bojte se za mene! Već ću se ja snaći.

Pipi je ponijela s broda samo malog majmuna koji se zvao Nilson, dar njena oca, i veliku putnu torbu punu zlatnika. Mornari su stajali oslonjeni o brodsku ogradu i gledali za njom sve dok im se nije izgubila iz vida. Klimala je putem nijednom se ne obazrijevši. U ruci je nosila putnu torbu, a na ramenu sjedio joj Nilson.

— Neobično dijete — reče jedan od mornara i otre suzu, dok je Pipi nestajala u daljini.

A imao je i pravo. Pipi je odista bila neobično dijete. A najneobičnije u nje bila je njena silna snaga. Da, da, bila je tako strahovito jaka da na cijelom svijetu nema tog policajca koji bi joj snagom mogao biti ravan. Mogla je podići čitava konja samo ako bi htjela. A to je često željela. Istoga dana kad je stigla u gradić i u svoju kuću »Pipinovac«, kupila je za zlatnik konja kakvog je oduvijek željela. I taj je konj odsad stanovao na verandi njene kuće a kada bi Pipi poslije podne zaželjela popiti kavu na verandi, onda bi ga jednostavno podigla i prebacila u vrt.

Baš pokraj njene kuće nalazio se još jedan vrt, a usred njega lijepa kuća. U toj kući stanovali su jedan tata i jedna mama i njihovo dvoje dražesne djece: dječak Tomi i djevojčica Anika. Bila su to vrlo dobra, vrlo, vrlo odgojena i vrlo, vrlo, vrlo poslušna djeca. Tomi nije nikada grizao nokte i uvijek bi učinio sve ono što bi ga mama zamolila.

Anika ne bi nikada mrmljala kad joj ne bi ispunili poneku želju i uvijek je bila uredna u izglačanim pamučnim haljinicama. Mnogo je pazila da ih ne uprlja.

Tomi i Anika obično su se lijepo igrali u vrtu. No vrlo često pomišljali su kako bi bilo lijepo da imaju još nekoga tko bi se igrao s njima. Dok je Pipi još plovila naokolo sa svojim tatom, znali bi mnogo puta, oslonjeni o vrtnu ogradu, govoriti jedno drugome:

— Šteta što se nitko neće useliti u onu kuću! Trebalo bi da tamo stanuje netko, netko s djecom.

One lijepe ljetne večeri, kad je Pipi prestupila prag »Pipinovca«, Tomi i Anika nisu bili kod kuće. Otputovali su svojoj baki i trebalo je da se vrate tek za tjedan dana. Zato nisu imali pojma da se netko uselio u susjednu kuću. A kad su po povratku kući stajali uz ogradu svog vrta i gledali na ulicu, još uvijek nisu znali da u neposrednoj blizini stanuje djevojčica s kojom se mogu igrati.

I tako su sada stajali tamo i razmišljali čega da se prihvate, hoće li se zbiti štogod zgodna ili će i ovaj dan biti jedan od onih kad se baš ništa ne događa.

No upravo u taj čas otvoriše se vrata »Pipinovca« i odande istrči mala djevojčica. Svakako najčudnija djevojčica koju su Tomi i Anika ikada vidjeli. Jasno, bila je to Pipi Duga Čarapa, koja je krenula na svoju jutarnju šetnju.

Evo kakva je bila:

Kosa joj bila boje mrkve, spletena u dvije čvrste pletenice što su stršale posve ravno. Nos joj sličio krumpiru i bio pun puncat pjega od sunca. Ispod nosa našla su se velika, široka usta sa zdravim, bijelim zubima. I haljina joj bješe čudna. Pipi ju je sama sašila. Trebala je biti modra, ali kako joj je ponestalo modre tkanine, to je Pipi ovdje-ondje ubacila i komadiće crvene. Na svoje duge, tanke noge navukla je par dugačkih čarapa, i to jednu smeđu, a drugu crnu. Imala je crne cipele koje su bile dvostruko duže od njenih stopala. Te cipele kupio joj tata još u Južnoj Americi, a bile su zato velike, da joj ne budu premalene kad poraste. Pipi nije nikada htjela obuti druge cipele. Ali ipak, najčudnijim od svega učinio se Tomiju i Aniki onaj majmunčić na ramenu ove neobične djevojčice. Bio

je to majmunčić, u knjigama zvan morska mačka, odjeven u modre hlače i žut kaputić, sa slamnatim šeširićem na glavi.

Pipi se klimbetala ulicom idući jednom nogom po pločniku, a drugom po rubu ceste. Tomi i Anika zurili su za njom dokle god su je mogli vidjeti. Začas, evo je — vraćala se, ali ovaj put natraške. Naravno, zato da se ne bi morala na povratku kući okrenuti. A kad je stigla do vrata na kojima su stajali Tomi i Anika, zaustavi se. Djeca su se pogledavala i šutjela kao zalivena. Napokon Tomi izusti:

— Zašto si hodala natraške?

— Zašto sam hodala natraške? — upita Pipi. — Pa zar mi možda ne živimo u slobodnoj zemlji? Zar čovjek ne može hodati onako kako želi? Usput, mogu ti reći da u Egiptu svi ljudi tako hodaju i nikome se to ne čini nimalo čudnim.

— A kako ti to znaš? — nastavi Tomi. — Pa valjda nisi bila u Egiptu?!

— O, molim te! Ja da nisam bila u Egiptu? Mogu ti reći da sam bila, naravno. Proputovala sam ja cijelu kuglu zemaljsku i vidjela mnogo čega čudnijeg od ljudi koji hodaju natraške. Pitam se što bi ti tek rekao kad bih stala hodati na rukama kao što to čine ljudi u Indokini.

— E, sad lažeš! — upadne Tomi.

Pipi se zamisli na trenutak.

— Da, imaš pravo, lažem — reče tužno.

— Lagati je ružno — reče Anika, koja se napokon usudila otvoriti usta.

— Da, da, lagati je *vrlo* ružno — odvrati Pipi još tužnije. Al' znaš, dogodi mi se da to zaboravim. Pa kako

možeš i očekivati da će dijete čija je mama anđeo, a tata kralj urođenika, koji je cijelog života plovio morem, neprekidno govoriti istinu. A usto — reče ona, zažarivši se po cijelom svom pjegavom licu — usto moram vam reći da u Turakalami nema jednog jedinog stvorenja koje bi govorilo istinu. Tamo samo lažu cijeli dan. Započinju u sedam izjutra i izdrže tako sve do uveče. Zato, ako ja i kažem poneku neistinu, morate mi oprostiti i sjetiti se da to dolazi otuda što sam boravila i suviše dugo u Turakalami. Pa ipak, valjda možemo postati prijatelji, zar ne?

— Naravno! — reče Tomi i pomisli kako ovo neće biti jedan od onih dosadnih dana.

— A zašto, uostalom, ne biste kod mene doručkovali? — upita Pipi.

— Pa što ne! — prihvati Tomi. — Hajdemo!

— Dobro — složi se Anika. — Idemo odmah.

— Da, ali najprije vas moram upoznati s Nilsonom — reče Pipi. I tada majmunčić skide šešir i pozdravi ih baš onako kako treba.

Uđoše kroz ruševna vrata u vrt vile »Pipinovac« i pođoše šljunkovitom vrtnom stazom. S obje strane uzdizala su se prastara, mahovinom obrasla stabla, po kojima bi se sigurno bilo divno penjati. Na verandi je stajao konj i glasno žvakao zob iz tanjura za juhu.

— Zašto držiš konja na verandi? — upita Tomi. Svi konji za koje je on znao živjeli su u stajama.

— Eh — Pipi će, razmisliv̌ši — u kuhinji mi je samo na smetnji, a u sobi mu se ne sviđa.

Tomi i Anika pogledali su konja i zatim ušli u kuću koja se sastojala od kuhinje, dnevne sobe i spavaonice.

Unutra je izgledalo kao da je ovog tjedna Pipi zaboravila na veliko spremanje. Tomi i Anika bojažljivo su se okretali naokolo neće li možda spaziti, skrivenog u nekom kutu, urođeničkog kralja. Ali, bilo je očito da u cijeloj kući nema nikakvog tate, a još manje mame, I tada, malko zaplašeno, upita Anika:

— Zar doista stanuješ ovdje sasvim sama?

— Ni govora — odvrati Pipi. — Pa sa mnom su Nilson i konj.

— Da, ali zar nemaš mame ili tate?

— Nemam — odreže Pipi.

— Pa tko ti onda kaže kad moraš uvečer na spavanje? — upita Anika.

— Sama. Najprije to kažem sasvim obično, zatim oštrije — uostalom i sami znate. Pa ako ni to ne pomogne — eh, onda bude i batina, jasno, zar ne?

Tomiju i Aniki nije baš sve bilo potpuno jasno, ali je zvučalo sasvim dobro.

Ušli su u kuhinju i Pipi ih pozove pjevajući:

Palačinke nek se stave,
Palačinke nek se prave,
Vruće, slatke, baš iz tave.

Tada uzme tri jajeta i baci ih visoko u zrak. Jedno joj padne na glavu, razbije se i prolije sve do očiju. Druga su dva pala u lonac i tamo se razbila.

— Uvijek sam slušala da je žumanjak odličan za kosu — reče Pipi i obriše oči. — Vidjet ćete, sad će mi kosa po-

rasti tako da će se nadaleko čuti. U Brazilu, uostalom, svi ljudi idu naokolo s kosom namazanom jajima. Pa tako tamo nema ćelavaca. Samo jednom našao se ondje neki starac pa pojeo jaje umjesto da njime premaže kosu. Jasno da je sasvim oćelavio, pa čim bi se pojavio na ulici, nastajala bi takva gužva da bi i policija morala posredovati.

I dok je Pipi tako čavrljala, prstima je spretno izvadila ljuske iz lonca i pripremila tijesto za palačinke. A tada skine sa zida četku za kupanje i njome stane tijesto tako tući da je sve prštalo po zidovima. Napokon prelije u tavu koja je stajala na štednjaku ono što je još preostalo. Kad je palačinka bila pečena s jedne strane, baci je u zrak gotovo do stropa, gdje se okrenula, i dočeka je opet u tavu. Čim se palačinka ispekla i s druge strane, baci je preko kuhinje ravno u jedan od tanjura na stolu.

— Jedite prije nego što se ohladi! — viknula je.

A Tomi i Anika prihvatiše se posla i zaključiše da su Pipine palačinke doista izvrsne.

Zatim ih Pipi pozove u dnevnu sobu. Jedini namještaj u ovoj sobi bila je velika komoda s brojnim sitnim ladicama.

Pipi otvori ladice i pokaže Tomiju i Aniki svoje blago što ga je tu čuvala. Bilo je tu čudesnih ptičjih jaja i čudesnih školjki i kamenja, malih, lijepih kutijica, pa predivnih srebrnastih ogledala i bisernih ogrlica i još mnogo drugih čudnovatih predmeta koje su Pipi i njen tata pokupovali na svojim putovanjima oko svijeta.

Svakome od svojih novih prijatelja Pipi dade poklon. Tomi je dobio bodež s drškom optočenim blještavim sedefom, a Anika kutijicu s rumenim školjkama na poklopcu. U kutijici se nalazio prsten sa zelenim kamenom.

— Možda sada hoćete kući? — upita Pipi. — No vratite se opet sutra. Ako ne idete kući, onda se ne možete ni vratiti. A to bi bila šteta.

To pomisliše i Tomi i Anika i zato su pošli kući. Prošli su pokraj konja koji je pojeo svu svoju zob i naposljetku kroz vrata na ogradi. I dok su oni tako išli, Nilson im je svojim slamnatim šeširom mahao na pozdrav.

PIPI JE STVAROTRAŽITELJ I UPADA U TUČU

Slijedećeg se jutra Anika rano probudila. Hitro skoči iz kreveta i otapka do Tomija.

— Probudi se! — reče mu i povuče ga za ruku. — Požurimo k onoj zgodnoj djevojčici s golemim cipelama.

Tomi se u trenu sasvim razbudi.

— Znaš, još u snu bilo mi je jasno da se i danas mora dogoditi nešto zgodno premda nisam znao što — reče i odbaci sa sebe gornji dio pidžame.

Tada oboje odoše u kupaonicu. Umili su se i oprali zube mnogo brže nego inače. I odjeća se našla na njima neobično brzo i, puni sat prije nego što ih je mama očekivala, stigli su iz gornjeg kata kuće kližući se ogradom stubišta. Sletjeli su upravo pred stol za doručkovanje i viknuli da žele kakao za tili čas.

— Ali što je? Čemu takva žurba? — upitala je mama.

— Idemo k onoj djevojčici u susjednoj kući — odvrati Tomi.

— Možda ćemo tamo ostati cijeli dan — dometne Anika.

Baš toga jutra Pipi je pekla paprenjake. Umijesila je mnogo tijesta i razvukla ga po podu.

— Reci — pitala je Pipi svog majmunčića — čemu služi daska za tijesto kad treba napraviti pet stotina paprenjaka?

Ležala je na podu i iz razvučena tijesta punom parom izrezivala mala srca.

— Prestani skakati po tijestu, Nilsone! — razdraženo će Pipi upravo kad je zazvonilo na vratima.

Pipi otrči i otvori. Od glave do pete bila je bijela od brašna. Baš kao kakva mlinarica. I dok se srdačno rukovala s Tomijem i Anikom, nad njima se stvori gust brašnjavi oblak.

— Divno što ste svratili! — reče i strese pregaču tako da se novi oblak brašna podigao u zrak. Tomiju i Aniki ušlo je u grlo toliko brašna da su se morali podobro iskašljati.

— Pa što radiš? — upita Tomi.

— Hm, ako kažem da čistim dimnjak, sigurno mi ti, kako si lukav, nećeš vjerovati. Zato: pečem! Al' bit će uskoro gotovo. Sjednite dotle na ovaj sanduk za drva.

Pipi je bila stvorenje koje znade brzo raditi. Tomi i Anika sjedili su na sanduku i promatrali je kako trči preko tijesta, baca gotove kolače u tepsije i trpa ih u pećnicu. Činilo se kao da su u kinu.

— Gotovo — napokon će Pipi i bučno zalupi vratima pećnice za posljednjom tepsijom.

— A što ćemo sada? — upita Tomi.

— Ja ne znam što ćete *vi* raditi — reče Pipi. — No što se mene tiče, ja neću ljenčariti. Jer ja sam, znate, stvarotražitelj, a takvi imaju uvijek posla.

— Što kažeš da si ti? — zapita Anika.

— Stvarotražitelj.

— A što je to? — upita Tomi.

— Onaj koji traži i pronalazi stvari. A što bi inače bilo? — reče Pipi metući na hrpu brašno koje je još ležalo po podu. — Čitav svijet je pun stvari pa treba netko tko će ih pokušati i pronaći, to je upravo posao stvarotražitelja.

— Ali koje su to stvari? — upita Anika.

— O, sve moguće! — Zlatno grumenje, nojeva pera, mrtvi štakori, sitne matice i svašta drugo.

Tomiju i Aniki učinilo se to baš zgodnim, pa i sami zažele da budu stvarotražitelji. Pri tome je Tomi rekao kako se nada da će naći grumen zlata, a ne samo malenu bezvrijednu maticu.

— Pa dobro, vidjet ćemo — reče Pipi. — Nešto se uvijek nađe. Ali moramo malko požuriti kako ne bi došli drugi stvarotražitelji i pokupili sve zlatno grumenje u ovom području.

I tako je sve troje stvarotražitelja krenulo na put. Zaključili su da bi najbolje bilo započeti traženjem uokolo susjednih kuća. Jer, kao što Pipi kaže, često se duboko u šumi pronađe mala matica, a najvrednije se stvari gotovo uvijek pronalaze nedaleko ljudi.

— Ali nikad se ne zna — reče. — Ima i suprotnih primjera. Sjećam se kako sam jednom tražila po nekoj prašumi na Borneu. I usred prašume, kamo nikada nije stupila

ljudska noga, baš tamo — što mislite da sam našla? Sasvim dobru drvenu nogu! Poklonila sam je poslije nekom jednonogom starcu, a on mi rekao da se takva noga ne može dobiti ni za kakav novac.

Tomi i Anika očima su pratili Pipi da točno vide što stvarotražitelj mora raditi.

Pipi je trčala s jedne strane puta na drugu, rukom zaklanjala oči i tražila, tražila. Ponekad bi naokolo puzala na koljenima i pružala ruku u pukotine vrtnih ograda.

— Hm — promrmlja Pipi. — Učinilo mi se da sam vidjela grumen zlata.

— A smije i se uistinu uzeti sve što se nađe? — upita Anika.

— Pa naravno, sve što leži na tlu — odgovori Pipi.

Malo dalje od mjesta njihova razgovora, u travi pred svojom kućom spavao je neki postariji čovjek.

— Evo, onaj tamo leži na zemlji — reče Pipi. — Mi smo ga našli, pa ga prema tome imamo pravo i uzeti.

Tomi i Anika se uplaše.

— Ali, Pipi, ne! Pa ne možemo *njega* uzeti! To ne ide! — usprotivi se Tomi. — A i čemu će nam?

— Čemu će nam?! O, pa njega bismo mogli iskoristiti za mnogo šta. Mogli bismo ga staviti u kavez za kuniće i onda ga hraniti maslačkom. Ali ako niste za to, meni je svejedno. Ipak će me ljutiti ako dođe netko drugi i uzme nam ga.

Pošli su dalje. Najednom Pipi vrisne:

— Hej, nešto takva još nisam nikada vidjela — vikne i podigne iz trave neku staru, zarđalu limenku. — Kakva li plijena! Ovakvih kutija nikad previše.

Tomi je nekako nepovjerljivo promatrao limenku.

— A za što se može upotrijebiti?

— Eh, za mnogo šta. Nekome može poslužiti za spremanje kolača. Onda je to KUTIJA S KOLAČIMA. A nekome će poslužiti da *ne* sprema kolače u nju. Onda je to KUTIJA BEZ KOLAČA. To baš nije tako zgodno, ali ipak nečemu služi.

Pokazala mu je limenku. Bila je vrlo zarđala, a imala je i rupu na dnu.

— Čini se da je to KUTIJA BEZ KOLAČA — reče Pipi zamišljeno. — Ali može se navući na glavu i onda se igrati noći.

Što rekla, to Pipi i učinila. S limenkom na glavi svečano je prolazila između kuća kao neki maleni, limeni toranj i zaustavila se tek onda kad se potrbuške prevalila preko nekakve žičane ograde. Sve je zaječalo kad se limenka stala bučno kotrljati po zemlji.

— Vidite — reče Pipi — da mi limenka nije bila na glavi, pala bih na lice i razbila nos.

— Da — usprotivi se Anika — ali da na glavi nisi imala ovu kutiju, ne bi se niti spotakla o ogradu.

Prije nego je Anika izustila posljednje riječi, dopre novi bojni poklik s Pipine strane. Ona pobjedonosno podigne prazan kalem od konca.

— Baš sretan dan! Kako divan kalemčić za pravljenje balona od sapunice ili kao privjesak oko vrata.

Upravo u tom času otvore se vrtna vrata obližnje kuće i kroz njih izjuri dječak. Bio je strahovito uplašen, a nije ni čudo jer su mu za petama bila petorica drugih dječaka.

I već su ga slijedećeg trenutka uhvatili. Pritisnuše ga o ogradu i počeše tući. A on je plakao, rukama zaklanjajući lice.

— Izlemajte ga, dečki! — vikao je najviši i najveći među njima. — Izlupajte ga tako da više ne pomisli ni nosom proviriti u ovu ulicu.

— Oh! — vikne Anika — Pa to je Vili! Kako mogu biti tako zli!?

— A to je onaj gadni Bengt! On se stalno tuče! — reče Tomi. — I onda petorica na jednoga! Kakve kukavice!

Pipi priđe dječacima i kažiprstom bocne Bengta u leđa.

— Hej, ti! — reče mu. — Zar ga baš hoćete dotući? Što ste se sva petorica oborila na njega?

Bengt se okrene i spazi neko curče koje nikada prije nije vidio, sasvim strano djevojče koje se čak usudilo da ga prstom dotakne. Isprva je bio tako iznenađen da je samo stajao i blenuo, a zatim mu obrazom prođe široki osmijeh.

— Ej, dečki! — vikne. — Pustite Vilija i pogledajte ovu curu ovdje. Tako nešto ne vidi se često!

Stao se udarati po koljenima i urlati od smijeha. Začas se čitava družina sabrala oko Pipi. A Vili se, brišući suze, oprezno odmakao i stao uz Tomija.

— Jeste l' vidjeli ovakvu kosu, dečki? Prava vatra! — nastavljao je Bengt. — Oho, kakvih li cipela! Mogu li ih posuditi od tebe? Baš bih htio na veslanje, ali nemam čamca.

Tada povuče Pipi za pletenicu, ali odmah je ispusti i povikne:

— Au, opekao sam se!

Dječaci u trenu naprave krug oko Pipi i počnu skakati i vikati:

— Žuta! Žuta! Žuta!

A Pipi je stajala usred kruga i smijala se. Bengt se ponadao da će se Pipi naljutiti i zaplakati, ili barem uplašiti, a kad ništa nije pomoglo, on je grubo gurne.

— Mislim da se ne ponašaš baš suviše lijepo prema damama — zaprijeti Pipi. Tada ga podigne svojim jakim rukama, odnese prema brezi što je tu rasla i objesi ga preko grane. Onda dohvati slijedećeg dječaka pa i njega objesi preko druge grane. Trećeg posadi na stup ograde nekog vrta, a četvrtog odbaci preko ograde tako da je ostao sjediti usred cvjetne gredice u vrtu. A posljednjeg ratnika zgrabi i ugura u dječja kolica koja su stajala na ulici.

Načas Pipi, Tomi i Anika zastaše promatrajući dječake-bojovnike koji sasvim zanijemješe od zaprepaštenja.

— Vi ste najobičnije kukavice! — dovikne Pipi dječacima. — Pet protiv jednoga! To je kukavički. — Obarate se na jadnu, malu nezaštićenu djevojčicu! Eh, kako ste bijedni! Dođite, hajdemo kući! — obrati se Pipi Tomiju i Aniki. Viliju napomene: — Ako te još jednom pokušaju izmlatiti, samo mi javi!

Bengtu, koji je visio gore na drvetu ne usudivši se pomaknuti, Pipi dobaci:

— Ako imaš još nešto reći o mojoj kosi ili cipelama, onda je najbolje da to kažeš sada prije no što odemo kući.

Ali Bengt nije više imao nikakvih primjedaba na njene cipele, a niti na njenu kosu. Tako Pipi uzme limenku u

jednu, a kalem u drugu ruku i pođe svojim putem s Tomijem i Anikom. Kad su stigli kući, u Pipin vrt, ona reče:

— Ih, koješta! Ja sam našla dvije divne stvari, a vi ništa. Morate i dalje tražiti. Nego Tomi, zašto ne pogledaš malo tamo u ono staro drvo? Stara su stabla među najboljim nalazištima za stvarotražitelje.

Tomi joj odvrati kako on i Anika sigurno neće nikada ništa naći, ali da bi učinio Pipi po volji, pruži ruku u udubinu stabla.

— Ah, ne! — povikne uplašeno i naglo izvuče ruku. U njoj je držao divan notes s koricama od prave kože. A u posebnom je odjeljku bila srebrna olovka.

— Prekrasno! — klikne Tomi.

— Evo vidiš! — reče Pipi. — Ništa nije tako uzbudljivo kao biti stvarotražitelj. Čudi me samo što ih nema mnogo više. Ljudi postaju tesari, postolari i dimnjačari, ali stvarotražitelj, eh, to im nije dovoljno fino.

A onda predloži Aniki:

— A što ne bi i ti pružila ruku i pokušala nešto naći u ovom starom panju? U takvim panjevima uvijek se nešto nađe.

Anika uvuče ruku u rupu i gotovo u isti čas uhvati crvenu koraljnu ogrlicu. Tomi i Anika stajali su dugo kao skamenjeni, otvorenih usta, toliko su bili iznenađeni. Zaključili su da odsada pa nadalje svakog dana budu stvarotražitelji.

Sinoć se Pipi sve do ponoći igrala loptom pa je sada najednom postala pospanom.

— Čini mi se da bih morala malo othrkati — reče. — Dođite sa mnom i pokrijte me u krevetu.

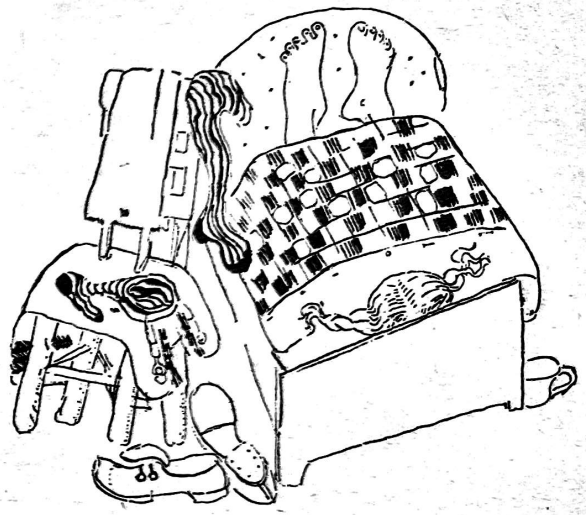

A kad je sjela na rub kreveta i izula cipele pogleda ih zamišljeno i reče:

— On bi veslao, kaže taj pišljivi Bengt! Fuj! — Pipi bijesno frkne. — Naučit ću ja tebe veslanju! Samo čekaj! Drugi put!

— Nego čuj, Pipi — upita Tomi s poštovanjem. — A zašto zapravo imaš tako velike cipele?

— Da bih u njima mogla vrtjeti prstima — odvrati Pipi. I tada leže. Običavala je spavati s nogama ispruženim na uzglavlju, s glavom duboko ispod pokrivača.

— Tako spavaju u Guatemali — objasnila je. — I to je jedini pravilan način kako valja spavati. Jer tada se može vrtjeti nožnim prstima i u snu. Možete li se uspavati i bez uspavanke? — upita. — Ja uvijek malko zapjevam, inače ne sklopim oka.

Tomi i Anika začuše neko mumljanje ispod pokrivača. To je Pipi sama sebi pjevala uspavanku. Tiho i oprezno iskradoše se napolje kako je ne bi smetali. S vrata se obazru još jednom na krevet na kojem je ležala Pipi, ali vidješe jedino njene noge koje su se odmarale na jastuku.

Tomi i Anika otrčaše kući. Anikini prsti grčevito su stezali koraljnu ogrlicu.

— Ipak je to čudno! — reče. — Čuj, Tomi! Ne misliš

valjda... Ili ipak misliš da je Pipi već ranije tamo stavila one stvari?

— Tko bi znao!? — odgovori Tomi. — Kad je riječ o Pipi, nikad se ništa ne zna.

PIPI SE IGRA »LOVICE« S POLICAJCIMA

Po gradiću se odmah pročulo kako neka devetogodišnja djevojčica stanuje sasvim sama u vili »Pipinovac«. Sve tete i svi stričevi grada pomisliše da to tako dalje ne ide: sva djeca moraju imati nekoga tko će ih odgajati i paziti da idu u školu i uče tablicu množenja. I zato svi ti stričevi i tetke zaključiše da ta djevojčica mora odmah u dječji dom.

Jednoga lijepog popodneva pozvala Pipi Tomija i Aniku na kavu i kolače. Stol je bio postavljen na verandi. Krasno je bilo tako sjediti na suncu i udisati divan miris cvijeća iz vrta. Nilson se pentrao gore-dolje po ogradi, a od vremena do vremena konj bi pružio glavu da dobije poneki paprenjak.

— O, kako je živjeti — divno! — uzdahne Pipi i ispruži noge dokle je najdalje mogla.

I upravo u tom trenutku uđoše kroz vrtna vrata dva policajca.

— Eh, baš mi je sretan dan! — nastavi Pipi. — Policajci su mi nešto najdraže. Odmah poslije kreme od rabarbare.

Ona priđe policajcima, a lice joj sjalo od sreće.

— Jesi li ti ta djevojčica koja se upravo uselila u »Pipinovac?« — upita jedan od policajaca.

— Ne, ni govora — uzvrati Pipi. — Ja sam stara teta koja živi na trećem katu kuće na posve drugom dijelu grada.

Pipi se htjela samo malo pošaliti, ali policajcima se to očito nije učinilo ni najmanje zgodnim. Rekoše joj neka se ne pravi pametnom, a zatim da su se dobri ljudi iz grada pobrinuli za nju pa će dobiti mjesto u dječjem domu.

— Pa ja već imam mjesto u dječjem domu! — objasni im Pipi.

— Što kažeš? Zar je već sve uređeno? — upita jedan policajac. — A gdje je taj tvoj dječiji dom?

— Upravo ste pred njim — ponosno odvrati Pipi. — Ja sam *dijete*, a ovo je moj *dom*. Dakle to je *dječji dom*. I tu imam mjesta više nego dovoljno.

— Ali drago dijete — na to će policajac smiješeći se. — Ti to ne shvaćaš. Ti moraš u pravi dječji dom gdje će se netko brinuti o tebi.

— Može li se u taj vaš dječji dom ponijeti i svog konja? — zapita Pipi.

— Naravno da ne može — uzvrati policajac.

— Da, to sam i mislila. A majmuna?

— Ne, ni majmuna. To ti je valjda jasno!?

— E, onda morate pokušati pribaviti djecu za taj vaš dječji dom na nekom drugom mjestu, a ne ovdje. Nije mi ni na kraj pameti da selim odavde.

— Dobro, ali ti znaš da moraš ići u školu — uporno će policajac.

— A zašto se mora ići u školu, molim vas lijepo?

— Da bi se nešto naučilo.

— A što bi to trebalo naučiti?

— Ee... svašta — i opet će policajac — mnogo korisnih stvari. Na primjer — tablicu množenja.

— Pa meni je bilo sasvim dobro bez tablice gloženja i ovih devet godina pa se nadam preživjeti bez nje i još neko vrijeme — odbrusi mu Pipi.

— Da, ali zamisli kako je tužno biti neznalica. Pomisli samo, kad jednom budeš velika pa te netko, na primjer, upita kako se zove glavni grad Portugala, a ti ne znaš.

— Fi... kako ne bih znala — upadne Pipi. — Odgovorit ću jednostavno: »Ako vam je baš tako stalo da znate ime glavnoga grada Portugala, onda pišite tamo i upitajte.«

— No, no, ali zar ipak ne misliš da baš nije zgodno što to i sama ne znaš?

— Da, može biti. Možda ću se, dok budem noću budna ležala, pitati i pitati: »Pa kako se ono zove glavni grad Portugala?« Al' čovjeku ne može uvijek biti samo ugodno — zaključi Pipi i digne se na ruke. — A, uostalom, ja sam sa svojim tatom bila u Lisabonu — nadoda ona, isto tako dobro govoreći i u ovakvu položaju.

Ali onda jedan od policajaca rekne kako ona ipak ne može činiti baš sve što želi. I zato mora biti dobra i poći u dječji dom, i to odmah. On zakoraknu prema njoj i uhvati je za ruku. Ali Pipi mu se izmakne. Lako ga udari rukom i vikne: »Loviš!« I prije no što je policajac trepnuo okom, Pipi je već bila na ogradi verande. A onda se u nekoliko skokova nađe na balkonu koji se nalazio iznad verande. Policajcima baš nije bilo do veranja tim putem, pa pohitaše

u kuću, na prvi kat. No kad su stigli do balkona, Pipi je već bila na krovu. Verala se po crepovima kao da je majmunica. Za trenutak već je stajala na sljemenu krova, a onda se lakim skokom našla na dimnjaku.

Dolje na balkonu policajci su u bijesu čupali kose, a na travi su stajali Tomi i Anika i gledali prema Pipi.

— Ih, kako se divno igrati »lovice«! — uzviknula je Pipi. — Divno što ste došli! Baš imam krasan i sretan dan!

Policajci zastaše, razmišljajući na trenutak. A onda prinesu ljestve, oslone ih o zabatni zid i stanu se jedan za drugim penjati. Kad su stigli do sljemena krova i oprezno se uputili prema Pipi, djelovali su malko uplašeno.

— Ništa se ne bojte! — dovikivala im Pipi. — Nije opasno. Samo mirno naprijed!

I kad su policajcima nedostajala još samo dva koraka pa da je dohvate, Pipi hitro skoči s dimnjaka i uz glasan smijeh i vrisku potrči krovnim sljemenom do drugog zabata. Nekoliko metara podalje od kuće stajalo je drvo.

— Evo, skačem! — poviče Pipi i začas se nađe u zelenoj krošnji drveta. Uhvati granu, zanjiše se na njoj i skoči na zemlju. Tada otrči do drugog zabata i ukloni ljestve.

Policajci se grdno uplašiše kad je Pipi skočila, ali još grdnije kad su se morali vratiti sljemenom krova do ruba zabata da bi se spustili po ljestvama. Isprva su bili strahovito ljuti i pozivali Pipi, koja ih je promatrala odozdo, da odmah prisloni ljestve, jer će ih inače dobro upamtiti.

— A što se toliko ljutite? — upita ih prijekorno Pipi. — Pa mi se samo igramo »lovice«, a pri tome se ne treba ljutiti. Lijepo me zamolite, pa ću vam vratiti ljestve.

Policajci su malko razmišljali a onda jedan zamoli blagim glasom:

— Pipi, budi tako dobra pa nam postavi ljestve da se spustimo dolje do tebe.

— Pa naravno — reče Pipi i odmah prisloni ljestve uza zid. — Eh, a sada svi na kavu! — pozove ih Pipi.

Ali su policajci bili podmuklice pa se, čim su stupili na čvrsto tlo, ustreme na Pipi viknuvši:

— Sad ćeš ti dobiti svoje, nevaljalice jedna!

No tada će Pipi:

— Eh, tako ne! A sada više nemam vremena za igru. Iako treba priznati da je bilo sasvim zgodno.

Snažnim zahvatom uhvati policajce za pojasove i iznese ih kroz vrt na put. Tamo ih spusti i trebalo im je podosta vremena prije nego što se uspiješe pomaknuti.

— Čekajte malo! — zadrža ih Pipi i pohita u kuhinju da bi se u času vratila s nekoliko paprenjaka u ruci.

— Da vam se nađe za put — reče im. — Nije tako strašno što su malo prigorjeli.

Zatim se vrati Tomiju i Aniki koji su tamo stajali u čudu razrogačenih očiju. Policajci su se vratili u grad i rekli svim onim tetama i stričevima, koji su ih poslali, da Pipi nije nimalo pogodna za dječji dom. Ni riječi nisu izustili o svom putovanju po krovu. A tete i stričevi zaključiše kako je možda ipak najbolje ostaviti Pipi da stanuje u »Pipinovcu«. Ako jednom bude htjela u školu, neka sve lijepo sama uredi.

Dotle su Pipi, Tomi i Anika provodili doista veselo popodne. Nastaviše svoju gozbu uz kavu, a Pipi je uspjela ugurati u sebe četrnaest paprenjaka i poslije reći:

— Znate, čini mi se da ona dvojica policajaca i nisu bila baš od najboljih. Suviše su pričali o dječjem domu, pa o tablici gloženja i Lisabonu.

Zatim podigne konja s verande i zajaše ga. Zajaše i Tomi. Anika se isprva nećkala, no kad je vidjela kako se Pipi i Tomi divno zabavljaju, dopusti da Pipi i nju podigne na konja.

Konj je kaskao vrtom, a Tomi je pjevao: *Tko se boji jahat još, tri za groš, tri za groš.*

Kad su se te večeri Tomi i Anika uvukli u svoje krevete, tiho će Tomi:

— Reci, Anika, zar nije krasno što se Pipi uselila u susjednu kuću?

— Pa jasno da je krasno.

— Znaš, uopće mi ne pada na pamet što smo se to nas dvoje mogli igrati prije nego što je Pipi došla ovamo. Sjećaš li se ti?

— Pa, igrali smo kriket* i druge igre — uzvrati Anika.

— Da, ali ipak je ovako zabavnije. S Pipi i njenim konjem. I sa svime u »Pipinovcu«!

PIPI KREĆE U ŠKOLU

Tomi i Anika su, naravno, pohađali školu. Svakog jutra oko osmog sata pješice su išli u školu držeći se za ruke i noseći školske knjige.

* Kriket — sportska igra sa štapovima, igra se na travnjacima.

U to doba Pipi je bila obično zauzeta timarenjem konja ili bi Nilsonu navlačila njegovu malenu odjeću. Ili je izvodila jutarnju gimnastiku koja se sastojala od četrdeset i tri neprekidna salta. Zatim bi u kuhinji u blaženom miru popila veliku šalicu bijele kave i pojela sendviče sa sirom.

Tomi i Anika neprestano su čeznutljivo pogledavali prema »Pipinovcu« dok bi tako, vukući noge, bili na putu u školu. Mnogo, mnogo radije zaokrenuli bi k Pipi i tamo se igrali. No kad bi i ona išla u školu, ipak bi sve bilo lakše.

— Pomisli kako bi nam bilo zabavno kad bismo se vraćali iz škole! — primijeti Tomi.

— Pa da, ali i na putu u školu! — doda Anika.

I što su više razmišljali o tome, to im se gluplje činilo što Pipi ne ide u školu. Napokon odluče da je nagovore neka se i ona okuša u školi.

— Nemaš pojma kako je naša učiteljica dobra — lukavo će Tomi jednog popodneva kad je s Anikom posjetio Pipi, a prije toga valjano naučio svoje zadaće.

— Kad bi samo znala kako je lijepo u školi! — potpomagala ga Anika. — Bila bih nesretna kad mi ne bi dopustili da idem u školu.

Pipi je sjedila na stolčiću i prala noge u vedru. Nije prozborila ni riječi, tek je okretala nožnim prstima tako da je voda prskala na sve strane.

— Ne mora se tamo biti baš strahovito dugo — nastavi Tomi. — Samo do dva sata.

— A imamo novogodišnje, pa proljetne i još ljetne praznike — uporno će Anika.

Pipi zagrize palac, ali riječ joj ne izađe iz usta. Odjednom prolije svu vodu po kuhinjskom podu tako da su se Nilsonu, koji je sjedio malo podalje i igrao se ogledalom, hlačice sasvim smočile.

— To je nepravedno — oštro će Pipi ne brinući se za Nilsonov očaj nad mokrim hlačama. — To je skroz-naskroz nepravedno! Ne mogu to trpjeti.

— A što to? — upita Tomi.

— Pa ovo: za četiri mjeseca bit će Nova godina i vi ćete imati novogodišnje praznike. A ja? Što ću imati ja? — Pipin glas zvučao je žalosno. — Nikakvih praznika. Ni najkraćih. A ne, nešto tu treba mijenjati. Od sutra idem u školu!

Tomi i Anika zapljeskaše od oduševljenja.

— Hura! Onda te čekamo ispred naših vrata deset minuta prije osam.

— E, to ipak ne — reče Pipi, — Tako rano ja ne mogu. A osim toga — dojahat ću u školu.

Tako i učini. Točno u deset sati slijedećeg dana skinula je konja s verande, a trenutak kasnije svi stanovnici gradića sletjeli se na prozore da vide tog konja koji je po njihovu mišljenju jurio kao da je prestrašen. Naravno da to nije bilo tako, već je Pipi samo malko brzala u školu.

U divljem galopu uletjela je u školsko dvorište, skočila u punom trku s konja, privezala ga za stablo i, gotovo razvalivši vrata, bučno sjurila u razred tako da su Tomi i Anika i njihovi drugovi prestrašeno poskočili u klupama.

— Zdravo! — poviče Pipi i mahne svojim velikim šeširom. — Jesam li na vrijeme stigla na tablicu gloženja?

Tomi i Anika već su najavili učiteljici dolazak nove djevojčice kojoj je ime Pipi Duga Čarapa. A učiteljica je već i prije čula u gradiću govoriti o njoj. Učiteljica je bila vrlo dobra i odlučila da sve učini kako bi se Pipi u školi osjećala što ugodnije.

Pipi se sruči u prvu slobodnu klupu, iako je nitko nije zamolio za to. No učiteljica se ne obazre na takav njen nepristojan postupak, već joj prijateljski reče:

— Dobrodošla u školu, draga Pipi. Nadam se da će ti se ovdje svidjeti i da ćeš mnogo toga naučiti.

— Da, a ja se nadam da ću imati novogodišnje praznike — uzvrati Pipi. — Zato sam i došla. Pravda prije svega.

— Sada mi moraš kazati svoje puno ime i prezime — učiteljica će na to — tako da te mogu upisati u školu.

Zovem se Pipilota Viktualia Zavjesić Peperminta Efraimova Duga Čarapa, kćerka kapetana Efraima Duge Čarape, prije straha i trepeta mora, a sada urođeničkog kralja. Pipi mi je samo nadimak, jer tata misli da je Pipilota suviše dugo ime za izgovaranje.

— No da, u redu — onda ćemo te i mi zvati Pipi. A sad da vidimo tvoje znanje. Velika si djevojčica pa već sigurno mnogo toga znaš. Mogli bismo početi s računom. Pa reci, Pipi, koliko je sedam i pet?

Pipi iznenađena i uvrijeđena pogleda učiteljicu, pa izvali:

— Ali čuj, ako ti to sama ne znaš, nemoj zamišljati da ću ti ja reći.

Sva su djeca uplašeno zurila u Pipi dok joj je učiteljica objašnjavala da se tako ne može odgovarati u školi. I onda, ne smije se učiteljici reći »ti«, već »vi«.

— O, oprostite — pokajnički će Pipi. — Nisam to znala i neću to više nikada učiniti.

— Nadam se — prihvati učiteljica. — I reći ću ti da je sedam i pet — dvanaest.

— Vidi! — uzvikne Pipi. — Pa ti to i sama znaš! Pa što onda pitaš!? Uh! Baš sam glupa! I opet sam ti rekla »ti«. Oprostite! — I Pipi sama sebe potegne za uho.

Učiteljica se pravila kao da se ništa nije dogodilo pa nastavi s ispitivanjem.

— Pa onda, Pipi, što misliš koliko je osam i četiri?

— Pa tako nekako oko šezdeset sedam — smatrala je Pipi.

— Nije, Pipi. Osam i četiri je dvanaest.

— O ne, draga moja, sad si pretjerala. Pa ti si sama malo prije rekla, da je sedam i pet dvanaest. A u školi treba biti nekakva reda. Uostalom, ako si baš tako djetinjasto oduševljena za te gluposti, što ne odeš tamo u kut i računaš za sebe, a nas pustiš da se u miru igramo »lovice«. Ali — i opet sam rekla »ti«! Možeš li mi oprostiti još ovaj, posljednji put, pa ću se pokušati prisjetiti ubuduće!

Učiteljica zaključi da više nema smisla podučavati Pipi u računu pa nastavi s ispitivanjem druge djece.

— Hajde, Tomi, možeš li odgovoriti na ovo pitanje. Ako Lisa ima sedam jabuka, a Aksel devet, koliko onda jabuka imaju zajedno?

— No Tomi, samo reci — uzviknu Pipi — a onda od-

govori i na moje pitanje: ako Lisu zaboli želudac, a Aksela još više, tko je kriv za to i gdje su digli jabuke?

Učiteljica se i opet napravi kao da nije ništa čula i okrene se Aniki:

— A sada jedno pitanje i tebi. Gustav je bio s prijateljem na školskom izletu. Imao je trideset kruna* kad je otputovao, a sedam kad se vratio kući. Koliko je potrošio?

— Eh, baš tako! — doda Pipi. — A mene bi zanimalo na što je potrošio svoj novac, je l' to bila koka-kola, i je li dobro oprao uši prije nego što je otišao od kuće.

Učiteljica odluči prestati s računom. Pomisli da će Pipi možda radije učiti čitanje. Zato izvuče lijepu sliku ivančice, ispod koje je stajalo slovo »i«.

— No evo, Pipi, sad ćeš vidjeti nešto lijepo. Na slici vidiš ivančicu, a slovo ispod nje je »i«.

— Meni se to čini kao neka crtica, a povrh nje točkica koju je muha napravila. Rado bih znala kakve veze ima ivančica s točkicama koje prave muhe.

Učiteljica tad uzme drugi crtež koji je predstavljao zmiju i reče da je slovo ispod zmije »z«.

No kad već govorimo o zmijama — upadne Pipi — znajte da neću nikada zaboraviti kad sam se borila s jednom golemom zmijurinom u Indiji. Bila je to strahovita zmija, nećete vjerovati, četrnaest metara duga, a ljuta kao osa. Svakog dana pojela bi po pet odraslih Indijaca, a na kraju, za desert dvoje djece. A onda se ovila i oko mene — kreč! — a ja, iskusna moreplovka, udarim je po glavi —

* Kruna = švedski novac

bum! — a ona zasikće — psssss! — a ja je još jednom udarim — bum! — a ona — eeeeeh! — i ugine. Tako, dakle, znači, to je slovo »z«! Čudno! Vrlo čudno!

Pipi je morala uhvatiti zraka, toliko se bila raspričala. Učiteljica je zaključila da je Pipi nemirno i teško dijete, pa zato predloži učenicima da crtaju. Tako će se Pipi smiriti na svome mjestu i crtati, mislila je učiteljica. Pronađe papire i olovke i podijeli ih djeci.

— Možete nacrtati što god želite — reče ona. I tada sjede za svoj stol i počne ispravljati zadaćnice. Nakon nekoliko minuta podigne glavu da vidi kako djeca rade. Sva su djeca promatrala Pipi, koja je ležala na podu i crtala s puno žara.

— Ali, Pipi! — nestrpljivo će učiteljica — zašto ne crtaš po papiru?

— Već sam odavna ispunila cijeli papir, ali za mog konja nema dovoljno mjesta na ovom tako malom papiru — odvrati Pipi. — Upravo mu sada crtam prednje noge, ali da dođem do repa — morat ću izaći na hodnik.

Učiteljica je trenutak uporno razmišljala.

— Hajde da zapjevamo neku pjesmicu — predloži onda.

Sva su djeca stala uza svoje klupe, sva osim Pipi koja osta ležati na podu.

— Samo pjevajte, pa da se ja malo odmorim — reče Pipi. — Previše učenja uništi i najzdravijeg.

No sada je i učiteljici prekipjelo. Naredi djeci da se odu igrati u školski vrt pa da ona u miru malo porazgovori s Pipi.

Kad su ostale same, ustane Pipi i uputi se ravno prema učiteljici.

— Znaš li što, učiteljice — reče. — Bilo je sasvim zgodno doći ovamo i vidjeti kako vam je ovdje. Ali ipak mi nije stalo da idem u školu. S novogodišnjim praznicima neka bude kako bude. Već mi je i previše svih tih jabuka i ivančica, zmija i svega ostalog. Vrti mi se u glavi od svega toga. Nadam se da ti zbog toga neće biti žao.

Učiteljica joj uzvrati da joj je žao, a ponajviše zbog toga što se Pipi i ne pokušava ponašati kako treba. Nijedna djevojčica koja bi se ponašala kao Pipi ne bi mogla ići u školu ma koliko to htjela.

— Pa zar sam se ja ružno ponašala? — zapita Pipi iznenađeno. — Da, ali toga nisam svjesna — dometne. Bila je vrlo žalosna. Nitko na svijetu nije izgledao tako žalostan kao Pipi kad bi žalila zbog nečega. Za trenutak je stajala šuteći, a onda će glasom koji je malo podrhtavao:

— Znaš, učiteljice — kada je nekome mama anđeo, a tata urođenički kralj, pa kada je i sam brodio svijetom gotovo cijelog svog života, tada taj baš i ne zna kako se treba ponašati u školi među svim tim jabukama i ivančicama.

Učiteljica onda odvrati da shvaća i da se više ne ljuti na nju, pa neka se Pipi opet vrati u školu, ali kad bude malo starija.

Nato će Pipi blistajući od sreće:

— Znaš, mislim da si ti doista dobra učiteljica. A ovo ti je poklon od mene.

Pipi izvuče iz džepa divan zlatni sat i stavi ga na stol. Učiteljica odbije tako skupocjeni dar, ali je Pipi upozori:

— Moraš! Inače, doći ću ti ovamo i sutra ujutro, a onda će biti svega i svačega.

Poslije tih riječi izjuri Pipi u školsko dvorište i skoči na konja. Sva se djeca natisnula oko nje da joj potapšaju konja i vide kako će Pipi odjahati.

— Draže su meni one škole tamo u Argentini — poče Pipi. — Tamo biste vi trebali ići. Proljetni praznici počinju tri dana poslije novogodišnjih, a kad završe, ostaje još samo tri dana do ljetnih. Ljetni praznici završavaju prvog studenoga, a onda treba pošteno zapeti do novogodišnjih praznika jer oni počinju jedanaestog studenoga. Ali se ipak uspije jer ne treba učiti. Znate, u Argentini je učenje strogo zabranjeno. Dogodi se katkad da se poneki mali Argentinac potajno ušulja u ormar i onda tamo prikriveno nauči zadatak, ali teško njemu ako ga mama primijeti! Računanje se ne uči, a ako se netko i nađe tko znade koliko je sedam i pet, a toliko je glup da to kaže učiteljici, mora cijeli dan stajati za kaznu u kutu. Čitati se uči samo petkom, i to jedino ako ima kakvih knjiga za čitanje, ali njih nikada nema.

— Dobro, pa što onda rade djeca u školi? — zapita jedan dječak.

— Jedu bombone — Pipi će posve sigurna u sebe. — Znaš, iz tvornice bombona vodi duga cijev ravno u školsku učionicu i iz nje po cijeli dan frcaju bomboni tako da su djeca posve zauzeta zadatkom da ih pojedu.

— A što onda radi učiteljica? — upita jedna djevojčica.

— Skida djeci papire s bombona — snađe se Pipi. —

Pa valjda ne misliš da to djeca sama rade? Naravno da ne! Pa ona čak sama ne idu ni u školu. Šalju braću.

Pipi zamahne svojim velikim šeširom.

— Zdravo, djeco! — vikne. — Sad me neće biti neko vrijeme. Ali ne zaboravite koliko je Aksel imao jabuka, jer ćete inače biti nesretni. Ha, ha, ha...!

Zvonko se smijući, odjaše Pipi kroz vrata tako da su kamenčići zapraštali oko konjskih kopita, a na školskoj zgradi zatresla se okna.

PIPI SJEDI NA STUPU VRTNIH VRATA

Pipi, Tomi i Anika sjedili su ispred vile »Pipinovac«. Pipi je sjedila na jednom stupu ulaznih vrata, Anika na drugom, a Tomi na samim vratima. Bio je topao i divan dan krajem kolovoza. Kruška koja je rasla sasvim uz ogradu pružala je grane tako nisko da su djeca mogla bez većih napora ubrati najsočnije male žuto-crvene kolovoške plodove. Jela su, a koštice pljuckala na put.

»Pipinovac« je ležao upravo tamo gdje grad završava, a započinju polja i livade — tamo gdje gradska cesta prelazi u seoski put.

Ljudi iz gradića voljeli su šetati do »Pipinovca« jer se odande pružala najljepša gradska okolica.

I dok su djeca tako sjedila i jela kruške, cestom iz grada došla je neka djevojčica. Kad ih je primijetila, zaustavi se i upita:

— Jeste li možda vidjeli mog tatu ovuda proći?

— Hm — zamrmlja Pipi. — A kakav je? Jesu li mu oči plave?

— Da — odvrati djevojčica.

— Nije niti suviše nizak, niti suviše visok?

— Da — opet će djevojčica.

— Nosi li crne cipele i crni šešir?

— Da, da, upravo tako — živo će djevojčica.

— Eh, onda ga nismo vidjeli — zaključi Pipi.

Djevojčica — malko uvrijeđena — krene dalje bez ijedne riječi.

— Čekaj malo — povikne Pipi za njom. — Je li ćelav?

— Nije, naravno da nije — razjareno će djevojčica.

— Sreća njegova — na to će Pipi i ispljune još jednu košticu.

Djevojčica pobrza dalje, ali Pipi i opet vikne za njom:

— Nema li, možda, neprirodno velike uši koje mu padaju sve do ramena?

— Nema — uzvrati djevojčica, ali se okrene malo začuđeno. — Zar si vidjela nekoga s tako velikim ušima?

— Ne — odgovori Pipi — nema ljudi s tako velikim ušima. Pa to bi bilo ipak pretjerano. Kako bi to izgledalo? Nitko nema tako velike uši. Barem ne u ovoj zemlji — doda Pipi poslije kratkog razmišljanja. — U Kini je to malo drukčije. Jednom sam u Šangaju vidjela nekog Kineza. Imao je tako velike uši da ih je mogao upotrebljavati kao pelerinu. Pa kada bi zakišilo, on bi se samo uvukao ispod njih i tamo mu je bilo i ugodno i toplo. Dakle, čak i uši mogu lijepo poslužiti. Ali kad bi vrijeme bilo vrlo

ružno, pozvao bi svoje rođake i prijatelje da se kao pod šator smjeste ispod njegovih ušiju. I tako bi oni stajali i pjevali svoje tugaljive pjesme dok je kiša lijevala kao iz kabla. Ljudi su ga mnogo voljeli upravo zbog tih njegovih ušiju. Zvao se Hai Šang. Trebalo je vidjeti Hai Šanga kad bi jutrom trčao na posao. Uvijek bi dolazio u najposljedniji trenutak jer je ujutro volio dugo spavati. I zamislite kako ga je bilo divno promatrati dok bi jurio s ušima kao sa dva golema, zlatna jedra za sobom.

Djevojčica se zaustavila i, slušajući, buljila otvorenih usta u Pipi. Tomi i Anika sasvim zaboraviše na kruške. Sjedili su i napeto slušali.

— A imao je Hai Šang više djece nego što je mogao izbrojiti. Najmanji se zvao Pero — nastavila je Pipi.

— Hm, Pipi, mislim da nema Kineza kojemu bi bilo ime Pero — primijeti Tomi.

— To mu je rekla i njegova žena. »Kinezu ne može biti ime Pero«, kazala je. Ali je Hai Šang bio tvrdoglav i zahtijevao da se dijete zove Pero ili nikako drugačije. Objesio je nos, stao u kut i poklopio se svojim ušima preko glave. Tako je jadna žena morala popustiti, i dječak je dobio ime — Pero.

— A, tako . . . — uzdahne Anika.

— Bilo je to najgore dijete u cijelom Šangaju! — nastavi Pipi. — Tako izbirljiv kad je riječ o jelu da mu je mama bila vrlo nesretna. Sigurno znate da u Kini jedu lastavičja gnijezda. Tako je jednom njegova mama sjela uz njega s tanjurom punim lastavičjih gnijezda. Bilo je vrijeme da ga hrani: »Hajde, sad jedno lastavičje gnijezdo za tatu« — nagovarala je Peru. Ali je Pero stisnuo zube i zaklimao

glavom. Naposljetku se Hai Šang toliko naljutio da je rekao kako od sada Pero više ne smije dobiti nikakve hrane sve dok ne pojede jedno lastavičje gnijezdo za tatu. A kad bi Hai Šang nešto rekao, onda bi tako i bilo. Tako se isto lastavičje gnijezdo unosilo i iznosilo iz kuhinje od svibnja do listopada. Četrnaestog srpnja mama je lijepo zamolila da dade Peri malo mesa. Ali ne, ni govora.

— Kakva glupost! — primijeti djevojčica s ceste.

— Glupost, da. To je i Hai Šang rekao i dodao: »Jasno da mali može pojesti lastavičje gnijezdo samo ako se prestane tvrdoglaviti.« Ali Pero je cijelo vrijeme samo stiskao zube — od svibnja do listopada.

— Hm, pa kako je onda mogao preživjeti? — upita Tomi začuđeno.

— Pa jasno da nije mogao preživjeti — odvrati Pipi. — Umro je. Zbog čiste tvrdoglavosti, osamnaestog listopada. A pokopali ga devetnaestog. A dvadesetog uleti kroz prozor u kuću jedna lastavica i izliježe jaje u to gnijezdo koje je još stajalo na stolu. Tako im je ono ipak bilo od koristi — završi glatko Pipi i zamišljeno pogleda djevojčicu koja je stajala na putu ne znajući što je istina, a što laž.

— Pa što piljiš tako čudno? U čemu je problem? — upita Pipi. — Valjda ne misliš da lažem? Hajde reci... — prijeteći će Pipi zasukujući rukave.

— Ma ne, nije tako... — uplašeno će djevojčica. — Ne lažeš ti, ali...

— Ali... ali... čuj. Lažem ti ja koliko sam duga i široka. Pa valjda nisi toliko benasta pa vjeruješ da malo dijete može preživjeti bez hrane od svibnja do listopada?

Znam da se bez hrane može izdržati kakva tri do četiri mjeseca, ali od svibnja do listopada — e, to je ipak glupo povjerovati. Valjda shvaćaš da je to laž. I nemoj dopustiti da ti ljudi nabrbljaju svega i svačega.

Tada djevojčica krene svojim putem ne okrenuvši se više nijednom.

— Eh, kako su ljudi lakovjerni — dobaci Pipi Tomiju i Aniki. — Od svibnja do listopada, eh, kakve li gluposti!

A onda povikne za djevojčicom:

— Ej, ti, nismo vidjeli tvog tatu. A niti bilo kojeg drugog ćelavca! Ali jučer ih je sedamnaestoro prošlo ovuda. Ruku pod ruku.

Pipin vrt bio je uistinu čudesan. Ne da je bio tko zna kako uređen. Ne, to ne! Ali da je u njemu bilo lijepih travnjaka nikad pokošenih i starih ružinih grmova punih bijelih, zlatastih i blijedocrvenih ruža — to je istina. Naravno, nisu bile od najboljih vrsta, ali su zato divno mirisale. Raslo je tu i mnogo voćaka, ali najprivlačniji su bili prastari hrastovi i brijestovi po kojima se bilo tako divno verati.

U Tomijevu i Anikinu vrtu nije bilo stabala po kojima bi se moglo penjati, a i njihova se mama uvijek plašila da će djeca pasti i udariti se. Zato se i nisu tako često verali drvećem. No sada predloži Pipi:

— Je li, vas dvoje? Hoćete li da se uspnemo na onaj tamo hrast?

Tomi je, oduševljen prijedlogom, u trenu skočio s ograde. Anika je malo razmišljala, ali kad je vidjela velike kvrge na hrastu za koje se moglo prihvatiti pri uspinjanju, i ona pomisli da bi bilo zgodno pokušati.

Oko dva metra iznad zemlje deblo se dijelilo u dvije goleme grane. I upravo se ovdje nalazila kao neka mala soba. Nije prošlo mnogo vremena i sve je troje tamo sjedilo. Iznad njihovih glava hrast je raširio krošnju poput velikog zelenog krova.

— Ovdje ćemo popiti kavu — vikne Pipi. — Sići ću u kuću i skuhati je.

— Bravo, Pipi! — zapljeskali su Tomi i Anika.

Začas, evo Pipi s kavom. Pecivo je ispekla još dan ranije. Postavi se uz podnožje hrasta i poče dobacivati šalice prema Tomiju i Aniki, a oni su ih hvatali. No ponekad je šalice morao hvatati i hrast pa su se dvije razbile i Pipi otrči po nove. Tada dođe red na pecivo i tako je poduže vremena zrakom letjelo okruglo pecivo, koje se ipak nije razbijalo. Napokon uspne se i Pipi držeći posudu za kavu u jednoj ruci. Bocu s mlijekom i malu kutiju šećera strpala je u džep.

Tomiju i Aniki kava još nikada nije tako prijala. Oni inače uopće nisu smjeli piti kavu, osim kad bi bili u gostima. A sad *su bili* u gostima. Anika prolije malo kave po koljenu. Najprije joj je bilo vruće i vlažno, a onda hladno i mokro, ali ništa to nije — hrabrila se ona.

Kad su popili kavu, Pipi baci šalice na travu.

— Baš da vidim kakav je ovaj današnji porculan — poprati Pipi padanje šalica.

Jedna šalica i sva tri tanjurića padoše u travu neoštećeni, samo je grlo posude za kavu krenulo svojim pravcem.

Tad se Pipi zaželi uspeti malo više.

— Hej, pogledajte ovo čudo! — zaviče. — Drvo je šuplje.

I doista. Deblo je bilo prošupljeno. Lišće je bilo tako gusto da djeca nisu mogla već ranije otkriti otvor.

— Da se i ja popnem do tebe? — uzvikne Tomi.

Ali odgovora ne bi.

— Pipi!!! Gdje si? — uznemireno je vikao Tomi.

I onda začuju Pipin glas, ali taj nije dolazio odozgo već duboko odozdo. Činilo se kao da stiže iz podzemlja.

— Ja sam u deblu. Šuplje je sve do zemlje... Kroz pukotinu vidim na travi posudu za kavu.

— Al' kako ćeš se vratiti gore? — doviknu joj Anika.

— Nikad se više neću vratiti — čuo se Pipin glas. — Ostat ću ovdje dolje sve do starosti. Hranu mi možete ubacivati kroz otvor na vrhu. Pet-šest puta dnevno.

Anika stane plakati.

— Čemu tuga, čemu suze? — reče Pipi. — Dođite ovamo pa ćemo se igrati da umiremo od gladi u nekoj strašnoj tamnici.

— Neću dok sam živa! — vrisne Anika i za svaku sigurnost sklizne s drveta na zemlju.

— Anika, vidim te kroz pukotinu — vikala je Pipi. — Nemoj zgaziti posudu za kavu. Stara je i dobra i nikada nije nikome ništa učinila nažao, a nije nimalo kriva što je ostala bez svoga grla.

Anika priđe deblu i kroz malu pukotinu spazi vršak Pipina kažiprsta, To je malo utješi, ali i dalje osta zaplašena.

— Pipi, je li istina da više ne možeš izaći? — zapita je.

Pipin kažiprst nesta, a trenutak zatim gore na drvetu izviri iz rupe njena glava.

— Dakako da mogu ako se potrudim — odgovori ona i ukloni rukama lišće.

— Pa ako se može tako lako uspeti — upadne Tomi koji se nalazio na drvetu — onda ću se i ja spustiti u rupu i malo umirati od gladi.

— Mislim da bismo morali pronaći neke ljestve — reče Pipi. Ispuza iz rupe i hitro skoči na zemlju. Zatim prinese ljestve, povuče ih na drvo i spusti kroz rupu.

Tomi je gorio od nestrpljenja da siđe u deblo. Nije bilo lako uspeti se do ulaza u rupu jer se nalazila prilično visoko, ali je Tomi bio hrabar momak. A nije ga niti bilo strah uvući se u mračnu duplju. Kad je Anika vidjela da je Tomi otišao, pobojala se da ga možda više nikada neće vidjeti. Zato pokuša proviriti kroz pukotinu na deblu.

— Anika — čula je njegov glas — neka znaš da je ovdje baš lijepo. Nije niti najmanje opasno sada kad imamo ljestve. Dođi samo jednom, pa nećeš požaliti.

— Jesi li posve siguran? — još uvijek će uplašeno Anika.

— Potpuno — odvrati Tomi.

Tada se Anika drhtavim nogama ponovo uspne na drvo, a Pipi joj pomogne na posljednjem, težem dijelu puta. Ponovo je malo zastala kad je vidjela kako je mračno u deblu, ali ju je Pipi držala za ruku i hrabrila.

— Ne boj se, Anika! — čula je odozdo Tomijev glas. — Vidim ti već i noge pa ću te prihvatiti ako slučajno padneš.

No Anika nije pala, već je sretno stigla do Tomija, a u času je pristigla i Pipi.

— Zar ovdje nije fantastično?

Anika se morala složiti da je doista tako. Nije tu bilo

ni približno onako mračno kako je zamišljala. Svjetlost je ulazila kroz pukotinu. Anika ispita vidi li i ona posudu za kavu na travnjaku.

— Čujte, ovo će odsad biti naše tajno skrovište — predloži Tomi. — Nitko neće znati da smo ovdje. Ako nas izvana budu tražili, moći ćemo ih vidjeti kroz pukotinu i smijati im se.

— Kroz pukotinu ćemo ih bosti i škakljati kakvom slamčicom — dade Pipi ideju. — Pa će misliti da su duhovi.

Kad su pomislili na to, tako su se razveselili da su se stali grliti. Tada začuju gong koji je Tomija i Aniku zvao na ručak.

— Uh, kako glupo! — ljutito će Tomi. — Sad moramo kući. Ali vratit ćemo se sutra, čim dođemo iz škole.

— Svakako morate doći — potvrdi Pipi.

Tada se uspeše ljestvama, najprije Pipi, za njom Anika, a na kraju Tomi. I onda se spustiše niz drvo, najprije Pipi, za njom Anika, a na kraju Tomi.

PIPI PRIREĐUJE IZLET

— Danas nema škole — reče Tomi. — Uređuju nam prostorije.

— Je li? — uzvikne Pipi. — I opet nepravda više. Za mene nema praznika zbog uređenja iako bi ih trebalo biti. Pogledajte samo kakav je pod u kuhinji! Ah — nadoda

Pipi — kad razmislim, mogu ja urediti kuću i bez praznika. A to ću uraditi upravo sada — bio školski praznik ili ne. Baš bih htjela vidjeti tko bi me mogao u tome spriječiti. Sjedite tamo na kuhinjski stol da mi ne budete na putu.

Tomi i Anika poslušno se uspnu na stol, a k njima priskoči i Nilson i legne spavati na Anikina koljena.

Pipi zagrije vodu u velikoj posudi i zatim je bez oklijevanja prelije po kuhinjskom podu. Nakon toga skine svoje cipeletine i stavi ih uredno na pladanj za kruh. Tada na bosa stopala čvrsto priveže četke za ribanje i stade se na njima klizati tako da je prskalo na sve strane.

— Mogla bih postati klizačka princeza — reče Pipi, podigne lijevu nogu u zrak i četkom u komadiće razbije dio svjetiljke što je visjela sa stropa. — U svakom slučaju djelujem ljupko i očaravajuće — nastavi i spretno preskoči stolac koji joj se našao na putu.

— E tako, sad je čisto — zaključi naposljetku Pipi i skine četke.

— Pa zar nećeš osušiti pod? — pitala je Anika.

— Ne, neka ga sunce osuši — uzvrati Pipi. — Nadam se da se neće prehladiti.

Tomi i Anika spustiše se sa stola i stadoše oprezno hodati po podu kako se ne bi smočili.

Vani je na jarko modrom nebu sjalo sunce. Bio je to jedan od onih prekrasnih rujanskih dana kad nas sve vuče u šumu. Pipi padne na pamet divna ideja.

— Kako bi bilo da uzmemo sa sobom Nilsona i krenemo na mali izlet.

— Izvrsno! — oduševljeno uskliknuše Tomi i Anika.

— Trčite kući i upitajte mamu za dopuštenje, a ja ću za to vrijeme spremiti hranu.

Tomi i Anika smatrali su Pipin prijedlog izvrsnim. Pojurili su kući i ne potraje dugo, a već su se vratili. Pipi ih je već spremna čekala pred ogradom s Nilsonom na ramenu, štapom u jednoj i velikom košarom u drugoj ruci.

Djeca su najprije hodala seoskim putem, ali zatim skrenu na pašnjak i onda produže stazicom što se vijugala između breza i lješnjaka. I tako, korak po korak, stigoše do ograde iza koje se sterao drugi, još ljepši, ograđeni pašnjak. Ali baš ispred ulaza postavila se neka krava koja nije pokazivala ni najmanje volje da se odatle makne. Anika podvikne na nju, a Tomi joj hrabro priđe i pokuša je maknuti. Ali krava ni makac, već nastavi zuriti u djecu svojim velikim kravljim očima. Da učini svemu tome kraj, Pipi odloži košaru, priđe kravi, podigne je i ukloni u stranu. Krava se zbunjeno odvuče u lješnjakovo grmlje.

— Krave su glupave kao kokoši — reče Pipi i postrance, oduprijevši se rukama, preskoči ogradu.

— Kako je ovdje lijepo! — uzviknula je Anika zadivljeno i stala puzati po stijenama. Tomi je sa sobom ponio nož, koji mu je Pipi poklonila i odrezao štap sebi i Aniki. Pri tom je malo porezao i palac, ali tko mari za to.

— Što imaš u košari, Pipi? — upita Anika. — Imaš li štogod dobra?

— Neću ti reći ni za tisuću kruna — odvrati Pipi. — Najprije moramo pronaći neko zgodno mjesto, a tek onda ćemo prostrijeti za jelo.

I djeca počeše živahno tražiti takvo mjesto. Anika pronađe veliku, ravnu stijenu koja joj se učinila pogodnom.

Tek mnogo je crvenih mrava bilo tamo, a »s njima sjediti neću jer ih ne poznajem«, reče Pipi.

— Pa da, a i grizu — priključi joj se Tomi.

— Je li? Pa grizi i ti njih? — na to će Pipi.

Tomi tada ugleda malu čistinu između dva lješnjakova grma i predloži da sjednu tamo.

— Ali tamo nema dovoljno sunca da bi i moje pjege na licu mogle uživati — primijeti Pipi.

Malo dalje od mjesta na kojem su sjedili nalazio se brežuljak na koji se moglo jednostavno i lako uspeti. Na brežuljku pak bio malen, suncem obasjan izbojak brda — baš kao neki balkon. I tako se smjestiše.

— A sad zažmirite dok ne otkrijem košaru — reče Pipi. Tomi i Anika stisnuli su oči koliko su čvršće mogli i slušali kako Pipi otvara košaru i šuška papirom.

— Je'n, dva, tri... pogledajte svi! — napokon će Pipi. I oni pogledaše. I podviknuše od zadovoljstva kad su vidjeli što je Pipi izvukla iz košare i stavila na goli kamen. Bilo je tu malih, zamamnih sendviča s komadićima mesa i šunkom, čitava hrpa palačinki posutih šećerom, više smeđih kobasica i tri podinga od ananasa. Vidjelo se da je Pipi doista naučila kuhati od kuhara na očevu brodu.

— Oh, kako je divno imati praznike zbog čišćenja škole! — Tomi će punih usta palačinki. — Trebalo bi tako biti svakog dana.

— A ne — upadne Pipi — toliko ipak nisam luda za ribanjem poda. Zgodno je to, svakako, ali ipak ne svakog dana, jer onda postaje zamorno.

Napokon se djeca toliko najedoše da su se jedva mogla micati. Mirno su sjedila na suncu i uživala.

— Baš me zanima je li teško letjeti — reče Pipi i sanjarski proviri preko ruba izbojka. Litica se strmo rušila ispod njih i nije baš bilo blizu dolje do travnjaka.

— Čovjek bi se još mogao naučiti letjeti prema dolje — nastavi ona. — Sigurno je mnogo teže letjeti prema gore.

Ali treba početi s najlakšim. Hajde da pokušam!

— Nemoj, Pipi — poviknu oboje, i Tomi i Anika. — Draga Pipi, nemoj...

Ali je Pipi već stajala na rubu izbojka.

— Uzleti, ružna muho, uzleti! I ružna muha uzleti — recitirala je Pipi i upravo uz posljednje »uzleti« zamahne rukama i baci se u zrak. A nakon nekih pola sekunde začuje se jedno muklo — »bum!« To je Pipi bubnula o travnjak. Tomi i Anika legli su potrbuške i preplašeno provirivali preko ruba. Pipi se dotle podigla sa zemlje i čistila koljena.

— Zaboravila sam mahati rukama — jednostavno zaključi. — A usto, u želucu mi je malo previše palačinki.

Baš u taj tren djeca primijetiše da je Nilson nestao. Očito, krenuo je na svoj mali, privatni izlet. Prisjetiše se da je zadovoljno sjedio i grickao košaru s hranom, ali su za vrijeme Pipinih letačkih vježbi posve zaboravili na njega. I sada ga nigdje nije bilo.

Pipi se toliko razljuti da baci svoju cipelu u veliku, duboku baru.

— Kad se nekamo ide, nikad ne treba voditi majmune sa sobom — reče ona. — Bolje da je ostao kod kuće konju trijebiti buhe. To je posao za njega — nastavi Pipi i otputi se u baru po cipelu. Voda joj je dopirala do struka.

— Evo prilike da operem kosu — reče Pipi, uroni glavu pod vodu i ostane tako sve dok se ne pojaviše mjehurići na površini. — Eh, tako se može za ovaj put izbjeći posjet frizeru — nastavi zadovoljno kad se opet pojavila. Izvuče se iz bare i navuče cipelu. Zatim krenuše u traganje za Nilsonom.

— Čujte kako šljapka dok hodam — smijala se Pipi. — Kao da u cipelama nešto govori »šljap, šljap«. Baš zgodno! Morala bi i ti to pokušati — reče Aniki, koja je išla za njom onako fina, sa svilenastim uvojcima kose, ružičastom haljinom i u malim, bijelim, kožnatim cipelama.

— Drugom prilikom — odbije prijedlog razborita Anika.

Krenuše dalje.

— Pa kako da se čovjek ne razljuti na Nilsona — započe Pipi. — Uvijek on tako nešto uradi. Tako mi je jednom pobjegao i u Surabaji i zaposlio se kao kućna pomoćnica u jedne stare udovice. Ovo posljednje, razumije se, bila je laž — doda ona poslije kraće stanke.

Tomi predloži da svatko od njih krene svojim putem tražiti Nilsona. Anika se bila isprva malo uplašila i nije htjela, ali je Tomi ucijeni:

— Pa nisi valjda kukavica?!

Anika ipak nije mogla dopustiti da se tako o njoj govori pa zato krene svatko svojim putem.

Tomi pođe preko livade. Nilsona doduše nije našao, ali zato naiđe na nešto drugo. Na bika! Ili bolje rečeno — bik je naišao na Tomija i očito da mu se nije nimalo svidio. Bio je to neki ljutit bik, ni najmanje naklonjen djeci. Sjuri se na Tomija, oborivši glavu i strahovito ričući, a iz

Tomijevih usta izvije se preplašeni krik i razlegne se cijelom šumom. Pipi i Anika dojuriše trkom. No tada je već bik rogom zahvatio Tomija i odbacio ga visoko u zrak.

— Glupog li bika! — reče Pipi Aniki, koja je očajno plakala. — Tako se ne radi. Zaprljao je Tomijevo bijelo mornarsko odijelo. Moram privesti pameti tu glupavu životinju.

Tako i učini. Potrči prema biku i povuče ga za rep.

— Prostite što prekidam — reče Pipi, a kad ga još jednom snažno povuče za rep, bik se okrene i spazi drugo dijete koje također odluči nabiti na rogove.

— Kao što rekoh, prostite na prekidanju — ponovi Pipi — a prostite i na kidanju — nadoda i slomi biku rog. — Ove godine nije moderno imati dva roga i svi bikovi imaju samo jedan. Imaju li i jedan?! — reče i slomi mu i drugi.

Kako bikovi ne osjećaju bol u rogovima, bik nije shvatio da je ostao bez rogova. On nastavi bosti kao da ništa nije bilo. I da je tu bio netko drugi, a ne Pipi, od jadnog djeteta ostala bi samo palačinka.

— E — he — hej! Nemoj me škakljati! — vikala je Pipi. — Ne znaš ti koliko sam škakljiva. Ha! Ha! Ha! Prestani, prestani... umrijet ću od smijeha!

Ali bik ne prestane, pa mu na kraju Pipi skoči na leđa da se na trenutak malko odmori. No o odmoru nije bilo ni govora jer se biku nije ni najmanje svidjela Pipi na njegovim leđima. Presavijao se i grbio na sve najgore moguće načine, ali je Pipi samo stisnula noge i zadržala se na bikovim leđima. Bik je trčao livadom ovamo-onamo i pri tome bijesno rikao tako da je izgledalo kao da mu iz nozdrva

izlazi dim. Pipi se smijala i vriskala mašući Tomiju i Aniki koji su stajali malo podalje držćući poput jasikina lišća. Bik se okretao oko sebe ne bi li zbacio Pipi.

— Baš divan ples, prijatelju moj, o-ho-ho-ho-hoj? — pjevuckala je Pipi na leđima bika. Naposljetku bik se tako zamorio da je legao na livadu i zaželio da na svijetu ne bude djece. On, uostalom, nije nikada ni smatrao da su djeca svijetu osobito potrebna.

— Hoćeš li malo prileći poslije ručka? — pristojno ga priupita Pipi. — E, onda ti neću smetati!

Siđe s njegovih leđa i pođe prema Tomiju i Aniki. Tomi je još malko jecao. Na ruci mu je bila ogrebotina, no Anika je zavije maramicom pa više nije boljelo.

— Oh, Pipi! — uzbuđeno će Anika kad im Pipi priđe.

— Pst! — prošapće Pipi. — Da ne probudimo bika! Spava, a ako ga probudimo, bit će mrzovoljan.

A već idućeg trena zavikne glasno koliko je mogla: — Nilsone, Nilsone gdje si? Moramo kući — — nimalo ne vodeći računa o bikovu popodnevnom snu.

Nilson je sjedio šćućuren na boru. Sisao je vlastiti rep i izgledao prilično tužno. Tako malom majmunu nije bilo ni najmanje ugodno ostati sam u šumi. Skoči s bora na Pipino rame i tu poče mahati svojim slamnatim šeširom kao i uvijek kad je bio osobito sretan.

— A tako, ovoga puta, znači, nisi postao kućnom pomoćnicom — milujući ga po leđima reče mu Pipi. — A da, to je bila laž, istina je — nadoda. — Ali ako je bila istina, onda nije mogla biti laž — nastavi ona svoja razmišljanja. — Vidjet ćete. Kad se sve zajedno uzme, onda je on možda ipak bio kućna pomoćnica u Surabaji. Sad znam tko će odsada kod kuće pripravljati jelo.

Potom krenuše kući. U Pipinim cipelama još je uvijek šljapkalo. Tomi i Anika zaključiše da su proveli predivan dan, unatoč onom glupom biku, i zato zapjevaše pjesmu naučenu u školi. To je bila doduše pjesma o ljetu, a sada je jesen bila na vratima, ali pomisliše da ipak pristaje uz ovaj lijepi dan:

Za sunčanih dana ljeta
prek' šuma i pašnjaka ide naša mala četa
prepuna poleta.
Kud idemo — tud pjevamo: hoja-hoj, hoja-hoj...
Ako si mlad,
zapjevaj sad!
Naš mladi kor
sad strmi gor'
na vrh, na vrh, gdje raste bor!
Za sunčanih dana ljeta
kud idemo — tud pjevamo: hoja-hoj, hoja-hoj...

I Pipi je pjevala, ali njena pjesma nije imala baš iste riječi, već:

Za sunčanih dana ljeta
prek' šuma i pašnjaka ide Pipi, Pipileta
ne žureći, blatom ona šeta.
Kud idem ja — tud pjesma ta: šljap-hoj, šljap-hoj...
To cipelom svom
zvoni ko zvon
šljap — ton, šljap — ton!
Mokro svud,
bik je lud,
alaj volim dudov dud.
Za sunčanih dana ljeta
kud idem ja — tud pjesma ta: šljap-hoj, šljap-hoj...

PIPI U CIRKUSU

Cirkus je stigao u gradić i sva djeca potrčaše mamama i tatama da ih zamole neka ih puste u cirkus. Učinili su to, naravno, i Tomi i Anika pa im je njihov dobri tatica odmah dao nekoliko lijepih, srebrnih kruna. S novcem u čvrsto stisnutim šakama pojuriše do Pipi, koja je na verandi upravo plela rep svog konja u male pletenice i ukrašavala ih crvenim vrpcama.

— Danas mu je rođendan, mislim — obrazloži Pipi — pa zato mora biti lijep.

— Pipi! — Tomi će zadihan od trčanja — Pipi! Hoćeš li s nama u cirkus?

— Idem ja kamo god hoćete — uzvrati Pipi — samo ne znam mogu li ići u taj vaš ciklus, jer nemam pojma što mu to znači. Je li to nešto za jelo?

— Baš si luda! — vikne Tomi. — Kako bi se to jelo!? Tamo se zabavlja. Tamo su konji, klaunovi i lijepe djevojke koje hodaju po užetu.

— Ali se i plaća — upadne Anika i otvori svoju malu šaku da vidi nalazi li se u njoj još uvijek onaj novac što ga je dobila od tate.

— Pa ja sam bogata kao kralj — izjavi Pipi — i mogu kupiti cijeli taj vaš ciklus. Premda će biti malo tijesno ako uzmem još nekoliko konja. Klaunove i lijepe djevojke mogu doduše smjestiti u praonicu rublja, ali ovo s konjima mnogo je teže.

— Budalaštine! — na to će Tomi. — Ne treba kupiti cirkus. Plaća se za ulazak i gledanje, je l' ti jasno?

— O, bože dragi! — uzvikne Pipi i zažmiri. — Pa zar se plaća da bi se gledalo? Pa ovuda hodam i naokolo gledam po cijeli dan. Tko zna koliko sam onda već novaca izgledala!?

I onda malo po malo oprezno otvori jedno oko okrećući njime. — Nek košta što košta, ali sad ću ipak malo proviriti.

Napokon je Tomiju i Aniki uspjelo protumačiti Pipi što je to cirkus. Pipi tad pođe i izvadi nekoliko zlatnika iz svoje torbe. Zatim stavi šešir, veliki kao mlinski kotač, na glavu, i onda sve troje krenuše u cirkus.

Mnoštvo ljudi guralo se pred cirkusom, a ispred blagajne stajali su u dugom repu. No malo po malo dođe i Pipi do blagajne. Ona pruži glavu kroz prozor, upre oči u staru, umiljatu gospođu koja je tamo sjedila i reče joj:

— Koliko stoji da te se gleda?

Ali je stara gospođa bila iz inozemstva i nije razumjela što je Pipi htjela reći, pa joj uzvrati:

— Djevojčica, kosta pet kruna na prva mjesto, tre kruna za ostalo, a jedna kruna mjesta za stajanje.

— A tako — Pipi će — ali onda moraš obećati da ćeš hodati po užetu.

Tad upadne Tomi i reče da Pipi želi kartu po tri krune. Pipi joj pruži zlatnik, a blagajnica nepovjerljivo pogleda i zagrize ga da vidi je li pravi. Napokon se uvjeri da je doista zlatan i Pipi dobije svoju kartu. Usto joj uzvrati i mnoštvo srebrnastih kruna.

— Pa što ću sa svim tim malim, ružnim, bijelim novčićima? — upita Pipi nezadovoljno. — Radije ih zadrži, pa da te mogu umjesto toga dva puta gledati. Sa stajanja!

Kako Pipi nikako nije htjela uzeti uzvraćeni novac, blagajnica joj zamijeni kartu i dade joj prvi red, a iste takve karte dade Tomiju i Aniki i oni tako nisu morali ništa platiti. Na taj su način Pipi, Tomi i Anika mogli sjesti na vrlo lijepe, crvene stolice sasvim do arene. Tomi i Anika više puta su se okretali da mahnu svojim drugovima iz škole koji su sjedili mnogo dalje iza njih.

— Kako je to čudan šator! — iznenađeno će Pipi okrećući se naokolo. — Koliko su samo pilovine rasuli po podu. Ne da me to baš tako strašno smeta, ali čini mi se da je ipak suviše neuredno.

Tomi joj objasni da se u svim cirkuskim arenama sipa pilovina na pod kako bi konji lakše mogli trčati.

Na malom uzvišenju nalazio se orkestar koji najednom zasvira neku bučnu koračnicu. Pipi živo zapljeska od oduševljenja poskakujući na stolici.

— Plaća li se i slušanje, ili je to besplatno? — pitala je.

U taj čas otvore se vrata na ulazu kroz koji ulaze artisti i utrči direktor cirkusa u crvenom fraku i s bičem u ruci, a za njim deset bijelih konja s crvenim perjanicama na glavi.

Direktor udari bičem i konji potrčaše arenom. Tad direktor udari bičem još jednom i konji se upru svojim podignutim prednjim nogama o ogradu koja je okruživala arenu. Jedan konj uspravio se baš ispred mjesta na kojem su bila djeca. Aniki se nije svidjelo što je neki konj tako blizu iznad nje, pa se uvukla u stolac što je dublje mogla. Ali se Pipi nagnula naprijed, podigla konju prednju nogu i rekla:

— Poštovanje! Srdačni pozdravi od *mog* konja. I njemu je danas rođendan. Ima vrpce u repu, a ne perjanice na glavi.

Srećom Pipi ispusti konju nogu prije nego je direktor pucnuo bičem slijedeći put, jer tada svi konji spustiše noge s ograde i počnu ponovo trčati.

Kad je točka bila dovršena, direktor se pristojno nakloni, a konji otrčaše. Trenutak kasnije zastor se opet otvori i pojavi se blistavo bijeli konj, na čijim je leđima stajala lijepa žena odjevena u zlatan, svileni triko. U programu je pisalo da se zove gospođica Karmensita.

Konj je kaskao u krug po pilovini, a gospođica Karmensita mirno je stajala na njemu i smiješila se. A onda se najednom nešto dogodi. Upravo kad je konj prolazio pokraj Pipina mjesta, prozviždi nešto zrakom. A to »nešto« bila je glavom Pipi. Stala je na leđa konja odmah iza Karmensite. Karmensita se toliko iznenadila da se gotovo svalila

s konja. Zatim se razljuti. Stane rukama udarati iza sebe ne bi li Pipi skočila s konja, ali bez uspjeha!

— Pa smiri se već jednom! — vikne Pipi. — Zar samo tebi smije biti lijepo? I mi drugi platili smo da se zabavljamo.

Karmensita pokuša skočiti s konja, ali ni to joj ne pođe za rukom jer ju je Pipi čvrsto držala oko pasa. Cirkusom se razlijegao smijeh. Bilo je doista smiješno vidjeti kako malena, crvenokosa djevojčica u golemim cipelama rukama obuhvaća lijepu Karmensitu. A ta se djevojčica ponašala kao da nikada ništa drugo i nije radila, već samo nastupala u cirkusu.

Direktoru cirkusa nije bilo do smijeha. On dade znak svojim, u crvene odore odjevenim čuvarima, pa oni potrče i zaustave konja.

— Zar je točka već završena? — razočarano će Pipi. — Baš sad kad je bilo najljepše!

— Sići dole — promrsi kroz zube direktor — i gubiti se!

Pipi ga žalosno pogleda. — Pa što je to sad? — reče. — Što se ljutiš na mene? Mislim da smo se ovamo došli zabavljati.

Pipi skoči s konja i sjedne na svoje mjesto. No tad joj se približe dva snažna čuvara s namjerom da je izbace iz cirkusa. Uhvate je i pokušaju podići.

Bezuspješno. Pipi je sjedila sasvim mirno, ali je ni na koji način nisu mogli ni pomaknuti s mjesta iako su je vukli iz petnih žila. Tada slegnu ramenima i udalje se.

Za to vrijeme počela je i slijedeća točka.

Sada je bio red na gospođici Elviri da hoda po žici. Imala je prozračnu ružičastu haljinu, a u ruci je držala

istobojni suncobran. Malim, nježnim koracima poskoči na žicu. Izvijala je nogama i izvodila sve moguće vratolomije. Bila je milina promatrati je. Pokazala je da može po toj tankoj žici čak i natraške hodati. Kad se vratila do male platforme na kraju žice i okrenula, tamo je već stajala Pipi.

— A što kažeš sada? — upita Pipi zadovoljno, spazivši zbunjenu gospođicu Elviru.

Elvira ne izusti ni riječi već skoči sa žice i baci se oko vrata svom ocu, direktoru cirkusa. Direktor opet pošalje svoje čuvare da izbace Pipi. Ovoga puta posla petoricu. Ali tada cijelo gledalište u cirkusu poviče:

— Pustite je! Želimo vidjeti crvenokosu djevojčicu!

I stanu udarati nogama i pljeskati.

Pipi skoči na žicu. Vratolomije gospođice Elvire nisu bile baš ništa prema onome što je Pipi izvodila. Kad je došla nasred žice, podigne nogu visoko u zrak pa joj je njena golema cipela došla kao neki krov nad glavom. Zatim još malo savije nogu i onda se vrškom cipele počeše iza uha.

Direktoru se, međutim, nikako nije svidjelo Pipino nastupanje u njegovu cirkusu. Htio se pod svaku cijenu riješiti nezvana gosta. Zato se iskrade i otpusti mehanizam koji je žicu držao nategnutom. Bio je siguran da će sada Pipi ljosnuti na zemlju.

Ali to se ne dogodi. Umjesto toga Pipi se poče ljuljati na žici. Naprijed-natrag ljuljala se žica sve brže i onda, najednom — Pipi skoči u zrak i spusti se ravno direktoru na vrat. On se toliko uplaši da stane bježati.

— Divna li konjića! — podvikne Pipi. — Ali zašto nemaš i ti perjanice na glavi?

Pipi zaključi kako je ipak vrijeme da se vrati Tomiju i Aniki. Sklizne s direktorovih ramena i dođe na svoje mjesto, i tako je slijedeća točka mogla početi. Nastalo je ipak malo zakašnjenje jer je direktor izašao da popije čašu vode i počešlja kosu. Zatim uđe, pokloni se pred publikom i reče:

— Moja dama i gospoda! Za jedan trenutak imat ćete prilika vidjeti najveća čudo sva vremena, najjača čovjeka u svijetu, Snažna Adolf, koga još nitko pobijedila nije. Izvolite, moja dama i gospoda, Snažna Adolf!

U areni se pojavi golema momčina. Odjeven je bio u crveni triko, a oko pasa ogrnuo leopardovo krzno. Naklonio se publici, a lice mu sjalo od sreće.

— Vidila ove mišica — stane direktor hvaliti i opipavati mišice na rukama Snažnog Adolfa, nabreknute ispod kože kao kugle.

— A sada, moja dama i gospoda, evo moja dobra ponuda. Tko se između vas usuditi rvati sa Snažna Adolf, tko pokuša savladati najjača čovjek u svijetu? Sto kruna plaćati onom tko pobijedila Snažna Adolf, sto kruna, pomislita, moja dama i gospoda. Izvoliti! Tko stupila naprijed?

Nitko ne istupi.

— Što on to reče? — upita Pipi. — I zašto govori arapski?

— Rekao je da će onaj tko smlavi onog golemog momka dobiti sto kruna.

— O, pa ja ću ga! — uzvrati Pipi. — Ali žao mi ga umlatiti. Baš je zgodan.

— Ne, nećeš moći — upadne Anika. — On je najjači momak na svijetu.

— *Momak*, da — zaključi Pipi — ali ja sam najjača *djevojčica* na svijetu, upamtite.

Za to je vrijeme Snažni Adolf dizao teške utege i svijao debele čelične šipke, sve da pokaže koliko je jak.

— No, moja gospoda — vikne direktor — pa zar nitko ne želi zaraditi sto kruna? Zar ću sto kruna doista morati zadržati za sebe? — govorio je i mahao novčanicom od sto kruna.

— Ne, mislim da nećete — dovikne Pipi i prebaci se preko ograde arene.

Direktor samo što nije podivljao kad ju je ugledao.

— Otišla, nestala, ne htjeti te vidjeti — siktao je na Pipi.

— A zašto si neprestano tako ljut? — upita ga Pipi prijekorno. — Ja bih se jedino htjela tući sa Snažnim Adolfom.

— Ovdje ne biti mjesto za šala — uzvrati direktor. — Otići, prije nego Snažna Adolf čula tvoja bezobraznost!

Ali Pipi spretno zaobiđe direktora i priđe Snažnom Adolfu. Prihvati njegovu veliku ruku i srdačno je potrese.

— Pa onda, hoćemo li se malo dohvatiti, ti i ja? — predloži Pipi.

Snažni Adolf ju je motrio, ali nije ništa shvaćao.

— Za koji časak ja počinjem, pazi! — upozori ga Pipi.

I što rekla ne porekla. Rvačkim zahvatom uhvati Snažnog Adolfa oko pasa i prije nego što je itko shvatio što se zbiva, Snažni Adolf je već ležao na strunjači. Momčina, sav ozaren u licu, poskoči.

— Pi-pi... Pipi... — bodrili su je Tomi i Anika, a kad su ih čuli drugi ljudi u gledalištu, svi prihvate skandirati:

»Pi-pi... Pi-pi...« Direktor cirkusa stajao je uz ogradu i ljutito lomio prste. Snažni Adolf bio je još ljući. Za cijela života nije doživio nešto tako strašno. Sad će on pokazati toj crvenokosoj balavici kakva je on uistinu junačina. On, Snažni Adolf! Poleti prema njoj i zahvati je oko struka. Ali je Pipi stajala čvrsta kao stijena.

— Možeš li jače? — upita da ga ohrabri. I tad se izvije iz njegova zahvata i za tren Snažni je Adolf opet ležao na strunjači. Pipi je stajala kraj njega i čekala. A to čekanje ne potraje dugo. Snažni Adolf se podigne i s urlikom pojuri prema njoj.

Cijelo gledalište lupalo je nogama i bacalo kape u zrak vičući: »Pi-pi... Pi-pi...«

Ali kad se Snažni Adolf po treći put ustremio na Pipi, podigne ga ona visoko u zrak i ponese na uzdignutim rukama duž cijele arene. Zatim ga ponovo spusti na strunjaču i pritisne uz pod.

— Momčiću moj, mislim da smo gotovi — reče i doda: — Ljepše nego što je sada, sigurno više neće biti.

— Pipi je pobjednica! Pipi je pobjednica! — vikali su ljudi iz gledališta. Snažni se Adolf izgubio najbrže što je mogao. Direktor cirkusa morao je prići Pipi i izručiti sto kruna iako bi ih radije bio progutao.

— Izvolila, gospođica — reče direktor — izvolila sto kruna.

— Tooo... — prezirno će Pipi — što ću ja s tim papirom? Zatakni to sebi za uho ako baš želiš!

I vrati se na svoje mjesto.

— Ovaj ciklus se malo otegao — reče ona Tomiju i

Aniki. — Malo spavanja nikad nije na odmet. Ali probudite me ako bude trebalo gdjegod pripomoći.

Zavali se zatim u stolac i odmah zaspi.

I dok je ona ležala i hrkala, klaunovi, gutači mačeva i zmije-ljudi pokazivali su svoje vještine Tomiju i Aniki i svim drugim ljudima u gledalištu.

— Ipak mi se čini da je Pipi bila najbolja — šapne Tomi Aniki.

PIPI POSJEĆUJU LOPOVI

Otkako je Pipi nastupila u cirkusu, nije bilo stvorenja u gradiću koje nije znalo za njenu silnu jakost. I u novinama je povremeno pisalo o njoj. No ljudi koji su živjeli u drugim mjestima, naravno, nisu znali tko je Pipi.

Jedne mračne jesenje večeri prolazile su dvije skitnice mimo »Pipinovca«. To su zapravo bila dva opasna lopova koja su krenula na lutanje zemljom da izvide gdje bi se što moglo ukrasti. Primijetili su svjetlo u »Pipinovcu« pa se odluče ući i zamoliti štogod za jelo.

Upravo te večeri Pipi je rasula sve svoje zlatnike po kuhinjskom podu i računala koliko ih još ima. Ona nije znala računati, ali bi to ipak povremeno činila. Tek reda radi.

— ...sedamdeset pet, sedamdeset šest, sedamdeset sedam, sedamdeset osam, sedamdeset devet, sedamdeset deset, sedamdeset jedanaest, sedamdeset dvanaest, sedamdeset tri-

naest, sedamdeset sedamnaest — uh, kako mi se usedamdesetilo u grlu. Pa ima i još nekih brojeva, evo sjećam se, kao sto četiri, pa tisuću, ih, mnogo je to novaca — zaključi Pipi.

U taj tren zakuca na vratima.

— Ulazite ili ostajte vani, kako vam se sviđa — vikne Pipi. — Nikoga ja ne silim.

Vrata se otvore i uđu one dvije skitnice. Pogodite sami jesu li raskolačili oči videći riđokosu djevojčicu kako sjedi na podu i broji novac.

— Jesi li sama kod kuće? — lukavo je upitaju.

— Nipošto — uzvrati Pipi. — I Nilson je kod kuće.

Naravno da lopovi nisu mogli znati da je Nilson maleni majmun koji je upravo tog časa spavao u svom zelenom krevetiću pokriven preko trbuha pokrivačem za lutke. Pomislili su da je Nilson gospodar kuće pa značajno namignu jedan drugome. »Možemo mi doći i kasnije«, htjeli su se dogovoriti namigivanjem, ali rekoše Pipi:

— Došli smo samo upitati koje je vrijeme...

Toliko su bili oduševljeni onim što su vidjeli da sasvim zaboraviše upitati za jelo.

— Tako veliki i snažni momci pa ne znaju koje je vrijeme? — primijeti Pipi. — Kako se može pitati koje je vrijeme? Valjda što je vrijeme? A na to je teško odgovoriti. Tek kažu da vrijeme ide, ide, a nikad do vrata ne dođe — uzvrati im Pipi. — Ako imate još sličnih pitanja, samo naprijed s njima — hrabrila ih Pipi.

Skitnice zaključiše da je Pipi premalena da bi znala na sat, pa se bez riječi okrenu i ponovo izađu.

— Ne tražim da mi kažete »hvala« — vikne Pipi za njima. — No idite s mirom! — I Pipi se vrati zlatnicima.

Kad su izašli, lopovi počnu trljati ruke od oduševljenja.

— Jesi li ikada vidio toliko novaca!? O, bože moj! — reče jedan.

— Da, da, bude ponekad i sreće! — doda drugi. — I sad jedino moramo pričekati da djevojčica i taj Nilson zaspu. Zatim ćemo se ušuljati i dočepati se zlatnika.

Sjeli su pod hrast u vrtu i čekali. Padala je dosadna kiša, a oni su bili vrlo gladni tako da je bilo doista neugodno, ali ih je misao na onoliko novaca još uvijek održavala u dobru raspoloženju.

U svim kućama gasila se svjetla jedna za drugim, ali je u »Pipinovcu« svijetlilo i dalje. Pipi je vježbala plesati polku i nije htjela leći prije nego bude sigurna da ju je i naučila. Napokon i »Pipinovac« utone u mrak.

Skitnice pričekaju još neko vrijeme kako bi bili sigurni da je Nilson zaspao. Tada se prikradu do kuhinjskih vrata i spreme se da ih otvore svojim provalničkim alatom.

Jedan od njih — zvao se Blum — sasvim slučajno pritisne kvaku na vratima. Vrata nisu bila zaključana.

— Ovdje baš nisu pametni! — šapne svom drugu. — Pa vrata su otvorena!

— Utoliko bolje za nas — odvrati njegov ortak, crnokosi momak koga su znanci zbog njegova glasa zvali Gromoglasni Karlson.

Gromoglasni Karlson upali džepnu svjetiljku i onda se uvuku u kuhinju. Tamo nije bilo nikoga. U susjednoj sobi bila je Pipina postelja i Nilsonov krevetić.

Gromoglasni otvori vrata i oprezno proviri u sobu. Sve je bilo mirno i tiho pa njegova džepna svjetiljka poigra sobom. A kad je snop svjetla pao na Pipin krevet, skitnice vidješe, na svoje golemo čudo, samo par nogu kako se odmara na jastuku. Pipi je kao i uvijek imala glavu ispod pokrivača i to na mjestu gdje bi imale biti noge.

— To bi morala biti djevojčica — šapne Gromoglasni Blumu. — Ona očito spava. Ali gdje je taj Nilson, što misliš?

— *Gospodin* Nilson, ako bih smjela zamoliti — začuje se Pipin mirni glas ispod pokrivača. — *Gospodin* Nilson leži u krevetiću za lutke. I tada u svjetlosti džepne svjetiljke primijete krevetić i malog majmuna kako leži u njemu. Gromoglasni Karlson nasmije se gromoglasno:

— Blume — reče. — Pa taj *gospodin* Nilson je običan majmun. Ha... ha... ha...

— A što si ti mislio da je on? — začuo se i opet Pipin miran glas ispod pokrivača. Stroj za šišanje trave?

— Zar ti mama i tata nisu kod kuće? — pitao je Blum.

— Nisu — odvrati Pipi. — Odsutni su. Sasvim odsutni.

Gromoglasni i Blum bijahu toliko oduševljeni da su se počeli smijati.

— Čuj, mala moja djevojčice! — pozove je Karlson. — Dođi ovamo da malo popričamo.

— Ni govora, ja spavam — čuo se Pipin glas. — Imate li još koje pitanje? Ali u tom slučaju najprije vi morate odgovoriti na slijedeće: »Koje je to vrijeme koje ide i ide, a nikad do vrata ne dođe?«

Blum odlučno priđe Pipinu krevetu i podigne pokrivač.

— Znaš li plesati polku? — upita ga Pipi i ozbiljno pogleda u oči. — Ja znam.

— Mnogo ti ispituješ, znaš — reče joj Gromoglasni. — Nego, mi bismo tebe nešto upitali. Gdje ti je, na primjer, onaj novac koji si maločas imala na podu?

— U torbi tamo na ormaru — Pipi će prostodušno.

Karlson i Blum se nasmijaše.

— Nadamo se da nećeš imati ništa protiv ako ga uzmemo, dušice draga — reče Gromoglasni.

— Neću — uzvrati Pipi — doista neću.

Tada Blum priđe i skide torbu.

— A sad se *ja* nadam da *ti* nećeš imati ništa protiv ako ga uzmem natrag, dušice draga — reče Pipi, iskobelja se iz kreveta i uputi prema Blumu.

Blum nije točno znao kako se to zbilo, ali se torba za tren oka našla u Pipinim rukama.

— Dosta šale! — poviče Gromoglasni ljutito. — Ovamo s torbom! — On čvrsto prihvati Pipi za ruku i pokuša joj istrgnuti taj toliko žuđeni plijen.

— Šalu na stranu! — reče sad Pipi i podigne Gromoglasnog na ormar. Trenutak kasnije i Blum je tamo sjedio. Obje skitnice se uplašiše. Počelo im je svitati da Pipi baš i nije neko obično djevojče. Ali ih je torba vabila i oni zaboraviše na svoj strah.

— Hajde, sad, Blume — vikne Karlson i obojica skočiše s ormara i sručiše se na Pipi koja je u ruci držala torbu. No Pipi ih samo bocne kažiprstom i već su ležali svaki u svom kutu. I prije no što su se uspjeli podići, Pipi dohvati konopac i za tren oka sveže ruke i noge obojici lopova. E, sad se moralo zasvirati u druge diple.

— Draga, mila gospođice — manje gromoglasno molio je Gromoglasni Karlson. — Oprosti nam. Mi smo se samo šalili. Nemoj nam učiniti ništa nažao. Pa mi smo samo dvije jadne, siromašne skitnice i došli smo tek zamoliti malo hrane.

Blum je čak i zaplakao.

Pipi najprije stavi torbu na ormar. Tad se obrati svojim zarobljenicima:

— Znade li ijedan od vas plesati polku?

— Hm — mrmljao je Gromoglasni — pa mislim da znamo obojica.

— Baš fino! — vikne Pipi i zapljeska. Ne bismo li malko zaplesali? Ja sam je upravo maloprije naučila.

— Pa dobro... — prihvati ponešto zbunjeno Karlson.

— Ali nemamo nikakve glazbe — zabrinuto će Pipi. A onda joj sine ideja.

— Ti ćeš svirati na češalj — reče Blumu — a ja ću plesati s ovim, i prstom upre u Gromoglasnog.

Blum je srećom znao svirati na češalj. A svirao je tako da je čitava kuća odjekivala. Nilson se bunovno podigao u krevetu, taman toliko da vidi kako se Pipi naokolo vrti s Gromoglasnim. Bila je strahovito ozbiljna i plesala tako energično kao da joj se u najmanju ruku o glavi radi.

Blum više nije mogao svirati na češalj, tvrdeći da ga od toga strašno škaklja po usnama. A Gromoglasnog, koji se cijelog dana vukao putovima, zabolješe noge.

— Dragi moji, hajde još samo malo — molila je Pipi i dalje plesala. Blumu i Karlsonu preosta jedino da nastave.

Kad je bilo tri sata po ponoći, reći će Pipi:

— Ja bih ovako plesala sve do četvrtka! A vi ste se možda zamorili i ogladnjeli?

Upravo je tako i bilo premda su se jedva usudili to priznati. Pipi izvuče iz smočnice kruha, sira, pa maslaca i šunke, a ne zaboravi ni na hladno pečenje i mlijeko. Sjedoše oko stola i stadoše jesti dok gotovo ne postadoše okrugli kao lopte. Pipi ulije malko mlijeka u svoje uho.

— To je dobro kad uho zaboli — reče.

— Jadnice naša! Pa zar te zaboljelo uho? — priupita Blum.

— Ni govora. Ali može se dogoditi! — obrazloži Pipi.

Napokon se obje skitnice dignu, lijepo zahvale za hranu i zapitaše mogu li sada otići.

— Baš lijepo što ste došli. Morate li zaista već ići? — upita Pipi sa žaljenjem. — Još nikada nisam srela nekoga tko bi polku plesao tako kao ti — obrati se Pipi Gromoglasnom. — Marljivo vježbaj svirati na češlju — reče Blumu — pa te škakljanje neće više smetati.

Kad su već bili na vratima, stigne ih Pipi i dade svakome po zlatnik.

— To ste pošteno zaslužili — reče im.

PIPI SLAVI ROĐENDAN

Jednoga dana nađoše Tomi i Anika pismo u svom poštanskom sandučiću.

TMIJU I ANKI — stajalo je na omotnici. A kad su je otvorili, u njoj su našli karticu na kojoj je pisalo:

TMI I ANKA PZVANI SU K PIPI NA ROŽEN DAN SUTRA POSLJE PODNE.

ODJEČA: ŠTO VAMSE HOČE.

Tomi i Anika toliko su se razveselili da su počeli skakati i plesati. Znali su vrlo dobro što to piše na kartici iako je bilo malo čudnovato ispisano. Pipi je imala grdne muke dok je to pisala. Očito da joj baš nije bilo poznato slovo »i« onoga puta u školi, ali treba priznati činjenicu da je malko pisati ipak znala. U vrijeme dok je plovila morem, znao je jedan mornar s broda njenog tate ponekad

uvečer sjesti s njome na krmi pokušavajući da je nauči pisati. Na žalost, Pipi nije bila baš neko uporno đače. Najednom bi znala reći:

— Čuj, Fridolfe — (a Fridolf je bio taj mornar) — čuj, manimo se ćorava posla. Idem ja gore na jarbol pa da vidim kakvo nam se vrijeme sutra sprema.

Zato i nije nimalo čudno što joj pisanje nije baš bilo najjača strana. Cijelu jednu noć mučila se nad tom pozivnicom i tek pred jutro, kad su zvijezde počele blijedjeti nad krovom njezina doma, prikrala se do Tomijeve i Anikine kuće i turnula pismo u njihov sandučić.

Čim su se Tomi i Anika vratili iz škole, počeli su se uređivati za odlazak u goste. Anika je zamolila mamu da joj nakovrča kosu. Mama to i uradi, a onda joj u kosu sveže crvenkastu svilenu vrpcu. Tomi se češljao i vodom vlažio češalj kako bi mu kosa bila što priljubljenija uz glavu. On nipošto nije želio imati uvojaka u kosi. Zatim je Anika obukla svoju najljepšu haljinu, ali joj mama reče da se presvuče, jer se Anika rijetko vraćala iz Pipine kuće čista i uredna. Tako se Anika morala zadovoljiti svojom drugom po redu haljinom. Tomija nije mnogo boljela glava kako će biti odjeven, tek da ipak bude koliko-toliko uredan.

Naravno da su kupili i poklon. Uzeli su novac iz svojih kasica-praščića i na putu iz škole otrčali u trgovinu s igračkama i kupili jednu lijepu... No da, što je to bilo, neka bude zasada još tajnom. I sada je poklon ležao na stolu, umotan u zeleni papir i obavijen s mnogo vrpce. Kad su se Tomi i Anika spremili, Tomi uzme paket i oni se uputiše k Pipi praćeni maminim brižnim upozorava-

njima da paze na odjeću. I Anika je htjela malo nositi paket, pa se složiše da će ga, kad ga budu predavali, držati oboje.

Bio je već mjesec studeni i sumrak je rano stizao. Čim su Tomi i Anika prošli kroz vrata »Pipinovca«, čvrsto su se uhvatili za ruke jer je bilo mračno u Pipinu vrtu, a ostarjela su stabla, upravo gubeći svoje posljednje lišće, šumjela tako žalovito. Toliko je ugodnije bilo vidjeti osvijetljene prozore i znati da se tamo ide proslavljati rođendan.

U običnim prilikama Tomi i Anika ušli bi kroz kuhinjski ulaz, ali su danas unišli na glavni. Na verandi nisu vidjeli konja. Tomi pristojno zakuca na vrata. Iznutra se začu potmuo glas:

Tko šulja se kroz muklu noć
na putu prema domu mom?
Da l' duh je to u plaštu svom,
il' neki miš u posjet će mi doć'?

— Ne, Pipi, ne, to smo mi! — vikne Anika. — Otvori!

Tad Pipi otvori.

— Uh, Pipi, što si ono govorila o duhovima! Tako sam se uplašila! — sa strahom će Anika sasvim zaboravivši čestitati Pipi.

Pipi se veselo nasmije i otvori kuhinjska vrata. O, kako je bilo divno doći u svjetlo i toplinu. Proslava rođendana morala se održati u kuhinji jer je tamo bilo najugodnije. U prizemlju su bile samo dvije sobe. Jedna je služila kao dnevna (u njoj se nalazio samo jedan komad pokućstva) a druga kao spavaća soba. No kuhinja bijaše velika i prostrana, a Pipi ju je i lijepo uredila. Po podu je rasprostrla sagove, a na stolu se našao nov stolnjak koji je Pipi sama izradila. Izvezeni cvjetići bili su doista čudnovati, ali je Pipi tvrdila da baš takvo cvijeće raste u Indokini i da je ovo upravo onakvo kakvo raste tamo. Zastori su bili navučeni, a u peći pucketala vatra. Na sanduku za drva sjedio je Nilson i udarao sa dva poklopca jedan o drugi, a sasvim tamo u uglu stajao je konj. I on je, razumije se, bio pozvan na proslavu.

Tad napokon sine Tomiju i Aniki da bi trebalo čestitati. I oni pruže zeleni paket i zažele sretan rođendan. Pipi zahvali i stade živahno otvarati paket, u kojem nađe — glazbenu kutiju. Pipi se silno razveseli. Počne gladiti Tomija, pa Aniku, pa onda kutiju, a napokon i papir u koji je dar bio umotan. Onda navije kutiju i nakon mnogih »pling-plangova« izvije se melodija koja je trebala nalikovati onoj »O, moj dragi Augustin«.

Pipi je navijala i navijala kutiju i potpuno zaboravila na sve ostalo. Najednom se prisjeti.

— Ali dragi moji, pa i vi morate dobiti svoje rođendanske darove — reče.

— Pa nije danas *naš* rođendan — uzvrate Tomi i Anika.

Pipi ih iznenađeno pogleda.

— Znam da *ja* imam rođendan, ali baš zato valjda mogu i ja davati darove. Ili negdje u vašim školskim knjigama stoji da se to ne može? Možda u tablici gloženja?

— Ne, jasno je da se može — reče Tomi. — Iako to nije običaj. Što se mene tiče, ja ću rado primiti svaki poklon.

— I ja — priključi mu se Anika.

Pipi otrči u dnevnu sobu i donese dva paketića koji su ležali na komodi. Kad je Tomi otvorio svoj paketić, nađe u njemu malenu frulu od slonovače, a u Anikinom paketu bio je divan broš u obliku leptira. Leptirova krilca prekrivali su crveni, modri i zeleni kamenčići.

I tako su sada svi dobili rođendanske darove, pa je došlo vrijeme da se sjedne za stol s kojeg se nuđalo mnoštvo kolača i peciva. Kolači su bili čudnih oblika, no Pipi je tvrdila kako takve kolače prave u Kini.

Pipi ulije kakao u šalice i stavi tučenog vrhnja, što je značilo da se može sjesti za stol. Tada će Tomi:

— Kad mama i tata priređuju ručak, onda muškarci dobiju karticu na kojoj piše koju će damu voditi k stolu. Mislim da bismo i mi to morali imati.

— Na posao! — prihvati Pipi ideju.

— Iako, bit će malko teško, jer sam ovdje jedino ja muškarac — stane se Tomi kolebati.

— Koješta! — usprotivi se Pipi. — Zar Nilson nije muškarac?

— Pa da, sasvim sam zaboravio na Nilsona — reče Tomi. Zatim sjedne na sanduk za drva i napiše na jednoj kartici:

Gospodin Settergren ima čast da k stolu vodi gospođicu Dugu Čarapu.

— »Gospodin Settergren«, to sam, naravno, ja — reče samozadovoljno i pokaže Pipi karticu. A onda napiše na drugu:

Gospodin Nilson ima čast da k stolu vodi gospodicu Settergren.

— Dakako, i konj bi morao dobiti karticu — odlučno će Pipi. — Iako neće smjeti sjediti kod stola...

I tako Tomi, po Pipinoj želji, napiše slijedeću karticu:

Konj ima čast ostati u svom kutu i tamo će dobiti kolača i šećera.

Pipi je držala karticu konju pred glavom i govorila:

— Evo, čitaj, i reci ako imaš štogod protiv.

Kako konj nije imao nikakvih primjedaba, Tomi ponudi Pipi ruku i povede je k stolu. Nilson nije pokazivao nikakve namjere da ponudi ruku Aniki, pa ga ona odlučno podigne i odnese k stolu. No Nilson je odbio da sjedne za stol, već se smjestio na stolu. Nije htio niti kakao s tučenim vrhnjem, a kad je Pipi nalila vode u njegovu šalicu, on uhvati šalicu s obje ruke i ispije vodu.

Anika, Tomi i Pipi slasno su jeli, a za to vrijeme Anika je rekla da će, kad odraste, preseliti u Kinu pod uvjetom ako takve kolače zaista tamo prave.

Nakon što je Nilson ispraznio šalicu, stao ju je okretati gore-dolje da bi je naposljetku stavio na glavu. Vidjevši ga, i Pipi učini isto, ali kako ona nije sasvim ispila svoj kakao, mali smeđi potočić poteče joj niz čelo i nastavi put preko nosa. Pipi isplazi jezik i tako ga zaustavi:

— Ništa ne treba bacati! — zaključi.

Tomi i Anika ipak su najprije dobro ispraznili svoje šalice, pa ih tek onda stavili na glavu.

Kad su svi bili siti i zadovoljni, a i konj dobio ono što je htio, jednim pokretom uhvati Pipi sva četiri kraja stolnjaka i podigne ga tako da su se sve šalice, tanjuri i posuda za kakao stali sudarati kao u vreći. Zavežljaj strpa u sanduk za drva.

— Uvijek volim pospremiti čim dovršim s jelom — obrazloži Pipi.

Sad je na redu bila igra. Pipi predloži igru — »ne dodiruj pod«. Vrlo jednostavna igra. Jedino što je trebalo učiniti bilo je obići cijelu kuhinju ne dodirujući poda. Pipi u tili čas skačući obiđe kuhinju. Čak je i Tomiju i Aniki to pošlo za rukom. Počinjalo se kod sudopera, pa ako bi se dovoljno zakoračilo, moglo se stići do štednjaka, a od štednjaka do sanduka za drva, sa sanduka za drva preko police za šešire dolje na stol, a odatle preko dva stolca na ormar u uglu. Između tog ormara i sudopera bila je razdaljina od nekoliko metara, no tu je srećom stajao i konj, pa ako bi se uspjelo uspuzati uz njegov rep i spuznuti kod glave i onda u pravom trenutku učiniti trzaj, dospjelo bi se na sudoper.

Pa kad su se tako igrali neko vrijeme, i Anikina haljina prestala biti druga po redu, već možda treća, četvrta, peta ili deveta, a Tomi se zamusao kao dimnjačar, odlučiše da nađu neku drugu igru.

— Hoćemo li na tavan da pozdravimo duhove!? — predloži Pipi.

— Z... z... zar ima d... duhova na tavanu? — promuca Anika.

— Zar *ima?* I te koliko! — uzvrati Pipi. — Pa tamo gore sve vrvi od najrazličitijih vrsta duhova i sablasti. Čovjek samo što ne posrće preko njih. Hoćemo li onda?

— Neeee... — Anika će istovremeno i prijekorno i kolebljivo.

— Mama je rekla da nema nikakvih duhova ni sablasti — smjelo primijeti Tomi.

— Istina je — odvrati Pipi. — Nigdje ih nema osim ovdje, jer svi stanuju na mom tavanu. A ne isplati ih se zamoliti da se odsele. Ali ovi moji nisu opasni. Samo štipaju za ruke tako da ostaju modrice, i onda urlaju. A i kuglaju se svojim glavama.

— Ku... ku... kuglaju se svojim glavama?! — procijedi Anika.

— Upravo tako! — odgovori Pipi. — Zato hajd'mo gore pa da porazgovaramo s njima. Ja dobro kuglam.

Tomi nije htio pokazati da se boji, a na neki način rado bi i vidio nekog duha. To bi tek bilo nešto za pričanje dječacima u razredu. Osim toga, tješio se mišlju da se ni duhovi neće usuditi učiniti bilo što nažao Pipi. I zato se odluči da pođe s njom na tavan. Jadna Anika nije htjela poći ni pod kakvim uvjetima, no tada joj pade na um da bi joj se mogao, dok bude sama u kuhinji, prišuljati odozgo kakav mali, mali duhić. I to odluči! Radije s Pipi i Tomijem među tisuće duhova, nego sama sama i najmanjim duhićem u kuhinji!

Pipi pođe prva. Otvorila je vrata koja su vodila prema tavanskim stepenicama. Bilo je mračno kao u rogu. Tomi se čvrsto držao za Pipi, a Anika još čvršće za Tomija. I onda krenuše uza stepenice. Škripalo je i pucketalo pod svakim njihovim korakom. Tomi se poče pitati ne bi li ipak bilo bolje ostati dolje, a Aniku ne bi ni trebalo pitati. Ona je bila sasvim sigurna u to što bi bilo bolje.

Malo po malo stigoše do kraja stepenice i nađu se na tavanu. Tu je bilo posve mračno, samo što je preko poda padao tanak trak mjesečine. A kad bi kroz pukotine zapuhao vjetar, po svim bi se uglovima čulo uzdisanje i pištanje.

— Hej, svi dusi! — vikne Pipi.

Ako je i bio neki duh tamo, nije se oglasio.

— Baš kako sam i mislila — zaključi Pipi: — Svi su otišli na sjednicu odbora Društva duhova i sablasti.

Uzdah olakšanja ote se Aniki i ona se ponada da će sjednica potrajati još prilično dugo. Ali upravo u tom trenu začu se strahovita buka iz jednog tavanskog kuta.

— Huuiit... — začulo se, i u slijedećem času Tomi je vidio kako nešto fijučući leti prema njemu kroz tamu. Osjetio je kako mu je to »nešto« pirnulo u čelo i spazio kako nešto crno nestaje kroz otvoreni prozorčić. On vrisne da se do neba čulo:

— Duh! Duh!

Anika mu je, kao prava sestra, pomogla — vrištati.

— O, jadnik, zakasnio, eto, na sjednicu odbora — mirno će Pipi. — Samo, je li ovo bio duh?! Ili možda neka sova? Uostalom — duhova i nema — nastavi ona poslije kraćeg vremena. — Što više razmišljam o tome, to mi se sve više čini da je to ipak bila sova. A onome tko mi tvrdi da ima duhova, zavrnut ću nos.

— Ali pa ti si to sama rekla — nato će Anika.

— Je li? Ja sam rekla? — začudi se Pipi. — Onda moram sama sebi zavrnuti nos.

I ona čvrsto uhvati svoj nos i pošteno ga zavrne.

Poslije toga Tomi i Anika se smire. Ponekad bi bili i toliko hrabri da su se usudili prići prozorčiću i pogledati u vrt. Veliki, tamni oblaci plovili su nebom i davali sve od sebe samo da prekriju mjesec. A drveće je šumjelo.

Tomi i Anika se okrenu. Ali onda — o, užasa! — vidješe neku bijelu prikazu kako im se približava.

— Sablast! — vrisne Tomi preplašeno.

Anika se toliko uplašila da nije mogla ni vrisnuti. Prikaza im se primicala sve bliže i bliže. Tomi i Anika stisnuli se jedno uz drugo i zatvorili oči. Ali onda začuju kako im prikaza govori:

— Gledajte što sam našla! Tatina noćna košulja ležala je tamo u staroj mornarskoj škrinji. Ako je samo malo suzim i prekrojim, moći ću je i nositi.

Pipi im priđe u noćnoj košulji koja joj se plela oko nogu.

— Ali, Pipi, pa samo što nisam umrla od straha — predbaci joj Anika.

— Pa što je? Barem noćne košulje nisu opasne — uvjeravala je Pipi. — One ujedaju samo u samoobrani.

Pipi odluči da temeljito pregleda mornarsku škrinju. Prenese je do prozorčića i otvori poklopac tako da je škrta mjesečeva svjetlost pala u unutrašnjost škrinje. Bilo je u njoj mnogo stare odjeće koju Pipi izbaci na tavanski pod. Bio je tu i jedan dogled, nekoliko starih knjiga, tri pištolja, jedna sablja i vrećica sa zlatnicima.

— Baš divno! — sretno će Pipi.

— Kako uzbudljivo! — priključi se Tomi.

Pipi sabra sve te predmete u noćnu košulju i onda svi zajedno krenu natrag u kuhinju. Osobito je Anika bila zadovoljna što odlaze s tavana.

— Sad možemo, ako hoćemo, osnovati i razbojničku družinu — zaključi Pipi i stavi dogled pred oko. — Vidi, vidi pa s ovime gotovo da vidim i buhe u Južnoj Americi — nastavi. — I dogled će nam izvrsno doći ako osnujemo razbojničku družinu.

Uto zakuca na vratima. To je Tomijev i Anikin tata došao da ih odvede kući. Rekao je da je vrijeme spavanju već odavno prošlo. Tomi i Anika brzo se zahvale Pipi na gostoprimstvu, pozdrave je i ponesu ono što su dobili: frulu, broš i pištolje.

Pipi otprati goste do verande, a onda ih je pratila pogledom sve dok nisu nestali na vrtnoj stazi. Okretali su se i mahnuli joj nekoliko puta. Svjetlo iz kuće padalo je na Pipi. Stajala je tamo sa svojim čvrstim, crvenim pletenicama i u tatinoj noćnoj košulji što joj se plela oko nogu.

Kad su Tomi, Anika i njihov tata stigli do vrtnih vrata, začuli su kako im Pipi nešto dovikuje. Zaustave se i poslušaju. Šuštalo je u drveću, tako da su jedva čuli njen glas. Ali ipak se čulo.

— Kad budem velika, bit ću gusarica! — vikala je. — Hoćete li i vi?

PIPI IDE U KUPOVINU

Jednog lijepog proljetnog dana kad je sunce sjalo, ptice cvrkutale, a vode posvuda tekle, Tomi i Anika dotrčaše k Pipi. Tomi je ponio nekoliko kocki šećera za Pipina konja, pa se i on i Anika zaustave na verandi, dadu mu šećer, potapšu ga, a onda uđu u kuću. Kad su ušli, Pipi je još spavala s nogama na jastuku, a s glavom duboko ispod pokrivača. Dakle, spavala je na svoj uobičajeni način. Anika je uštine za palac na nozi i vikne:

— Ustaj!

Nilson se već probudio i skočio na luster. I onda malo po malo poče micanje ispod pokrivača, da bi najednom izvirila crvenokosa glava. Pipi otvori svoje jasne oči i nasmije se širokim osmijehom.

— Oho, jeste li me vi uštinuli za prst na nozi? A ja sanjala da je to bio moj tata, urođenički kralj, koji je htio vidjeti jesam li dobila kurje oči.

Sjede zatim na rub kreveta i počne navlačiti svoje čarape, najprije smeđu, pa onda crnu.

— Doduše, kurje oči se ne mogu dobiti kad ih čovjek već ima — zaključi i stane uvlačiti noge u dvostruko veće cipele.

— Pipi — reče Tomi — što ćemo danas raditi? Anika i ja nemamo škole.

— Tja, treba razmisliti. Plesati oko novogodišnjeg drvca ne možemo jer smo ga bacili prije tri mjeseca. Mogli bismo se i natjeravati po ledu cijelo prije podne. Kopati zlato bila bi divna zabava, ali ni to ne ide jer ne znamo gdje zlata ima. Usput, najviše zlata ima na Aljasci, ali tko bi tamo uspio pokraj tolikih kopača zlata! Ne, moramo pronaći nešto drugo.

— Da, nešto zgodno — reče Anika.

Pipi splete kosu u dvije čvrste pletenice koje su joj stršale. Razmišljala je.

— A kako bi bilo da pođemo u grad i krenemo u kupovinu? — predloži napokon.

— Ali nemamo novca — primijeti Tomi.

— Imam ja — reče Pipi. I da bi to dokazala, pođe odmah i otvori torbu do vrha punu zlatnika. Zatim uzme poveliku varjaču i natrpa njome zlatnike u džep pregače, koji joj se nalazio baš na trbuhu.

— Kad bih još samo našla svoj šešir, bila bih spremna za pokret — reče. Ali šeširu ni traga. Pipi najprije zaviri u sanduk za drva, ali za čudo, tamo ga ne bi. Zatim poviri u spremnicu za kruh u smočnici, ali tamo nađe samo podvezicu za čarape, nekakvu pokvarenu budilicu i malo dvopeka. Tada čak pogleda i na policu za šešire, ali tamo nije bilo ničega osim tave za pečenje, nekog odvijača i komadića sira.

— Pa tu nema baš nikakva reda i čovjek ne može naći ni najmanju sitnicu — zlovoljno će Pipi. — No ipak sreća što sam našla ovaj komad sira koji sam već odavna tražila. Hej, šeširu, gdje si? — povikne. — Hoćeš li ići sa mnom u kupovanje ili nećeš? Ako se odmah ne javiš, bit će prekasno.

No nikakav se šešir ne javi.

— Dobro. Sam je kriv kad je toliko glup. Ali, da znaš, neću da čujem nikakvih žalbi kad se vratim kući — reče Pipi odrješito.

Nedugo poslije toga vidjelo se kako Tomi i Anika, a uz njih i Pipi s Nilsonom na ramenu idu prema gradu. Sunce je divno sjalo, nebo je bilo modro, a djeca radosna. Žuborilo je u jarku pokraj puta. Bio je to prilično dubok jarak, a u njemu dosta vode.

— Baš mi se sviđaju jarci kraj puta — reče Pipi i stupi bez razmišljanja u vodu. Dosegla joj nešto preko koljena, a kad jače poskoči, poprska Tomija i Aniku.

— Igram se da sam brod — objasni Pipi i zagrabi kroz vodu. U istom trenu posrne i zagnjuri pod vodu.

— Točnije rečeno — podmornica! — nastavi bezbrižno čim s nosom izviri na površinu.

— Ali, Pipi, sad si sasvim mokra — zabrinuto će Anika.

— A što je u tome loše? — upita Pipi. — Tko kaže da djeca moraju biti suha? Od hladne kupke samo postajemo zdraviji — čula sam pričati. Samo u ovoj zemlji kažu da djeca ne smiju hodati po jarcima. U Americi su jarci dupkom puni djece tako da ni za vodu nema mjesta. Djeca se u njima nalaze preko cijele godine. Zimi se, naravno, potpuno smrznu i onda im samo glave vire iz leda. Mame im tada donose juhe i mesa jer se sama ne mogu vratiti kući na ručak. Ali zato su zdrava kô dren, znajte!

Na proljetnome suncu gradić je izgledao baš zgodno. Uske, kamenim kockama popločene ulice, krivudale su kojekako između redova kuća. Po komadićima zemlje, što su obrubljivali gotovo sve kuće, nicale su visibabe i šafrani. Gradić je bio pun dućana. A tog lijepog proljetnog dana mnogo je ljudi ulazilo i izlazilo iz trgovina pa su zvonca na vratima neprekidno zvonila. Domaćice su dolazile s košaricama da kupe kave, šećera, sapuna ili maslaca. A i mnogo je djece kupovalo koka-kole ili gume za žvakanje. No najviše ih je bilo bez novaca, pa su ti jadnici stajali ispred dućana i tužno promatrali sve one lijepe stvari u izlozima.

Upravo kad je sunce najljepše sjalo, izniknu tri male prilike na glavnoj ulici. Bili su to Tomi, Anika i Pipi. Iza do kože mokre Pipi ostao je mokar trag.

— Kako smo sretni! — usklikne Anika. — Gledajte kako mnogo dućana, a džep nam je pun zlatnika.

I Tomi bude radostan kad se sjetio zlatnika, pa visoko poskoči od veselja.

— Hoćemo li onda početi? — predloži Pipi. — Prvo i prvo kupit ću glasovir.

— Dobro, Pipi — složi se Tomi. — Ali ti ne znaš svirati glasovir.

— Odakle da znam kad nikada nisam ni pokušala — odvrati Pipi. — Nikada ga nisam imala pa da pokušam svirati na njemu. A reći ću ti, Tomi, svirati glasovir bez glasovira, to zahtijeva vrlo mnogo vježbe prije nego što se nauči.

No nigdje na vidiku neke trgovine glasovirima. Umjesto toga djeca prođoše pokraj jedne drogerije. U izlogu je stajala velika kutija s kremom protiv sunčanih pjega, a pokraj kutije kartončić na kojem je pisalo: IMATE LI MUKE SA SUNČANIM PJEGAMA?

— Što to piše na kartončiću? — upita Pipi.

Tako mnogo Pipi ipak nije mogla pročitati jer nije htjela ići u školu s drugom djecom.

— Evo piše: IMATE LI MUKE SA SUNČANIM PJEGAMA? — pročita Anika.

— Je li? — Pipi će zamišljeno. — Pristojno pitanje zahtijeva i isto takav odgovor. Hajde, uđimo!

Pipi gurne vrata i uđe, a njoj za petama Tomi i Anika. Iza tezge stajala je postarija prodavačica. Pipi se uputi prema njoj.

— Ne! — reče odlučno.

— A što želiš? — upita je prodavačica.

— Neee! — ponovo će Pipi.

— Ne razumijem što želiš — nastavi prodavačica.

— Ne, ja *nemam* muke sa sunčanim pjegama — reče Pipi.

Tek tada prodavačica shvati, ali onda se bolje zagleda u Pipi i uzvikne:

— Ali, draga djevojčice, pa tvoje cijelo lice je prekriveno pjegama.

— Istina je — uzvrati Pipi — ali ja nemam muke s njima. Baš ih volim! Zbogom!

I Pipi se uputi prema izlazu, ali se na vratima još jednom okrene i vikne:

— Ali ako nabavite neku mast pomoću koje se može dobiti još više pjega, pošaljite mi kući sedam-osam kutija.

Pipi ponosno krene dalje. Zaustavi se ispred prodavaonice bombona. Tamo je stajala čitava gomila djece zanesena predivnim slatkišima koji su ukrašavali izlog. Velike kutije pune crvenih, modrih i zelenih bombona, dugi nizovi čokolada, čitavi bregovi guma za žvakanje, a najizazovnije su bile lizalice. Nije bilo nimalo čudno što se maloj djeci, koja su promatrala svu tu krasotu, s vremena na vrijeme otimao težak uzdah. Naime, ona nisu imala novaca. Niti prebijene pare.

— Pipi, hoćemo li u ovaj dućan? — oduševljeno predloži Tomi i povuče Pipi za haljinu.

— Da, u *ovaj* dućan moramo svakako ući — naglasi Pipi.

I onda uđu.

— Molim vas osamnaest kilograma bombona — zatraži Pipi mašući zlatnikom. Prodavačica samo zine. Nije bila naviknuta da netko kupuje toliko bombona odjednom.

— Misliš valjda osamnaest bombona? — upita.

— Rekla sam da želim osamnaest kilograma bombona — ponovi Pipi i položi zlatnik na tezgu.

I prodavačica bude odmah spremna da uspe bombone u velike papirnate vreće. Tomi i Anika pokazivali su prodavačici najbolje vrste. Bilo je tu divnih crvenih bombona, pa kad bi se neko vrijeme držali u ustima, najednom bi se stvorila čitava slasna gruda. Našlo se tu i zelenih, kiselih bombona, a ni ti nisu bili za odbacivanje. I žele-bomboni bili su izvrsni.

— Uzet ćemo po tri kile od svake vrste — predloži Anika, pa to i učine.

— Ako vas još zamolim za šezdeset lizalica i sedamdeset i dva paketića karamela, onda mislim da je to dosta uz sto tri čokoladne cigarete koliko ih popušim dnevno — reče Pipi. — Trebala bi mi i kolica kako bih sve to mogla odvesti.

Prodavačica joj reče da kolica može kupiti u trgovini igračaka odmah u blizini.

Ispred trgovine bombona sada se već skupila gomila djece koja su gledala kroz izlog i gotovo im se zavrtjelo u glavi od uzbuđenja kad su vidjeli koliko Pipi kupuje bombona. Pipi hitro otrči u susjednu trgovinu igračaka, kupi kolica i čas kasnije utovari u njih sve svoje vrećice. Zatim se ogleda oko sebe i povikne:

— Ima li među vama neko dijete koje ne jede bombone, neka istupi!

Nitko se ne izdvoji.

— Baš čudno! — reče Pipi. — No, a ima li neko dijete koje jede bombone?

Tada dvadeset i troje djece pohrli prema Pipi. Među njima, naravno, i Tomi i Anika.

— Tomi, otvori vrećice! — zapovjedi Pipi.

Tomi učini što mu Pipi rekla. I nastade opće gutanje bombona kakvog do tada ovaj gradić nije vidio. Sva djeca natrpala usta bombonima: slatkim crvenim, kiselim zelenim, želeima i svim drugim. A čokoladnu cigaretu može se uvijek držati u uglu usta, jer se okusi čokolade i želea baš dobro slažu. Sa svih strana pritrčala nova djeca, a Pipi im dijelila šakom i kapom.

— Mislim da ću morati kupiti još osamnaest kilograma bombona — zaključi Pipi. — Inače za sutra neće ništa ostati.

Pipi kupi novih osamnaest kilograma, ali ipak ne osta suviše mnogo za sutra.

— Eh, sada ćemo u slijedeću kupovinu — reče Pipi i uđe u trgovinu igračaka. Sva su je djeca slijedila. U trgovini je bilo mnogošta divnog: željeznica i automobilića koji su se mogli navijati, malih, slatkih lutaka u prekrasnim haljinicama, servisa za lutke, pištolja na kapsle, kositrenih vojnika, slonića od tkanine, oznaka za knjige, pojasova i još mnogo čega.

— Čime vas mogu poslužiti? — upita prodavačica.

— Svime pomalo — spremno će Pipi i stane se, ispitujući, ogledavati po policama. — Osjećamo na primjer veliku potrebu za pajacima — nastavi Pipi. — I za pištoljima na kapsle. No nadam se da ćemo to uspjeti naći kod vas.

I Pipi izvuče iz džepa punu šaku zlatnika. Svako je dijete moglo pokazati prstom što mu najviše treba. Anika se odluči za divnu lutku sa svijetlom, nakovrčanom kosom i crvenkastom svilenom haljinom. Kad bi joj pritisnuli trbuh, lutka bi izgovorila riječ »mama«. Tomi za-

želi zračnu pušku i parni stroj. I dobije. I sva su ostala djeca dobila što su htjela, pa kada je Pipi završila s kupovinom, u dućanu i nije preostalo baš mnogo. Samo nešto oznaka za knjige i nekoliko kocaka za gradnju. Pipi nije ništa kupila za sebe, ali je zato Nilson dobio ogledalce.

Neposredno prije nego što su krenuli, Pipi je svakom djetetu kupila malu okarinu*, pa kad su djeca izašla na ulicu, zasvirala su u njih, a Pipi im davala takt.

U glavnoj ulici postade tako živahno da je napokon morao doći i policajac da vidi što se tu zbiva.

— Kakva je ovo dreka! — vikne policajac.

— To je svečana koračnica naše pukovnije — objasni mu Pipi. — Ali nisam posve sigurna da sva djeca sviraju baš tu koračnicu.

— Da ste odmah prestali! — zaurla policajac i prstima začepi uši. Pipi ga utješljivo potapša po ramenu i reče:

— Budi sretan što nismo kupili trombone**!

Ipak, malo po malo, utihnu okarine jedna za drugom. Na kraju ostala još samo Tomijeva iz koje se s vremena na vrijeme čuo slabašan pisak. Policajac oštro reče kako u glavnoj ulici nije dopušten nikakav skup pa zato sva djeca moraju kući.

Djeca doista nisu imala ništa protiv toga. Ona su ionako htjela provozati svoje vlakove i malene automobile i smjestiti u krevet svoje nove lutke. Tako svi odoše kući veseli i zadovoljni. Toga dana čak ni večerali nisu.

---

* Okarina — malo dugačko glazbalo s rupicama za prebiranje

** Trombon — velika truba

Pipi, Tomi i Anika također krenuše kući. Pipi je za sobom vukla kolica. Usput je promatrala sve natpise mimo koje su prolazili i sricala slova kolikogod je to mogla bolje.

— Lj-e-k-a-r-n-a... — sricala je, a onda upita: Nije li to mjesto gdje se kupuju medukamenti?

— Da, ovdje se kupuju medikamenti, tj. lijekovi — ispravi je Anika.

— Eh, onda moram odmah ući i kupiti ih malo — zaključi Pipi.

— Pa ti nisi bolesna — primijeti Tomi.

— Ako nisam, mogu postati! — odvrati Pipi. — Svake godine mnoštvo ljudi oboli i umre samo zato što nisu na vrijeme kupili medukamente. Ali mene neće tako nešto zateći.

U ljekarni je ljekarnik pripremao neke lijekove. Htio je još nešto dovršiti prije nego zatvori ljekarnu, a onda uđu Pipi, Tomi i Anika i pristupe tezgi.

— Molim vas, četiri litre medukamenata — reče Pipi.

— A kakvi ti to lijekovi trebaju? — nestrpljivo će ljekarnik.

— Pa, najradije bih one koji koriste protiv bolesti — uzvrati Pipi.

— A koje bolesti? — još nestrpljivije upita ljekarnik.

— Tja, dajte mi neki medukament koji pomaže protiv hripavca, pa kad cipela nažulja i želudac zaboli, a i kad škaklja u nosu i takve slične stvari. Bilo bi fino ako bi se njime mogao i polirati namještaj. Morao bi to biti neki uistinu praktičan medukament.

Ljekarnik joj odgovori kako na žalost nema nekog tako praktičnog i svestranog lijeka. Tvrdio je da za raz-

ličite bolesti postoje i različiti lijekovi, a kada je Pipi spomenula još desetak bolova, ljekarnik postavi na tezgu čitav red bočica. Na nekima od njih pisalo je ZA VANJSKU UPOTREBU što je značilo da se lijek smije upotrebljavati samo za premazivanje izvana. Pipi plati, uzme svoje bočice, zahvali i pođe.

Tomi i Anika su je slijedili. Ljekarnik pogleda na sat i zaključi da je krajnje vrijeme da zatvori ljekarnu. Dobro zabravi vrata za djecom i pomisli kako bi bilo najzgodnije poći kući i nešto pojesti.

Vani Pipi postavi pred sebe sve svoje bočice.

— Oh, pa zaboravila sam gotovo najvažnije — reče.

Budući da su vrata već bila zaključana, Pipi kažiprstom snažno i dugo pritisne na zvonce. Tomi i Anika začuše kako je resko zazvonilo u ljekarni. Za trenutak otvori se prozorčić na vratima — to je bio prozorčić na vratima ljekarne na kojem se može kupiti lijek ako ga čovjek slučajno zatreba noću. Ljekarnik isturi glavu. Lice mu bilo sasvim pocrvenjelo.

— A što sad opet hoćeš? — ljutito upita Pipi.

— Oprosti mi, dragi ljekarniče — poče Pipi — no sjetila sam se nečega. Ljekarnik koji se tako dobro razumije u bolesti sigurno zna što je zapravo najbolje kad čovjeka zaboli želudac: pojesti toplu krvavicu ili staviti cijeli trbuh u vodu da se namače?

Ljekarnikovo lice još više pocrveni.

— Gubi se! — vikne — i to odmah, jer inače...

I zatvori prozorčić.

— Bože, kako li se ovaj razljuti! Netko bi i povjerovati mogao da sam mu nešto nakrivo učinila.

Ona još jednom pozvoni i ne prođe ni sekunda, a ljekarnik se i opet pojavi na prozorčiću. Bio je strahovito crven u licu.

— Možda je krvavica malo teže probavljiva — postavila je Pipi mogućnost i pogledala ljekarnika sasvim prijateljski. Ovaj ne izusti ni riječi već zalupi prozorčićem.

— Eh, pa što se tu može — reče Pipi slegnuvši ramenima — onda ću svakako pokušati s toplom krvavicom. Neka sam sebe okrivi ako stvari krenu loše.

Mirno sjedne na stepenice ispred ljekarne i poreda svoje bočice.

— Zamislite kako su ti odrasli ljudi nepraktični — reče. — Evo ovdje imam osam bočica, a sve je skupa moglo divno stati u jednu. No sreća je što imamo malo običnog, zdravog razuma.

Rekavši to, otčepi sve bočice i pretoči lijekove u jednu jedinu malo veću. Snažno je zatim promućka, a potom prinese ustima i povuče nekoliko dobrih gutljaja. Anika, koja je znala da je dio tih lijekova samo za vanjsku upotrebu, malko se uznemiri.

— Ali, Pipi — uzbuđeno će Anika — pa kako znaš da neki lijekovi nisu otrovni?

— Vidjet ću — opravda se Pipi. — Vidjet ću već sutra. Ako budem i dalje živjela, znači da nisu otrovni, a onda ih mogu piti i najmanja djeca.

Tomi i Anika počnu razmišljati o tome. A nakon kratkog vremena Tomi će neodlučno i malo nesigurno:

— Da, ali ako su ipak otrovni, što će biti onda?

— Tada možete uzeti ovo što je preostalo u bočici i time ulaštiti namještaj u blagovaonici — odvrati Pipi. —

Otrovni ili ne, medukamenti ipak neće biti kupljeni uzalud.

Zatim uzme bocu i stavi je u kolica. Tu je već bio Tomijev parni stroj i zračna puška s Anikinom lutkom i vrećicom u kojoj je bilo pet malih crvenih bombona. To je jedino preostalo od onih trideset i šest kilograma. I Nilson je sjedio u kolicima. Bio je umoran i htio se voziti.

— Usput vam moram reći da je to, mislim, bio baš dobar medukament. Osjećam se već mnogo zdravijom. A osobito zdravom i veselom na — repu — i počne vrtjeti amo-tamo svojom stražnjicom. I tako klimajući krene s kolicima prema kući — prema »Pipinovcu«. Tomi i Anika išli su pokraj nje i osjećali kako ih malo, malo boli — želudac.

PIPI DOŽIVLJAVA BRODOLOM

Svakoga dana, čim bi škola završila, pojurili bi Tomi i Anika u »Pipinovac«. Čak ni svoje zadaće ne bi naučili kod kuće, već bi knjige ponijeli sa sobom.

— U redu — govorila je Pipi. — Sjedite ovdje i čitajte. Možda se tako nešto znanja prilijepi i na mene. Ne zato što bih osjećala da mi je neko znanje potrebno, ali kako da postanem Doista Otmjenom Damom ako ne znam koliko ima Hotentota u Australiji.

Tomi i Anika sjedili su uz kuhinjski stol s otvorenim knjigama zemljopisa pred sobom.

— Ali zamislite! — reče Pipi i duboko razmišljajući stavi prst na nos. — Zamislite što bi bilo kad bih upravo sada naučila koliko ima Hotentota. Ja naučila, a ono jednom Hotentotu pade najednom na pamet da umre i tako opet pobrka brojku koju sam naučila. Tako i opet ne bih mogla biti Doista Otmjena Dama.

Razmišljala je.

— Netko bi ipak morao reći Hotentotima neka se ponašaju tako da ne bude grešaka u vašim knjigama — zaključi Pipi.

Kad bi Tomi i Anika naučili svoje zadaće, onda bi započelo ono — divno. Ako bi vrijeme bilo lijepo, igrali bi se u vrtu, jahali malko konja ili bi se uspeli na krov drvarnice, sjedili tamo i pili kavu, a možda bi se i popeli na onaj stari, iznutra truli hrast i uvlačili u njegovu utrobu. Pipi je govorila kako je to vrlo vrijedno drvo jer u njemu rastu boce sa sokovima. A tome je doista i bilo tako. Naime, svaki put kad bi se djeca spustila u svoje skriveno mjesto u hrastu, našla bi tamo tri boce soka koje su čekale na

njih. Ni Tomi ni Anika nisu mogli shvatiti kamo to nestaju prazne boce, no Pipi im objasni da one jednostavno uvenu čim budu prazne. Da, doista čudno drvo, mislili su Tomi i Anika. Ponekad bi u drvetu izrasli i čokoladni kolači, no to bi se događalo samo četvrtkom, govorila je Pipi. Tomi i Anika dobro su pazili da se svakog četvrtka nađu u stablu i uberu čokoladni kolač. Pipi reče da će — samo ako bude imala vremena da drvo redovito zalijeva — u njemu porasti i sendviči, a povremeno i teleće pečenje.

Kad bi padala kiša, ostajali su u kući, a ni onda im nije bilo dosadno. Razgledavali bi sve one lijepe stvari iz ladica Pipina pisaćeg stola ili bi sjedili ispred štednjaka i gledali kako Pipi peče palačinke ili prži jabuke, ili bi se pak uvlačili u sanduk za drva, sjedili tamo i slušali kako Pipi priča uzbudljive priče iz onog vremena dok je plovila morem.

— Užasno, kakva je oluja bješnjela! — pričala bi Pipi. — Čak su i ribe oboljele od morske bolesti i htjele na kopno. Sama sam vidjela jednog morskog psa s licem posve pozelenjelim od muke, a jedna hobotnica sjedila je i držala se za čelo sa svim svojim mnogobrojnim rukama. Ehehej — kakva li je to oluja bila!

— Pa zar se nisi bojala, Pipi? — upita je Anika.

— Zamisli da si pretrpjela brodolom! — primijeti Tomi.

— No, što se toga tiče, ne mogu se potužiti — odvrati Pipi. — Doživjela sam ja već toliko brodoloma da ih se više i ne bojim. Barem ne u prvim trenucima. Nije me bilo strah ni kad su grožđice bile otpuhane iz juhe dok smo sjedili i jeli, a niti kad je vjetar otpuhnuo kuharu zubalo

iz usta. Ali kad sam vidjela da je od brodske mačke ostala samo koža, a mačka onako gola odjedrila u zrak na put prema Dalekom istoku, onda sam se počela osjećati pomalo neugodno.

— Ja imam knjigu koja govori o brodolomima — reče Tomi. — To je knjiga »Robinson Crusoe«.

— A da, to je divna knjiga — upadne Anika. — Ono o Robinsonu kako je došao na pusti otok...

— Jesi li ti, Pipi, ikad doživjela pravi brodolom? — pitao je Tomi, smjestivši se udobnije u sanduku za drva. — I onda stigla na neki pusti otok?

— Pa to bi se moglo reći — ustvrdi, naglašujući, Pipi. — Nekoga tko je toliko puta doživio brodolom, trebalo bi sa svijećom tražiti. Prema meni je i Robinson u sjeni. Ima svega oko osam ili deset otoka u Atlantiku i Tihom oceanu na koje *nisam* isplivala poslije brodoloma. Svi se oni nalaze na posebnoj crnoj listi u turističkim priručnicima.

— Nije li krasno živjeti na nekom pustom otoku? — upita Tomi. — I ja bih se na jednom rado našao.

— To je lako urediti — uzvrati Pipi. — Nema oskudice u otocima.

— Istina, i ja znam jedan nedaleko odavde — reče Tomi.

— Nalazi se na vodi? — zapita Pipi.

— Pa naravno — odgovori Tomi.

— Krasno — zaključi Pipi. — Kad bi se nalazio na kopnu, ne bi bio nimalo pogodan.

Tomi se oduševio.

— Hajde da to uredimo! — poviče. — Krenimo odmah!

Za dva dana Tomiju i Aniki počinjali su ljetni praznici, a istovremeno su im mama i tata morali otputovati. Bolje prilike da se poigraju Robinsona nije se moglo zamisliti.

— Ako čovjek želi pretrpjeti brodolom, mora se najprije pobrinuti za čamac — izjavi Pipi.

— A mi ga nemamo... — žalosno će Anika.

— Tamo na dnu rijeke vidjela sam kako leži neki stari, oštećeni čamac — dosjeti se Pipi.

— Ali on je već pretrpio brodolom — zaključi Anika.

— Utoliko bolje — nato će Pipi. — Barem će znati što mu se sprema.

Pipi je, naravno, bilo vrlo jednostavno izvući potopljeni čamac. Cijeli slijedeći dan stajala je na riječnoj obali i smolom i kučinom začepljivala trupac čamca. A zatim se za kišnog prijepodneva zadržala u drvarnici i istesala dva vesla.

I onda počeše Tomiju i Aniki ljetni praznici, a njihovi roditelji otputovaše.

— Vratit ćemo se za dva dana — rekla im mama. — Budite dobri i poslušni i upamtite da treba uraditi sve što vam Ela kaže.

Ela je bila njihova kućna pomoćnica i ona je morala pripaziti na Tomija i Aniku dok su im mama i tata bili odsutni. Kad su djeca ostala nasamo s Elom, Tomi joj reče:

— Ne moraš se brinuti o nama jer ćemo cijelo vrijeme provesti kod Pipi.

— Uostalom, mi možemo sami paziti na sebe — reče Anika. — Ni Pipi nema nikoga tko bi se brinuo o njoj.

Pa zašto onda ne bismo i mi mogli biti u miru barem dva dana?

Ela nije imala ništa protiv da bude dva dana slobodna, pa kad su Tomi i Anika cmoljili i moljakali dovoljno dugo, Ela im — s obzirom na sve — reče da će otputovati kući da pozdravi svoju majku. No djeca su morala čvrsto obećati da će redovito jesti i spavati i da uvečer neće trčati vani bez tople odjeće. Tomi je obećao da će — ako treba — rado navući i čitavo tuce majica, samo ako Ela ode.

I tako bude. Ela otišla, a dva sata kasnije Pipi, Tomi, Anika, konj i Nilson krenuše na svoje putovanje prema pustom otoku.

Bila je topla večer ranog ljeta. Zrak posve blag premda je bilo oblačno. Trebalo je proći dosta dug put prije no što su stigli do jezera na kojem se nalazio nenastanjeni otok. Pipi je na glavi nosila iskrenuti čamac. Na konja je natovarila golemu vreću i šator.

— Što je u vreći? — upita Tomi.

— Hrana, puška, pokrivači i jedna prazna boca — — odvrati Pipi. — Ja mislim da će nam biti prilično ugodno, jer to nam je prvi brodolom. Inače, kad mi se dogodi brodolom, uvijek ustrijelim poneku antilopu ili ljamu i jedem sirovo meso, no kako na ovom otoku sigurno nema niti antilopa niti ljama, bilo bi prilično jadno kad bi samo zbog takve sitnice morali umrijeti od gladi.

— A što će ti prazna boca? — pitala je Anika.

— Što ću s praznom bocom? Kako možeš pitati tako glupo? Razumije se da je čamac najvažnija stvar ako čovjek želi doživjeti brodolom, no druga po redu svakako je

prazna boca. Tata me to naučio još dok sam bila u kolijevci. »Pipi, znaj«, govorio je, »nije važno ako zaboraviš otrti noge kad se pojaviš na dvoru, ali ako zaboraviš praznu bocu kad pretrpiš brodolom, kako ćeš onda poslati kući pozdrave?«

— Da, ali ipak, čemu će nam ta boca? — uporno će Anika.

— Zar nikada nisi čula govoriti o boca-pošti? — upita je Pipi. — Na papir se napiše poziv u pomoć, zatim se ugura u bocu, boca začepi i baci u vodu pa tako otputuje nekome tko može doći i pomoći. Kako bi se inače itko izvukao poslije brodoloma? Prepusti sve slučaju, je li? Eh, to ne ide!

— Tako?! Znači na taj način?

Uskoro stigoše do omanjeg jezera usred kojeg se nalazio nenastanjeni otok. Sunce se probilo kroz oblake i svjetlucalo kroz svijetlo zelenilo ranoga ljeta.

— Ovo je vjerojatno — usklikne Pipi — jedan od najljepših pustih otoka koje sam ikada vidjela.

Pipi hitro iskrene čamac u jezero, odriješi teret s konja i sve ukrca na dno čamca. Anika, Tomi i Nilson uskoče u čamac. Pipi potapše konja.

— No, konjiću moj dragi, koliko god to htjela, ne mogu te smjestiti u čamac. Nadam se da znaš plivati. Onda je sve jednostavno. Treba da uradiš evo ovako:

Ona bućne, onako obučena, u vodu i učini nekoliko plivačkih zamaha rukama.

— To je divno, vjeruj mi. A ako želiš da ti bude još ljepše, moraš se igrati kita. Vidi:

Pipi napuni usta vodom, legne na leđa i stane štrcati kao vodoskok. Konju se nije sve to činilo osobito zgodnim, ali kad se Pipi vrati u čamac, pa uzme vesla i zavesla, on uđe u vodu i zapliva za njima. No kita se ipak nije igrao. Kad se približiše otoku, Pipi vikne:

— Svi na pumpe!

I odmah zatim:

— Uzalud! Napuštamo brod! Neka se svatko spašava kako zna!

Pipi stane na krmu i u trenu se strmoglavi u vodu. Uskoro izroni, uhvati konop čamca i zapliva prema obali.

— U svakom slučaju moram spasiti vreću s hranom, a što se posade tiče, ona po želji može ostati i na brodu — reče Pipi. Konopac priveže za kamen, a zatim pomogne Tomiju i Aniki da siđu na kopno. Nilson se sam snašao.

— Čudo se dogodilo! Mi smo spašeni! — vikne Pipi. — Barem do daljnjega. Ukoliko ovdje ne bude ljudoždera i lavova.

I konj je pristigao na otok. Uspeo se iz vode i stresao.

— A evo, sad je stigao i prvi oficir broda — Pipi će s olakšanjem. — Hajdemo održati ratno vijeće!

Iz vreće izvuče pištolj koji je jednom našla u mornarskoj škrinji na tavanu »Pipinovca«. S pištoljem spremnim da opali oprezno se prikradala naprijed obazirući se na sve strane.

— Što se dogodilo? — plašljivo će Anika.

— Pričinilo mi se da čujem gunđanje ljudoždera — odvrati Pipi. — Čovjek nikad ne može biti dovoljno oprezan. Kakve koristi ako se spasimo od utapljanja da bismo

kasnije bili posluženi s pirjanim povrćem za ručak nekakvom ljudožderu.

Ali ljudožderima ni traga ni glasa.

— A-ha, dakle, povukli su se i sad čekaju u zasjedi — zaključi Pipi. — Ili pak sjede i sriču slova iz kuharice da vide na koji će nas način prirediti za jelo. No ako me misle prirediti s mrkvom, to im nikada neću oprostiti, jer mrkvu ne podnosim.

— Uh, Pipi, ne govori tako — prekine je Anika i strese se.

— A tako?! Ni ti ne voliš mrkvu?! No da, kako bilo da bilo, hajde da podignemo šator.

Što rekla, to Pipi i učinila. Uskoro je šator bio podignut u zavjetrini, a Tomi i Anika čas bi upuzali u šator, čas ispuzali napolje i pri tom su bili tako sretni. Malo podalje šatora postavi Pipi u krug nekoliko kamena, a u sredinu nabaca suhog pruća i granja.

— O, divno, imat ćemo logorsku vatru — vikne Anika.

— Da, da, samo... — zaoklijeva Pipi. Zatim uzme dva drvca i počne ih trti jedno o drugo. Tomi se silno zainteresira.

— Ali, Pipi! — klikne zadivljeno — pa zar ćeš zapaliti vatru kao što to rade urođenici?

— Neću, ali mi je hladno za prste — odvrati Pipi — a ovo je isto kao da trljam ruku o ruku. Da vidim gdje sam stavila kutiju sa šibicama.

Uskoro zaplamsa vesela vatra i Tomi zaključi da mu je vrlo ugodno.

— Da, da — dometne Pipi. — Ali, istovremeno ova vatra drži zvijeri na udaljenosti.

Anika se trgne.

— Koje zvijeri? — upita drhtavim glasom.

— Komarce — uzvrati Pipi i zamišljeno se počeše po nozi gdje ju je komarac ugrizao.

Anika s olakšanjem odahne.

— I lavove, razumije se — nastavi Pipi. — Ali vatra ne pomaže protiv udava i američkih bizona.

Ona potapše svoj pištolj.

— Ne boj se, Anika — doda Pipi. — Sve ću ja to s ovim urediti, pojavi li se čak i voluharica.

I onda Pipi izvadi kavu i sendviče, pa su svi sjeli oko vatre i bilo im baš lijepo. Nilson je sjeo na Pipino rame, jeo i jeo, pa tako i njemu bilo lijepo. A konj je s vremena na vrijeme pružao njušku te bi i on dobio komadićak kruha ili šećera. A usto naokolo bilo fine, zelene trave pa je mogao pasti do mile volje.

Nebo se naoblačilo i između munja nastajao potpuni mrak. Anika se primakla k Pipi koliko god je više mogla. Plameni jezici bacali su tako čudne sjene. Činilo se da je mrak tamo izvan kruga, koji je osvjetljavala svjetlost ognja, nekako živ. Zamisli, a što ako iza onog grma stoji ljudožder? Ili ako se iza onog velikog kamena prikrio lav?

Pipi odloži posudu s kavom i zapjeva promuklim glasom:

Petnaest gusara na mrtvačkoj škrinji...
i-ju-ju... i boca ruma...

Anika još jače zadrhta.

— Pa ova se pjesma nalazi u knjizi koju imam — živo će Tomi. — To je »Knjiga o gusarima«.

— Zaista? — upita Pipi. — Pa tu knjigu je napisao Fridolf i on me naučio ovu pjesmu. Koliko sam puta za zvjezdanih noći sjedila na krmi broda mog tate sa zvijezdama Južnog križa nad glavom, a Fridolf pokraj mene pjevao, evo ovako:

Petnaest gusara na mrtvačkoj škrinji...
i-ju-ju... i boca ruma...

... pjevala je Pipi još promuklijim glasom.

— Znaš Pipi, nekako je čudno dok tako pjevaš — primijeti Tomi. — I strašno, i lijepo.

— Za mene je to strašno — upadne Anika. — I lijepo, ali samo malo.

— Ja ću na more kad odrastem — odlučno obeća Tomi. — Bit ću gusar, baš kao i ti, Pipi.

— Baš fino — uzvrati Pipi. — Užas Karipskog mora — to ćemo biti ti i ja, Tomi. Pljačkat ćemo zlato, nakit i dragulje, a skrovište našeg blaga bit će duboko u nekoj spilji na pustom otoku u Tihom oceanu, koju će čuvati tri kostura. Imat ćemo i zastavu na kojoj će biti mrtvačka glava i dvije prekrižene kosti ispod nje. Pjevat ćemo pjesmu o petnaest gusara, tako da će nas čuti s jednog kraja Atlantika do drugog, i svi će moreplovci blijedjeti od straha kad nas čuju i pomišljati da se bace u more i tako izbjegnu našu krvavo krvavu osvetu.

— Da, a ja? — potuži se Anika. — Ja se ne usuđujem biti gusarica. Što ću onda raditi?

— Ipak nam se možeš priključiti — sjeti se Pipi. — Morat će netko brisati prašinu s glasovira.

Potom djeca ugase vatru.

— Vrijeme za spavanac — zapovjedi Pipi. U šatoru je po zemlji naslagala jelova granja, a na granje položila nekoliko debelih pokrivača.

— Hoćeš li spavati sa mnom u šatoru, ali tako da ti moje noge budu uz glavu — upita Pipi konja. — Ili ćeš radije ostati vani ispod drveta? Kažeš da se uvijek slabo osjećaš kad ležiš u šatoru. Pa dobro onda, kako hoćeš! Pipi ga prijateljski potapše.

Uskoro se sve troje djece s Nilsonom uvuklo pod pokrivače u šatoru. Čulo se kako valovi zapljuskuju obalu.

— Čujete li kako se valovi oceana razbijaju o obalu? — sanjivo promrmlja Pipi.

Bilo je mračno kao u rogu. Anika je uhvatila Pipinu ruku jer je tako sve izgledalo bezopasnije. A onda poče kiša. Kako je lijepo bilo slušati udaranje kišnih kapi o šatorska krila, a ležati u suhom i toplom. Pipi izađe i stavi na konja još jedan pokrivač. Stajao je ispod guste smreke tako da mu je bilo posve dobro.

— Kako nam je lijepo! — prošapće Tomi kad je Pipi ušla.

— Baš nam je fino! — prihvati Pipi. — Vidi što sam našla ispod jednog kamena! Tri čokoladna kolača.

Trenutak kasnije Anika je i opet spavala, s razmazanom čokoladom oko usta, čvrsto držeći Pipinu ruku u svojoj.

— Zaboravili smo večeras oprati zube — sjeti se Tomi. Čas kasnije zaspi i on.

Kad su se Tomi i Anika probùdili, Pipi je bila nestala. Oni brzo ispužu iz šatora. Ispred šatora plamtjela je već nova vatra, a Pipi je sjedila uz vatru, pržila šunku i kuhala kavu.

— Sve dobro i sretan Uskrs! — poželi im Pipi kad ih je spazila.

— Pa danas nije Uskrs — uzbuni se Tomi.

— A nije!? — začudi se Pipi. — Onda ovu moju čestitku sačuvajte do iduće godine.

Ugodan miris pržene šunke i kave draškao im nosnice. Prekriženih nogu sjedoše oko vatre, a Pipi im pruži šunku s jajima i krumpirom. Zatim su pili kavu i jeli paprenjake. Nikada u njihovu životu nije im nijedan doručak tako prijao.

— Čini mi se da nam je ugodnije nego Robinsonu — rekne Tomi.

— Svakako, a ako kasnije još uhvatimo malo svježe ribe za ručak, bojim se da će Robinson pozelenjeti u licu od zavisti — nadoda Pipi.

— Uh, pa ja ne volim ribu — reče Tomi.

— Niti ja — pridruži mu se Anika.

No Pipi je već odsjekla dugu, tanku granu, za jedan njen kraj čvrsto privezala konopčić, od pribadače napravila udicu, na nju nataknula komadić kruha a onda sjela na veliku stijenu uz obalu.

— Eh, sad ćemo vidjeti — reče Pipi.

— A što misliš upecati? — upita je Tomi.

— Sipu — odgovori Pipi. — To je poslastica kojoj nema ravne.

Sjedila je tako puni sat, ali nikakva sipa da zagrize. Samo je jedan grgeč stao njuškati oko meke, a tada je Pipi naglo podigla udicu.

— O ne, hvala, moje momče — usprotivi se Pipi. — Ako rekoh »sipa«, onda mislim na sipu. E, nećeš mi ti živjeti kao parazit.

Uskoro zatim baci Pipi ribarski štap u jezero.

— Baš ste imali sreću. Vidim ja da će danas za ručak ipak biti palačinke s mesom. Sipa kao da je ukleta. I Tomi i Anika bili su vrlo zadovoljni što su sipe danas bile tako oprezne.

Voda je svjetlucala pod sunčevim zracima, pozivajući djecu na kupanje.

— Hajd'mo se kupati — predloži Tomi.

Pipi i Anika odmah se slože s prijedlogom. Voda je bila dobrano hladna. Tomi i Anika umoče nožne palce u vodu, ali ih brzo povuku.

— Znam ja bolji način — rekne Pipi. Sasvim uz obalu nalazila se stijena, a na njoj drvo. Njegove grane pružale se iznad vode. Pipi se uspne na drvo i čvrsto priveže uže oko grane.

— Evo ovako. Shvaćate? — Ona se uhvati za konopac, baci se u zrak i zatim bućne u vodu.

— Tako se odmah cijeli smočiš — vikne kad je ponovo izronila.

Tomi i Anika isprva su se malko kolebali, no Pipin je prijedlog bio i suviše privlačan, pa se i oni odluče da pokušaju. Kad su pokušali jednom, ne htjedoše prestati jer je sve bilo i ljepše nego što se najprije činilo. A i Nilson im se htjede priključiti. Spustio se niz uže, ali tren prije no što

je imao bućnuti u vodu, okrenuo bi se i silnom brzinom uspeo natrag. I tako je to ponavljao svaki put iako su mu djeca dovikivala da je kukavica. A onda se Pipi dosjeti kako da se na dasci skližu sa stijene u vodu.. To je tek bilo divno! Kako bi samo pljusnulo kad bi tresnuli o površinu vode!

— Je li se onaj Robinson ikada vozio na ovakvoj dasci? — pitala je Pipi sjedeći na vrhu stijene, spremna za spuštanje.

— Nije, barem toga nema u knjizi — odgovori joj Tomi.

— I ja tako mislim. Čini mi se da tu ima nečeg mutnog s tim njegovim brodolomom. Pa što je radio po cijele dane? Zar je kratio vrijeme vezenjem križića na platnu? Heja — hoj... evo me!

Pipi klizne niza stijenu, a crvene joj pletenice veselo zalepršale oko glave.

Poslije kupanja djeca odluče da podrobno istraže pusti otok. Sve troje sjedoše na konja i on lagano zakaska. Jahali su uzbrdo, kroz zarasle šumarke i između pustih smreka, kroz močvare i preko malenih, lijepih proplanaka punih poljskog cvijeća. Pipi je stalno držala pištolj u pripravnosti, a povremeno bi ispalila poneki metak, tako da bi se konj propeo od straha.

— Tamo je pao jedan lav — rekla bi s olakšanjem.

Ili:

— No sad je onaj ljudožder dobio svoju posljednju porciju krumpira.

— Mislim da bi ovaj otok zauvijek morao ostati naš — reče Tomi kad su se vratili u svoj logor, a Pipi počela peći palačinke s mesom.

Pipi i Anika mislile su isto.

Palačinke s mesom bile su izvrsne jer su ih jeli dok su još bile tople. Nisu imali pri ruci ni tanjura, ni vilica, ni noževa pa Anika upita:

— Smijemo li jesti prstima?

— Što se mene tiče, to je u redu — odvrati Pipi.

— No ja ću se držati starog običaja i jesti — ustima.

— Ih, razumiješ ti dobro što sam ja mislila — naljućeno će Anika, uzme palačinku u svoje prstiće i zatim je s uživanjem strpa u usta.

I tako dođe večer. Ugasiše vatru. Usko priljubljena jedno uz drugo, uprljana palačinkama po cijelom licu, djeca su ležala pod pokrivačima. Kroz malu pukotinu u šatorskom krilu probio se sjaj jedne velike zvijezde. Valovi njihova oceana uljuljaše ih u san.

— Danas moramo kući — tužno će Tomi slijedećeg jutra.

— Baš šteta — priključi mu se Anika. — Ostala bih ovdje cijelog ljeta. Ali danas se vraćaju mama i tata.

Poslije doručka Tomi je otišao malo prošvrljati po obali. Najednom mu se otme uzvik.

— Čamac! Nestao je! — Anika se strašno uzbudila. Kako će sad otići odavde? Doista, ona bi rado ostala na otoku cijelo ljeto, ali je to nešto sasvim drugo uz saznanje da se *ne mogu* vratiti kući. A što će jadna mama reći kad vidi da su joj Tomi i Anika nestali! Čim bi Anika samo pomislila na to, oči bi joj se napunile suzama.

— Što je to s tobom, Anika? — obrati joj se Pipi. — Kako si ti to zamišljala brodolom? Pa što bi Robinson mogao ispričati da je poslije dva dana na njegov pusti otok stigao brod i odvezao ga kući. »Izvolite, gospodine Crusoe na brod pa da vas spasimo, okupamo, obrijemo i odrežemo vam nokte na nogama!« Posve sam sigurna da bi gospodin Crusoe pobjegao i sakrio se iza prvog grma. Jer,

kada nekome napokon uspije da se dokopa pustog otoka, onda sigurno zaželi ostati na njemu barem sedam godina.

— Sedam godina! — Anika zadrhta, a i Tomi je djelovao prilično zabrinuto.

— Ne misli da ćemo ovdje ostati koliko nas je volja — reče Pipi da ih umiri. — Kada Tomiju bude vrijeme za vojsku, morat ćemo se pojaviti, pretpostavljam.

Anika je bila sve očajnija i Pipi ju je zamišljeno promatrala.

— No ako ti je tako teško, onda nema drugog izlaza već da pošaljemo pismo u boci.

Pipi pođe i iz vreće iskopa praznu bocu. Uspjelo joj je doći i do papira i olovke. Sve to stavi na kamen ispred Tomija.

— Hajde, piši ti. Ti to najbolje znaš.

— Dobro, ali što da pišem? — pitao je Tomi.

— Čekaj da vidim — zamisli se Pipi. — No evo, napiši ovo: »Pomozite nam prije nego umremo. Bez burmuta ćemo za dva dana svisnuti na ovom otoku.«

— Ali ne, Pipi, to ne možemo napisati — usprotivi se Tomi. — Pa to nije istina.

— A što to?

— Ne možemo napisati »bez burmuta« — nastavi Tomi.

— Je li? — na to će Pipi. — A imaš li ti burmuta?

— Nemam — uzvrati Tomi.

— A ima li Anika burmuta?

— Nema, razumije se, ali...

— Imam li ja burmuta? — pitala je Pipi.

— Nemaš, ali možda i imaš — uzvrati Tomi. — Ali mi ne upotrebljavamo burmut.

— E, upravo tako, i zato hoću da napišeš. »Bez burmuta ćemo za dva dana...«

— Da, ali ako to napišemo, ljudi će pomisliti da mi upotrebljavamo burmut, u to sam uvjeren — zatvrdoglavio se Tomi.

— Čuj, Tomi — reče Pipi. — Odgovori mi na jedno pitanje: koji su ljudi najčešće bez burmuta, oni koji ga upotrebljavaju ili oni koji ga *ne* upotrebljavaju?

— Pa oni koji ga *ne* upotrebljavaju, jasno — odgovori Tomi.

— A što onda gnjaviš? Piši kao što sam ti rekla.

I tako je Tomi napisao: *Pomozite nam prije nego umremo. Bez burmuta ćemo za dva dana svisnuti na ovom otoku.*

Pipi uze papir, utrpa ga u bocu, začepi je i baci u vodu.

— A sad će uskoro doći naši spasioci — zaključi ona.

Boca se neko vrijeme ljuljuškala na vodi, no uskoro se smiri u šašu kraj obale.

— Morali smo je dalje baciti — reče Tomi.

— To bi bilo najgluplje što bismo mogli učiniti — odvrati Pipi. — Da je otplovila mnogo dalje, naši spasioci ne bi znali gdje da nas traže, ali ako bude ostala ovdje, moći ćemo im viknuti kad je budu našli, i tako će nas lakše pronaći i odmah spasiti.

Pipi sjede uz obalu.

— Najbolje će biti ako bocu cijelo vrijeme držimo na oku — reče Pipi. Tomi i Anika smjestiše se pokraj nje. Nakon deset minuta Pipi će nestrpljivo:

— Pa ti ljudi valjda misle da nemamo nikakva drugog posla ovdje, već da sjedimo i čekamo da nas spase. Pa gdje su već tako dugo?

— A tko? — zapita Anika.

— Pa oni koji bi nas morali spasiti — odvrati Pipi. — To je potpuni nemar i nebriga, to je strašno kad se čovjek sjeti da se radi o ljudskim životima.

Anika je povjerovala kako će doista svisnuti na tom otoku. Ali Pipi najednom podigne prst u zrak i vikne:

— Ma vidi, vidi kako sam rastresena! Pa kako sam to mogla zaboraviti?

— A što to? — upitao je Tomi.

— Čamac! Pa ja sam ga sinoć, dok ste vi spavali, odnijela na kopno.

— A zašto? — upita Anika prijekorno.

— Bojala sam se da se ne potopi — odgovori Pipi.

Za tren oka Pipi donese čamac koji se nalazio dobro sakriven ispod smreke. Izvrne ga u vodu i reče ogorčeno:

— Tako, sad mogu doći! Pa kad nas dođu spasiti, spasavat će nas uzalud jer smo mi sami sebe spasili. Pravo im budi. To će ih naučiti da u drugoj prilici malo požure.

— Nadam se da ćemo uspjeti stići kući prije mame i tate — reče Anika kad su sjeli u čamac, a Pipi stala snažnim zaveslajima veslati prema kopnu. — Jer inače, uh, kako će mama biti zabrinuta!

— Ne vjerujem — mirno će Pipi.

No mama i tata Settergrenovi stigli su kući nekih pola sata prije djece. Tomiju i Aniki ni traga. Ali u sanduči-ću za pisma nalazio se komadić papira i na njemu na-pisano:

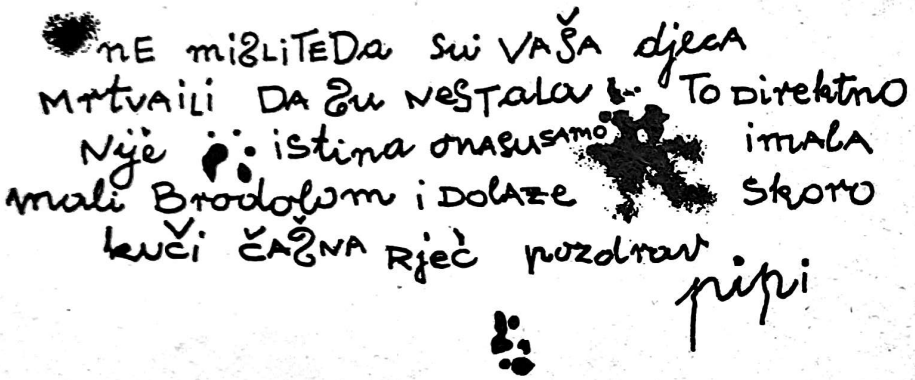

UGODAN POSJET

Jedne ljetne večeri sjedili su Pipi, Tomi i Anika na stepenicama verande i jeli šumske jagode što su ih ubrali istoga dana prije podne. Bila je jedna od onih prekrasnih večeri s cvrkutom ptica, mirisom cvijeća i — no, da — šumskim jagodama. Sve je bilo tako mirno. Djeca su jela gotovo ne izustivši ni riječi. Tomi i Anika su sjedili i razmišljali kako je divno kad je ljeto, a ima još dosta vremena do početka škole. A ono o čemu je Pipi razmišljala, nije baš zgodno da se zna.

— Pipi, sad je već godina dana otkako stanuješ u »Pipinovcu« — iznenada će Anika i stisne Pipi za ruku.

— Da, da, vrijeme ide, čovjek stari — odvrati Pipi. — Krajem jeseni navršit ću desetu, a onda se može reći da su najbolje godine iza mene.

— Hoćeš li ostati ovdje zauvijek? — pitao je Tomi.

— Mislim dok toliko ne odrasteš da možeš postati gusaricom.

— Nitko to ne zna — odgovori Pipi. — Mislim da ni moj tata neće zauvijek ostati na onom otoku s urođenicima. Čim bude gotov njegov novi brod, doći će i odvesti me.

Tomi i Anika uzdahnuše. Najednom se Pipi strelovito podigne sa stepenica.

— Gledajte, evo ga, upravo dolazi! — reče i pokaže prema vrtnoj ogradi. Pipi u tri skoka pretrči stazu. Tomi i Anika slijedili su je oklijevajući, no taman dovoljno da vide kako se bacila oko vrata nekom prilično debelom čovjeku s crvenim, podrezanim brkovima i u plavim mornarskim hlačama.

— Tata Efraim! — vikala je Pipi i tako žestoko mahala nogama da su joj cipele sletjele s nogu. — Kako si porastao, tata Efraime!

— Pipiloto Viktualio Zavjesić Peperminto Efraimova Duga Čarapo, drago moje dijete! Upravo sam ja htio reći da si *ti* — porasla.

— Znala sam da ćeš to reći — uzvrati Pipi. — Zato sam te i pretekla, ha.. ha.. ha!

— Mala moja, jesi li isto tako jaka kao i prije?

— Još jača. Hoćemo li vidjeti čija je ruka jača?

— Vrijedi, hajdemo — odmah prihvati tata Efraim.

U vrtu se nalazio stol i oni se odmah postave uz njega da okušaju snagu svojih ruku, a Tomi i Anika samo su iznenađeno gledali. Samo je jedno stvorenje u svijetu bilo tako jako kao Pipi, a to je bio njen tata. I sada su se ovdje borili naprežući sve snage, ali ni jednome ne uspije drugom saviti ruku. Napokon malko zadrhta kapetanova ruka i Pipi reče:

— Kad navršim deset godina, savit ću ti ruku, tata Efraime.

Tata Efraim složio se u mislima s njome.

— Ali dragi moji — produži Pipi — zaboravila sam vas predstaviti. To su Tomi i Anika, a ovo je moj tata, kapetan i Njegovo Veličanstvo Efraim Duga Čarapa. Ti si urođenički kralj, tata, zar ne?

— Točno — odgovori kapetan. — Ja sam kralj Gula-Gula urođenika na otoku koji se zove Gula-Gula. Sretno sam isplivao na kopno kad me ono vjetar zbacio s broda, sjećaš li se?

— Da, da, u to sam bila uvjerena — odvrati Pipi. — Cijelo sam vrijeme bila sigurna da se nisi utopio.

— Utopio, a to ne! Meni je nemoguće da potonem kao što je devi nemoguće proći kroz iglenu ušicu. Ja plovim na svojoj slanini.

Tomi i Anika začuđeno su promatrali kapetana Dugu Čarapu.

— A zašto nemate odjeću urođeničkog kralja ? — upita Tomi.

— Imam, ali u torbi — uzvrati kapetan Duga Čarapa.

— Obuci je, obuci! — viknula je Pipi. — Htjela bih vidjeti svog oca u kraljevskoj odori.

I onda svi pođoše u kuhinju. Kapetan Duga Čarapa nestao je u Pipinoj spavaonici, a djeca su sjela na sanduk za drva i čekala.

— Baš kao u kazalištu — reče Anika puna očekivanja.

A onda — »bum!« otvore se vrata i pojavi se urođenički kralj. Na sebi je imao suknjicu od lika, na glavi zlatnu krunu, oko vrata visjela mu višeredna ogrlica, u jednoj ruci držao je koplje, a u drugoj štit. I to je bilo sve, osim što mu je iz suknjice virio par podebelih dlakavih nogu pri zglobovima ukrašenih zlatnim kolutovima.

— Ussamkussa, mussor filibussor — vikne kapetan i prijeteći namršti obrve.

— O, pa on govori urođeničkim jezikom — zadivljeno će Tomi. — A što to znači, striče Efraime?

— To znači: »Drhtite moji neprijatelji!«

— Reci, tata — upita Pipi — zar Gula-Gulaši nisu bili zaprepašteni kad si isplivao na njihov otok?

— Ma, naravno, strahovito su bili iznenađeni — odgovori kapetan Duga Čarapa. — Najprije me pomisliše pojesti, no kad sam golim rukama srušio palmu, dođoše im pametnije misli pa me postaviše za kralja. I onda sam vladao prijepodnevima, a popodnevima gradio svoj brod. Uzelo mi je to dosta vremena jer sam ga gradio sasvim sâm. Bio je to, naravno, samo mali jedrenjak. A kad je bio gotov, rekao sam svojim Gula-Gulašima da ću ih napustiti na kraće vrijeme, ali da ću se uskoro vratiti i sa sobom dovesti princezu kojoj je ime Pipilota. A onda su stali udarati po svojim štitovima i urlati: »Ussumplusor! ussumplussor!«

— A što je to značilo? — znatiželjno će Anika.

— To znači: »Bravo! Bravo!« Tada sam još vladao čvrstom rukom puna dva tjedna tako da me pamte dok budem odsutan. Zatim sam podigao jedro i otisnuo se na more, a Gula-Gulaši su vikali: »Ussomkura kussomkara!« A to znači: »Sretno nam se vratio, debeli, bijeli poglavico!« Onda sam odredio smjer plovidbe prema Surabaji. I znate li što sam prvo ugledao kad sam stupio na čvrsto tlo? Moju staru, poštovanu škunu »Vrtirepku«. I mog starog, časnog Fridolfa koji je stajao uz brodsku ogradu i mahao mi iz sve snage. »Fridolfe, opet preuzimam zapovjedništvo na brodu«, rekoh. »Aj, aj, kapetane!« odvratio mi Fridolf. Što rekoh, učinih. Sva stara posada ostala je na brodu i »Vrtirepka« se, evo, sad nalazi u luci, pa možeš poći i pozdraviti sve stare prijatelje!

I tada se Pipi tako razveseli da se postavi na glavu nasred stola i počne mlatarati nogama. No ni to nije pomoglo Tomiju i Aniki koji su se osjetili malo žalosnim. Jer sve je to slutilo kao da im netko namjerava oteti Pipi. Barem su tako mislili.

— E, sad ćemo to proslaviti — vikala je Pipi kad je opet stala na noge. — Sad ćemo slaviti tako da će se tresti cijeli »Pipinovac«!

I tada postavi na kuhinjski stol divnu večeru i svi se bace na posao. Pipi utrpa u usta tri tvrdo kuhana jaja s ljuskama. Povremeno bi svog tatu ugrizla za uho i to samo zato što joj bi drago da ga opet vidi. Nilson je ležao i spavao, a onda odjednom poskočio i, iznenađen, trljao oči kad je ugledao kapetana Dugu Čarapu.

— Ma što ja to vidim, zar je i Nilson s tobom? — začuđeno će kapetan Duga Čarapa.

— Pa, naravno, a imam ja još i domaćih životinja — reče Pipi pa ode i dovede konja, koji odmah dobije jedno tvrdo kuhano jaje; neka i njemu bude nešto za žvakanje.

Kapetan Duga Čarapa bio je vrlo zadovoljan što mu je kćerka sve tako lijepo uredila za sebe u »Pipinovcu«, a drago mu bilo i što je još imala torbu sa zlatnicima tako da nije oskudijevala dok je on bio odsutan.

Kad su se svi najeli, izvadi kapetan Duga Čarapa iz svoje torbe vračev bubanj, jedan od onih kojima su Gula-Gulaši davali takt za vrijeme svojih plesova i žrtvenih svečanosti. I tako kapetan sjede na pod i stane bubnjati. Udaranje je zvučalo muklo i tajanstveno i nije nalikovalo ničemu što su Tomi i Anika do sada čuli.

— Urođeničko bubnjanje — reče Tomi važno tumačeći Aniki.

Tada Pipi skine svoje cipeletine i zapleše u čarapama neki ples koji je također bio vrlo čudnovat. Napokon i kralj Efraim zapleše neki divlji ratnički ples koji je naučio na Gula-Gula otoku. Toliko je mahao svojim kopljem, divlje lomatao štitom i udarao o pod svojim bosim nogama da je čak i Pipi viknula:

— Pazi da ne uništiš kuhinjski pod.

— To nije važno — uzvrati kapetan bjesomučno se dalje vrteći. — Sad ćeš ionako postati princeza Gula-Gulaša, draga moja kćerkice.

Tada Pipi opet skoči i stane plesati sa svojim tatom. Nalijetali su jedno na drugo praveći različite figure, urlali i vikali, a Tomiju i Aniki vrtjelo se u glavi dok su promatrali njihov kraljevski ples. Činilo se da se i Nilsonu zavrtjelo u glavi jer je cijelo vrijeme rukama prekrivao oči.

Malo po malo ples se pretvori u rvački dvoboj između Pipi i njenog tate. Kapetan Duga Čarapa odbaci svoju dragu kćerkicu tako da se zaustavila na polici za šešire. No ne zadrža se ona tamo duže od trena. S urlikom, u golemom skoku preskoči preko cijele kuhinje ravno na tatu Efraima. A čas zatim urođenički kralj naglavačke poleti, poput meteora, u sanduk za drva. Njegove debele noge ostale su viriti u zraku. Sam se nije mogao podići što od silna smijeha, što od debljine. U sanduku je tutnjalo kao da grmi. Pipi ga uhvati za noge ne bi li ga izvukla, ali on se tako strahovito smijao da se stao gušiti. Kapetan Duga Čarapa bio je vrlo — škakljiv.

— Ne.. ne.. ne.. nemoj.. me.. ška... škakljati — stenjao je. — Baci me u more ili gurni kroz prozor, uradi bilo što sa mnom samo me nemoj škakljati po tabanima.

Smijao se tako silovito da su se Tomi i Anika pobojali da će sanduk za drva prsnuti. Napokon se uspije iskoprcati iz sanduka, a čim se postavio na noge, pojuri prema Pipi i naglavačke je prebaci preko kuhinje. Ona sleti licem ravno u kamin pun čađe.

— Ha — ha — ha... evo nam prave urođeničke princeze — vikala je Pipi okrenuvši svoju kao ugljen crnu njuškicu prema Tomiju i Aniki. Odmah zatim ispusti novi krik i baci se na svog tatu. Toliko je mlatila po njemu da su mu dijelovi suknjice od lika prštali po cijeloj kuhinji. Zlatna kruna mu spade i otkotrlja se pod stol. Na kraju pođe Pipi za rukom da svog tatu položi leđima uz pod, a onda stane na njega i reče mu:

— Priznaješ li da sam te pobijedila?

— Da, priznajem — odgovori kapetan Duga Čarapa. I onda su se oboje smijali, a Pipi je grickala svog tatu za nos. On joj reče:

— Tako mi lijepo nije bilo sve odonda otkad smo nas dvoje čistili onu mornarsku gostionicu tamo u Singaporu!

Zatim otpuzi pod stol i dohvati svoju krunu.

— Eh, Gula-Gulaši bi trebali vidjeti kako im simboli vladalaštva leže ispod stola u »Pipinovcu«.

Stavi potom krunu na glavu i poravna suknjicu od lika koja se poprilično razrijedila.

— Morat ćeš je poslati na umjetno krpanje — dobaci mu Pipi.

— Pa neka, ali vrijedilo je — odgovori kapetan Duga Čarapa.

Tad sjede na pod i otre znoj s čela.

— Onda, Pipi, dijete moje? — upita je. — Lažeš li i dalje?

— O da, samo kad nađem vremena, a to nije tako često — skromno će Pipi. — A kako je s tobom? Ni ti baš nisi bio posljednji u laganju.

— Tja, ja obično lažem svojim podanicima, i to subotom uvečer ako su se tijekom tjedna lijepo ponašali. Obično imamo veče laži i pjesama uz pratnju bubnjeva i ples s bakljama. Što žešće lažem, to oni snažnije udaraju u bubnjeve.

— A tako — žalosno će Pipi. — Meni doista nitko ne bubnja. Ja dođem u ovu svoju samotinju i lažem samoj sebi tako sočno da je uživanje čuti, ali nikoga nema pa da barem zazviždi pri tom. Prije neku večer, kad sam legla, izlagala sam tako dugu priču o teletu koje je znalo pra-

viti čipke i penjati se po drveću, da sam na kraju, zamislite, i sama povjerovala svakoj svojoj riječi. To ja zovem dobrom laži! A udaranje u bubanj, eh, nitko to ovdje ne radi.

— E, pa dobro, onda ću to ja uraditi — reče kapetan. I onda je dugo bubnjao svojoj kćerki, a Pipi mu sjedila na koljenima i prislonila svoje čađavo lice uz njegov obraz tako da se i on zacrnio.

Anika je ustala i o nečem razmišljala. Nije baš bila sigurna je li to zgodno reći, ali nije mogla izdržati.

— Lagati je ružno — reče ona. — Tako moja mama kaže.

— Uh, kako si glupa, Anika! — uzvikne Tomi. — Pa Pipi ne laže zapravo. Ona se samo pravi. Ona samo izmišlja, zar ti to ne možeš shvatiti?

Pipi je zamišljeno promatrala Tomija.

— Ponekad znaš izvaliti i ponešto tako pametno da se sve plašim kako će iz tebe nastati nešto veliko — reče Pipi.

Bila je večer. Tomi i Anika morali su kući. Prošao je događajima bogat dan, i divno je bilo što su imali prilike vidjeti pravog, živog urođeničkog kralja. Naravno da je dolazak tate i za Pipi bio divan doživljaj.

Kad su se Tomi i Anika uvukli u svoje krevete, nisu pričali kao što su to obično činili. U dječjoj sobi bilo je posve tiho. Najednom se začuo uzdah. Bio je to Tomi. Trenutak kasnije začuo se još jedan. Ovaj put bila je to Anika.

— Zašto uzdišeš? — Tomi će razdražljivo.

Ali odgovora ne bi. Anika je ležala ispod pokrivača i plakala.

PIPI PRIREĐUJE OPROŠTAJNO VEČE

Kad su Tomi i Anika slijedećeg jutra provirili na kuhinjska vrata, cijela je kuća odjekivala od strahovitog hrkanja. Kapetan Duga Čarapa još se nije bio probudio. Ali Pipi je već stajala na kuhinjskom podu i izvodila jutarnju gimnastiku. Tad su ušli Tomi i Anika i prekinuli je.

— No, sad mi je osigurana budućnost — dočeka ih Pipi. — Sad ću postati princeza Gula-Gulaša i pola godine na »Vrtirepki« ploviti svim svjetskim morima. Tata misli da će Gula-Gulaši, ako njima bude pravilno vladao pola godine, moći otrpjeti drugu polovicu i bez svoga kralja. Znate, stari morski vuk mora s vremena na vrijeme osjetiti palubu ispod nogu. A usto mora razmisliti o mom školovanju. Pa ako jednom budem mogla postati doista gusarica, onda nikako nije dobro da živim samo dvorskim životom. Tako čovjek samo omlitavi — kaže moj tata.

— Zar nećeš ponekad stanovati i u »Pipinovcu«? — upitao je Tomi plašljivim glasom.

— Pa naravno! Kad budem u mirovini — odgovori Pipi. — Znači za kakvih pedeset, šezdeset godin . Onda ćemo se igrati i baš će nam biti lijepo, znajte.

Ni Tomiju ni Aniki nije to donijelo mnogo utjehe.

— Pomislite ipak — princeza Gula-Gulaša! — reče Pipi snatreći. — Ne pruža se takva mogućnost mnogoj djeci. A kako ću tek biti lijepa! Imat ću kolutove u oba uha, a jedan, nešto veći, u nosu.

— A što ćeš još imati na sebi? — pitala je Anika.

— Ništa više — odvrati Pipi. — Nikada ni krpice. Ali imat ću zato jednog Gula-Gulaša koji će me svakog jutra preko cijelog tijela premazivati laštilom za cipele i onda izlaštiti da budem crna kao i moji Gula-Gulaši. A uvečer ću se iznijeti van na četkanje, zajedno s cipelama.

Tomi i Anika pokušali su zamisliti kako će to Pipi izgledati.

— Misliš li da će crno odgovarati crvenoj kosi? — sumnjičavo upita Anika.

— Treba vidjeti! — uzvrati Pipi. — Inače neće biti teško kosu obojiti u zeleno.

Zatim sretno uzdahne: — Princeza Pipilota! Kakvog li života! Kakvog sjaja! A kako ću tek plesati! Princeza Pipilota pleše u sjaju uređeničkih vatri i uz potmulo udaranje bubnjeva. Pomisli, kako će mi samo zveckati onaj kolut u nosu.

— A ka... kada... putuješ? — upita Tomi malo promuklim glasom.

— »Vrtirepka« sutra diže sidro — uzvrati Pipi.

Sve troje djece šutjelo je prilično dugo. Kao da se više nema što reći. Napokon Pipi napravi salto i reče:

— Večeras imamo oproštajno veče u »Pipinovcu«. Svi koji mi dođu kazati »zbogom«, bit će dobrodošli.

Među djecom gradića poput munje proširila se vijest:

— Pipi odlazi i večeras priređuje oproštajno veče u »Pipinovcu«. Svi koji žele mogu doći.

A bilo ih je mnogo koji su to željeli. Točnije rečeno trideset i četvoro djece. Mama je dopustila Tomiju i Aniki

da ostanu te večeri kod Pipi koliko god dugo žele. Njihovoj je mami bila jasno da je to ovom prilikom neophodno potrebno.

Tomi i Anika nikada neće zaboraviti tu divnu, toplu i lijepu ljetnu večer kad čovjek sam sebi kaže: — Evo, tako izgleda pravo ljeto!

Cvjetovi u Pipinu vrtu žarili su se i mirisali u sumraku. Stara su stabla tajanstveno šumila. I sve je bilo tako divno samo da... samo da... Tomi i Anika nisu htjeli dovršiti misao.

Sva djeca iz gradića ponijela su sa sobom svoje male okarine i veselo zviždukala dok su stupala uzbrdo prema »Pipinovcu«. Na čelu povorke išli su Tomi i Anika. I upravo kad su stigli do stepenica na verandi, vrata se otvore i Pipi se stvori na pragu. Oči su joj blistale na pjegavu licu.

— Dobrodošli u moj skromni dom! — reče i raširi ruke. Anika ju je pažljivo promatrala kako bi točno upamtila njezin izgled. Nikada, nikada neće zaboraviti kako je Pipi stajala tamo sa svojim crvenim pletenicama i pjegavim licem, veselim smiješkom i velikim, crnim cipelama.

Iz daljine čulo se prigušeno bubnjanje. Kapetan Duga Čarapa sjedio je u kuhinji držeći bubanj između koljena. I večeras je imao na sebi uređeničku odjeću. Pipi ga je zamolila za to, a on je shvatio da bi sva djeca rado vidjela pravog i živog uređeničkog kralja.

Cijela kuhinja bila je dupkom puna djece koja su stajala oko kralja Efraima i promatrala ga. Anika je razmišljala kako je doista sreća što ih nije došlo još više jer onda ne bi bilo dosta mjesta za sve. I upravo dok joj se ta

misao vrzla glavom, iz vrta se začuje svirka harmonike. Stigla je sveukupna posada s »Vrtirepke«, a na čelu joj bio Fridolf i svirao harmoniku. Pipi je prije podne bila u gradu da pozdravi svoje prijatelje i pri tom ih pozvala da se priključe njenoj oproštajnoj večeri. Sad pojuri prema Fridolfu i stane ga grliti i stiskati oko vrata sve dok mu lice nije pomodrjelo. Tada ga ispusti i vikne:

— Glazba! Glazba!

I onda Fridolf ponovo zasvira na harmonici, kralj Efraim zabubnja na bubnju, a sva djeca zapište u okarine.

Poklopac sanduka za drva bio je skinut, a sanduk je, onako do vrha pun boca s najrazličitijim sokovima, pozivao žedne. Na velikom kuhinjskom stolu bilo je petnaest torti s tučenim vrhnjem, a na štednjaku golem lonac pun hrenovki.

Kralj Efraim započe gozbu time što je za sebe otkinuo osam hrenovki. Svi drugi slijedili su njegov primjer i uskoro se iz kuhinje nije čuo nikakav drugi zvuk osim slasnog mljackanja. Svatko je mogao uzeti onoliko torte i onoliko sokova koliko mu srce željelo. U kuhinji malo zatijesnilo pa se društvo raširilo verandom i vrtom tako da je svuda po pomrčini bljeskalo od tučenog vrhnja.

Kad se svi zasitiše, Tomi predloži da se poigraju kako bi im se sve te hrenovke i torte slegle u želucu. Na primjer igru — »Slijedi me!« Pipi nije znala kako se ta igra igra, no Tomi joj objasni da netko mora biti prvi, a svi drugi moraju činiti sve što radi taj prvi.

— Hajdemo! — suglasi se Pipi. — Prijedlog mi se ne čini glupim. A najbolje će biti ako baš ja budem ta »prva«.

I ona se poče penjati na krov drvarnice. Najprije se trebalo uspuzati na vrtnu ogradu, a odavde potrbuške, vukući noge, na krov. Pipi, Tomi i Anika radili su to već više puta pa to za njih i nije bilo ništa osobito. Ali drugoj djeci učini se to vrlo

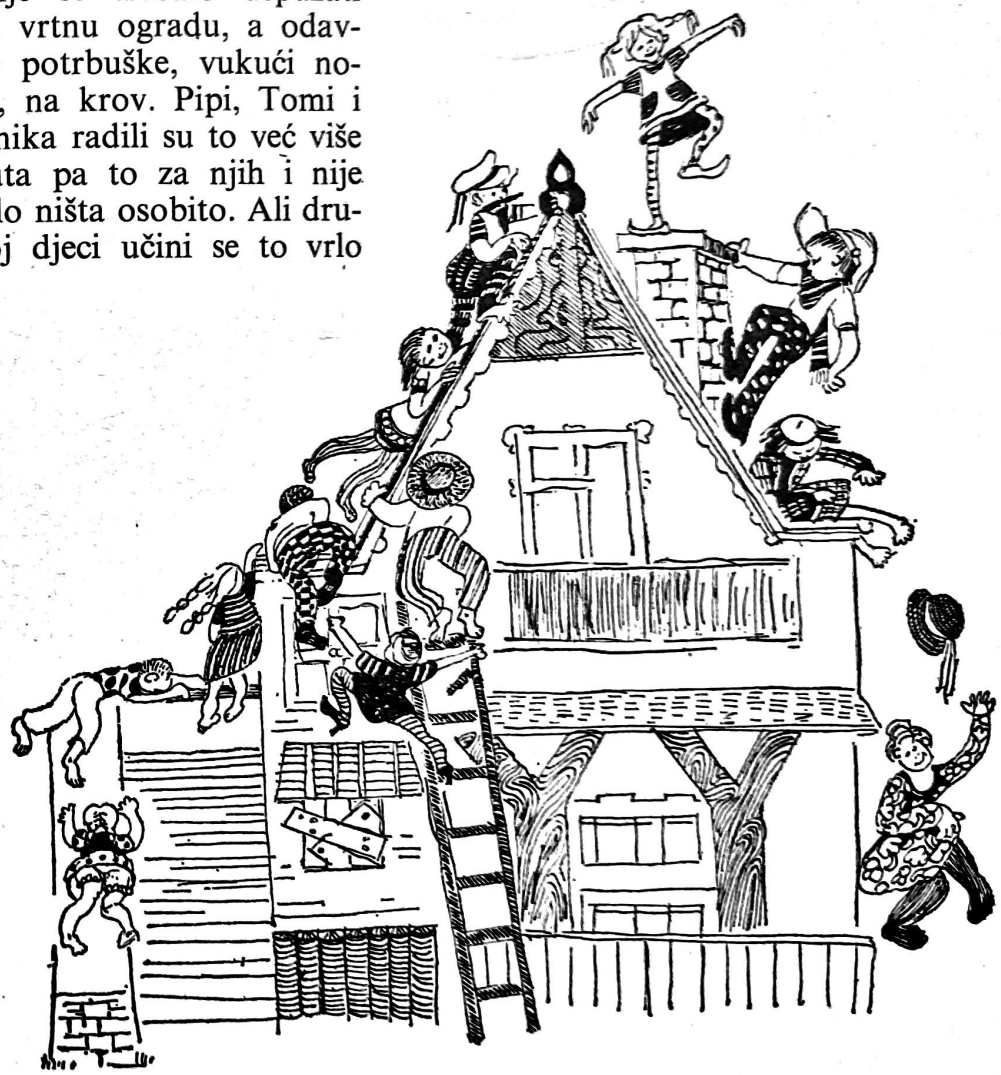

teško. Mornari s »Vrtirepke« bili su vični pentranju uz jarbole tako da su se i oni uspeli kao od šale. Ali je kapetan Duga Čarapa imao znatnih teškoća zbog svoje debljine. A usto se zaplitao u svoju suknjicu od lika. Kad se napokon uspeo na krov, pošteno se zapuhao.

— Ova moja odjeća od lika nikad više neće biti kao što je bila — ustvrdi žalosno.

S krova drvarnice Pipi skoči na zemlju. Manja se djeca, naravno, nisu usudila skočiti za njom, ali tu im je bio Fridolf pri ruci. Spustio je na zemlju sve one koji se ne usudiše skočiti. Onda se Pipi šest puta prevrne preko glave na travi. Svi učiniše isto, ali kapetan zamoli:

— Neka me netko gurne odostrag. Inače to nikad neću moći uraditi.

I Pipi mu pomogne. Gurne ga tako čestito pa kad je krenuo, nije se mogao zaustaviti, već se kao kugla kotrljao po travnjaku i učinio četrnaest kolutova umjesto šest.

Pipi zatim skoči prema kući, pojuri uza stepenice verande, uspne se na prozor i kroz njega, dobrano zakoračivši, stupi na ljestve što su vani stajale. Hitro se popne ljestvama, skoči na krov, pojuri ivicom krova, skoči na dimnjak, stane na jednu nogu i, zakukurijekavši kao pijetao, baci se naglavačke prema drvetu što je stajalo uza zid, klizne na zemlju, pojuri u drvarnicu. Uzme sjekiru i izbije dasku u zidu, provuče se kroz nastalu usku pukotinu, skoči na vrtnu ogradu i, održavajući ravnotežu, prođe pedesetak metara ogradom. Uspne se uz hrast i sjedne da se odmori na najvišoj hrastovoj grani.

Ispred »Pipinovca« se skupilo mnogo svijeta. Poslije nekog vremena ljudi se razišli i pričali kod kuće da su vi-

djeli nekog crnačkog kralja kako stoji na jednoj nozi na dimnjaku i viče »kukuriku...« tako da se nadaleko čulo. Ali im nitko nije vjerovao.

Kad se kapetan Duga Čarapa morao provući kroz uski otvor u drvarnici, krenulo je onako kako je krenuti i moralo. Kapetan se ukliještio i nije mogao maknuti niti naprijed niti natrag. Tako je i završila igra jer su se sva djeca skupila da vide kako Fridolf pilom oslobađa kapetana iz zida.

— Ovo je bila jezovito lijepa igra — s olakšanjem će kapetan kad se oslobodio. — A što ćemo sada izmisliti?

— Nekada su se — upadne Fridolf — kapetan i Pipi znali natjecati u snazi. Užitak je bio promatrati njihove borbe.

— Nije to loša ideja — prihvati kapetan Duga Čarapa. — Ali najgore u tome jest što mi kćerka počinje bivati snažnijom od mene.

Tomi je stajao posve blizu Pipi.

— Pipi — šapne on — znaš kako sam se bojao da ćeš za vrijeme igre otpuzati u naše skrovište u hrastu. Znaš, ne bih volio da itko sazna za to mjesto. Čak ako i nikada više ne pođemo tamo.

— Ne boj se, to će ostati samo našom tajnom — uzvrati Pipi.

Njezin tata uhvati neku željeznu šipku. Savije je po sredini kao da je od voska. Pipi uzme neku drugu željeznu šipku i učini to isto.

— E, moj tata — reče Pipi. — S takvim jednostavnim stvarima zabavljala sam se dok sam još ležala u kolijevci. Tek da mi vrijeme prođe.

Tada kapetan skine kuhinjska vrata. Fridolf i sedmorica mornara stanu na vrata, a onda ih kapetan sve podigne visoko u zrak i pronese travnjakom desetak puta.

Već se i smračilo pa Pipi zapali posvuda postavljene baklje. Divno su plamsale i vrtom bacale čarobne sjene.

— Je li gotovo? — upita svog tatu kad je bio pri kraju desetog kruga.

Kapetan je završio svoju predstavu. Tada Pipi najprije stavi konja na vrata, a na konja posjedne Fridolfa i trojicu mornara, a sva četvorica držala su svaki po dvoje djece u krilu. Fridolf je držao Tomija i Aniku. Tada Pipi podiže vrata i ponese ih travnjakom u krug dvadeset i pet puta. Bio je to veličanstven prizor u svjetlu baklji.

— Doista, moja mala, ti si jača od mene — prizna kapetan.

Napokon svi sjednu na travnjak. Fridolf je svirao na harmonici, a drugi su mornari pjevali ponajljepše mornarske pjesme. Djeca su plesala uz glazbu. Pipi je uzela u ruke dvije baklje i zaplesala mahnitije od drugih.

Svečanost je završila vatrometom. Pipi je ispaljivala rakete tako da je cijelo nebo praskalo. Anika je sjedila na verandi i gledala. Sve je to bilo tako lijepo. Tako divno. Ruže nije mogla vidjeti, ali je zato u mraku osjećala njihov miris. Kako bi to sve bilo prekrasno samo kad ne bi... samo kad ne bi... Osjećala je kao da je neka ledena ruka uhvatila oko srca. A sutra... kako će sve to izgledati sutra? I za cijelih ljetnih praznika? I zauvijek? Više neće biti nikakve Pipi u »Pipinovcu«. Neće biti nikakva Nilsona, nikakav konj neće stajati na verandi. Neće više biti jahanja, Pipinih izleta, ugodnih večernjih sati u kuhinji,

nikakva stabla u kojem rastu boce s voćnim sokovima. To jest, stablo će i dalje ostati, ali Anika je imala jak predosjećaj da u njemu više neće rasti voćni sokovi kad Pipi jednom ode. Što će ona i Tomi raditi sutra? Vjerojatno će igrati kriket.

Priredba je završila. Sva se djeca zahvale i pozdrave. Kapetan Duga Čarapa vratio se sa svojim mornarima na »Vrtirepku«. Mislio je da će i Pipi krenuti s njima. Ali ona odluči da još jednu noć prespava u »Pipinovcu«.

— Sutra u deset ujutro dižemo sidro, ne zaboravi! — dovikne joj tata na odlasku.

I tako su ostali sami — Pipi, Tomi i Anika. Sjedili su u mraku na stepenicama verande i šutjeli.

— Ali, naravno, vi možete, kad god zaželite, dolaziti ovamo i igrati se — na kraju će Pipi. — Ključ će visjeti na klinu pokraj vrata. Možete uzeti sve što nađete u ladicama pisaćeg stola. A u hrast ću staviti i ljestve, pa se možete i sami spuštati u deblo, iako možda više neće tamo rasti tako mnogo boca s voćnim sokovima. Sada im više nije sezona.

— Ne, Pipi — Tomi reče ozbiljno — više nećemo dolaziti ovamo.

— Nećemo. Nikada, nikada više — priključi mu se Anika. I pomisli pri tom kako će odsad, kad god bude prolazila mimo kuće, zažmiriti. »Pipinovac« bez Pipi! Anika ponovo osjeti ledenu ruku oko svog srca.

PIPI ODLAZI NA BROD

Pipi dobro zaključa vrata kuće. Ključ objesi o klin odmah do vrata. Tada skine konja s verande. Po posljednji put! Nilson je već sjedio na njenom ramenu i držao se vrlo ozbiljno. Shvaćao je da se događa nešto vrlo važno.

— Tako. Sad valjda nema više ništa da se uradi? — pitala se Pipi.

Tomi i Anika kimnuše glavom. Doista više ništa.

— Pa i nije tako kasno — reče Pipi. — Hajdemo pješice, duže će potrajati.

Tomi i Anika ponovno kimnuše glavama, ali ne izustiše ni slovca. I tako poče njihov put prema središtu gradića. Prema luci. Prema »Vrtirepki«. Konj je mogao kaskati za njima kako je god htio.

Pipi se preko ramena još jednom ogleda prema »Pipinovcu«.

— Baš lijepa kuća — reče. — Bez buha i dobra na svaki način. I možda mnogo bolja od onih glinenih koliba u kojima ću stanovati ubuduće.

Tomi i Anika ne odgovore.

— Ako u mojoj kolibi bude i suviše mnogo buha — nastavi Pipi — onda ću ih pripitomiti i držati u kutiji za cigare, a uveče se igrati s njima. Oko nogu pričvrstit ću im ukrasne ružice. A dvije najvjernije i najprivrženije nazvat ću »Tomi« i »Anika« i one će noću spavati u mom krevetu.

Čak ni to nije Tomija i Aniku učinilo razgovorljivijima.

— Pa što je to s vama? — Pipi će nervozno. — Treba reći da je vrlo opasno hodati naokolo i predugo šutjeti. Jezik uvene ako ga čovjek ne upotrebljava. Poznavala sam jednom nekog pećara iz Kalkute koji je neprekidno šutio i šutio. A onda se dogodilo ono što se dogoditi moralo. Jednom mi je tako morao reći: »Zbogom, draga Pipi, sretan put i hvala na društvu!«, a kad tamo — pogađate li što se zbilo? Učinio je nekoliko užasnih grimasa, jer su mu šarke na ulazu u usta bile zarđale pa ih je najprije trebalo podmazati uljem za šivaće strojeve. A onda se začuje: »U buj nje muj!« Tada sam mu pogledala u usta i zamislite što sam vidjela: jezik u ustima ležao mu mrtvo kao malen, uveo list. I otada za cijelog svog života nije mogao taj pećar izreći ništa drugo osim »U buj nje muj!« Bilo bi strašno kad bi se to i vama dogodilo. No čujmo, možete li vi bolje od onog pećara reći: »Zbogom, draga Pipi, sretan put i hvala na društvu!« Pokušajte, pa da vidimo.

— Zbogom, draga Pipi, sretan put i hvala na društvu! — poslušno zabrbolje Tomi i Anika.

— No, hvala bogu — reče Pipi. — Eh, kako ste me uplašili. Da ste rekli »U buj nje muj!« — ne bih znala što da uradim.

Pred njima je ležala luka. A u njoj »Vrtirepka«. Kapetan je stajao na palubi i izvikivao zapovijedi. Mornari su hitali da sve pripreme za odlazak. Na pristaništu skupili se svi ljudi da mahnu Pipi na rastanku. I, evo, s Tomijem, Anikom, konjem i Nilsonom stigla je i Pipi.

— Evo Pipi Duge Čarape! Napravite mjesta za Pipi! — čuo se uzvik, i ljudi se ukloniše u stranu da propuste Pipi. Pipi se klanjala i pozdravljala lijevo i desno. Tada

uzme konja i prenese ga preko mostića što je vezivao »Vrtirepku« i kopno. Jadna je životinja nepovjerljivo gledala oko sebe. Konji ne vole vožnju brodom.

— A, stigla si, draga moja Pipi — prekine se kapetan Duga Čarapa usred jedne zapovijedi, da bi zagrlio Pipi. Privuče je na svoje grudi i tad se stanu tako snažno grliti da su im rebra pucketala.

Aniku je cijelog jutra nešto stezalo u grlu. A kad je vidjela kako Pipi podiže konja na brod, to »nešto« se raspuče. Anika briznu u plač stojeći priljubljena uz neki sanduk na pristaništu, isprva sasvim tiho, a onda sve glasnije i glasnije.

— Ne cmizdri! — ljutito joj se obrati Tomi. — Sramotiš nas pred svim ovim ljudima.

Rezultat ovog upozorenja bio je da je iz Anike provalio pravi potok suza. Plakala je tako da se sva tresla. Tomi ljutito udari nogom neki kamen na pristaništu tako da se otkotrljao s ruba i pao u vodu. Zapravo htio je njime pogoditi »Vrtirepku«. Taj bijedni brod koji im otima Pipi! Uistinu — kad ga ne bi nitko vidio, i Tomi bi volio zaplakati. Ali ovako — to nije išlo. I zato nogom odbaci još jedan kamen.

Tada Pipi dotrči preko mostića. Ona pojuri prema Tomiju i Aniki. Uhvati ih za ruke.

— Ostalo nam je još deset minuta — reče im.

Anika okrene lice prema sanduku i zaplaka kao da će joj srce pući. Nije bilo više kamenja koje bi Tomi mogao udariti nogom. On stisne zube. Izgledao je baš opasno.

Oko Pipi skupila se sva djeca gradića. Izvukoše svoje okarine i odsviraše oproštajnu koračnicu. Zvučala je iznad svega žalobno. Bila je to doista tugaljiva pjesma. Anika je tako silno plakala da se jedva držala na nogama. Upravo tada sjeti se Tomi da je Pipi u čast napisao oproštajnu pjesmicu. On izvuče papir i stane čitati. Uh, kako je užasno što glas može toliko podrhtavati:

Zbogom, draga Pipi!
Kad odeš od nas sad,
ponesi sa sobom tad
spomen na ovaj grad
i sjeti se prijatelja kad.

— ~~Ovo je dobro~~ ~~sročeno~~ — s olakšanjem ~~će Pipi.~~ — Naučit ću ovu pjesmicu napamet i recitirati je Gula-Gulašima kad večerima budemo sjedili uz logorsku vatru.

Sa svih strana djeca su se gurala da zažele Pipi sretan put. Pipi podigne ruku i zamoli za tišinu.

— Djeco! — poče ona. — Odsad ću se igrati samo s malim Gula-Gulašima. Kako se budemo zabavljali, to nije lako znati. Možda ćemo se igrati »lovice« s divljim nosorozima, učiti hipnotiziranje zmija, jahati na slonovima ili se ljuljati na kokosovoj palmi ispred kolibe. Uvijek ćemo nastojati da nam vrijeme što ljepše prođe.

Pipi načas zastane. Tomi i Anika su osjećali kako zavide onoj djeci koja će se igrati s Pipi.

— Ali — nastavi Pipi — možda nadođe dan u vrijeme kišnog razdoblja, neki dugočasan dan kad će nam preostati jedina igra: da trčeći po kiši onako bez odjeće — sasvim pokisnemo. Tad ćemo se uvući u moju glinenu kolibicu, naravno, ako se prije ne pretvori u blato iz kojeg ćemo moći samo praviti kolače. Ali ako se ipak ne

pretvori u blato, sjest ćemo Gula-Gulašići i ja u nju, i tad će djeca možda zatražiti: — Pipi, pričaj nam nešto! — I tad ću im pripovijedati o jednom gradiću koji leži daleko tamo na drugom kraju svijeta, i o malenoj, bijeloj djeci koja u njemu žive. »Nećete mi vjerovati kako su čudna ta djeca koja tamo stanuju«, pričat ću im. »Bijela su po cijelom tijelu, osim po stopalima, sviraju u okarine, a što je najvažnije — ona znadu i gložiti.« Možda će mali, crni Gula-Gulašići biti očajni što i oni ne znaju gložiti. A u tom slučaju ne znam što ću učiniti jer im ne mogu pomoći. U najgorem slučaju srušit ću kolibu i napraviti blato od nje, pa ćemo onda peći glinene kolače i ukopavati se u glinu sve do vrata. I bit će čudno ako ih ne uspijem pridobiti da misle na nešto drugo osim na gloženje. Hvala vam svima! I zbogom!

I tada djeca na okarinama odsviraju još tužniju pjesmu nego prije.

— Pipi, vrijeme je da dođeš na brod! — vikne kapetan.

— Aj, aj, kapetane! — odvikne mu Pipi. Onda se obrati Tomiju i Aniki. Gledala ih je.

— Kako joj je čudan pogled — mislio je Tomi. — Upravo tako gledala ga je jednom i njegova mama kad je Tomi bio vrlo, vrlo bolestan. Anika se skupila na sanduku. Pipi je uzme u krilo.

— Zbogom, Anika, zbogom! — šapne joj. — Ne plači!

Anika zagrli Pipi i gorko zajeca: — Zbogom, Pipi!

Zatim Pipi uze Tomijevu ruku i čvrsto je stisne. Zatim otrči preko mostića. Niz Tomijev nos klizne velika suza. On stisne zube, ali ni to ne pomogne: još se jedna

suza otkotrlja. Uhvati Anikinu ruku i tako su ostali stajati gledajući za Pipi. Vidjeli su je još gore na palubi. No uvijek bude zamagljeno kad se gleda kroz koprenu suza.

— Živjela Pipi Duga Čarapa! — vikao je svijet na obali.

— Podigni mostić, Fridolfe! — zapovjedi kapetan.

Fridolf izvrši zapovijed. »Vrtirepka« je bila spremna za putovanje prema dalekim dijelovima svijeta. Ali onda...

— Ne, tata Efraime! — reče Pipi. — To ne ide tako. Ja to ne mogu trpjeti!

— A što to ne možeš trpjeti? — pitao je tata Efraim.

— Ne mogu trpjeti da neki ljudi na ovoj kugli zemaljskoj plaču i žaloste se zbog mene. A najmanje Tomi i Anika. Spuštajte most! Ostajem u »Pipinovcu«!

Kapetan Duga Čarapa šutio je trenutak.

— Učini kako želiš — reče napokon. — Tako si uvijek i radila.

Pipi kimne glavom u znak slaganja.

— Da, tako sam uvijek radila — potvrdi tiho.

A tada se Pipi i njen tata opet zagrle, pa su rebra još jednom zapraskala. I onda se slože da će kapetan dolaziti mnogo češće u posjet svojoj kćerki.

— Kako bilo da bilo, tata Efraime — na to će Pipi — bolje je za jedno dijete da ima pravi dom, a ne da se potuca okolo po morima i živi po glinenim kolibama. Što misliš?

— Imaš pravo, kao i obično, dijete moje — prihvati kapetan. — Jasno je da ćeš u »Pipinovcu« imati mnogo uredniji život. A to je najbolje za malu djecu.

— Baš tako — složi se Pipi. — Za malu djecu najbolje je imati više reda. A najbolje je ako taj red mogu sama stvoriti!

A onda se Pipi pozdravi s mornarima na »Vrtirepki« i još jednom zagrli tatu Efraima. Tad podigne konja na ruke i ponovo ga preko mostića prenese na kopno. Nakon toga »Vrtirepka«, digne sidro. Ali u posljednji čas kapetan se nečega sjeti.

— Pipi! — vikne joj. — Treba li ti još zlatnika? Evo, drži!

I dobaci joj novu torbu sa zlatnicima. Ali, na žalost, »Vrtirepka« je već poodmakla od pristaništa. Torba nije stigla na obalu. — Pljas! — udarila je o vodu, a onda potonula. Uzdah razočaranja prođe svjetinom. Ali onda se ponovo začuje jedno »pljas!« Bila je to Pipi. Skočila je i zaronila. U času joj se pomoli glava na površini. Među zubima je držala torbu. Ispliva na pristan i skine ono nešto morske trave što joj se uhvatilo oko ušiju.

— Eh, sad sam i opet bogata kao čarobnica.

Tomi i Anika još uvijek nisu shvaćali što se to događa. Stajali su otvorenih usta i zurili u Pipi, u njena konja, u Nilsona, torbu i »Vrtirepku« koja se punih jedara otputila iz luke.

— Pa zar ti nisi na brodu? — najednom će Tomi oklijevajući.

— Pogodi! — uzvrati Pipi istiskujući vodu iz svojih pletenica.

Podigne Tomija i Aniku, pa torbu i Nilsona na konja, a onda se i sama baci u sedlo.

— Natrag u »Pipinovac«! — vikne zvonkim glasom.

Tada Tomi i Anika napokon shvatiše. Tomi se najednom razveseli i odmah zapjeva svoju omiljenu pjesmicu:

Tko se boji jahat još,
tri za groš, tri za groš...

Anika se toliko naplakala da se nije mogla samo tako najednom i ustaviti. I dalje je jecala, no to su bili kratkotrajni sretni jecaji koji su uskoro morali i prestati. Osjećala je kako je Pipine ruke čvrsto podržavaju u pojasu. Kako se samo osjećala sigurnom! O, kako je sve opet bilo divno!

— Što ćemo danas raditi, Pipi? — upita Anika kad je prestala jecati.

— Tja, možda ćemo igrati kriket — uzvrati Pipi.

— Baš fino! — prihvati Anika. Znala je da je čak i kriket zgodna igra samo ako je igra i Pipi.

— Ili ćemo... — zaoklijeva Pipi.

Sva djeca grada natiskivala su se oko konja da čuju što će to Pipi predložiti.

— Ili ćemo... — još jednom će Pipi. — Ili ćemo šmugnuti dolje na potok i vježbati hodanje po vodi.

— Pa ne može se hodati po vodi — usprotivi se Tomi.

— Može, ništa nije nemoguće — uzvrati mu Pipi. — Tako sam jednom na Kubi srela nekog stolara stilskog namještaja koji je...

Konj počne galopirati i djeca, koja su se natisnula oko nje, nisu mogla čuti nastavak. No stajala su dugo i dugo promatrajući Pipi i njenog konja koji je kaskao u pravcu »Pipinovca«. Uskoro su se pretvorili u točkicu u daljini. Naposljetku posve nestanu.

PIPI TRAŽI SPUNKA

Jednog jutra Tomi i Anika kao i obično dotrčaše u Pipinu kuhinju viknuvši »Dobro jutro!« Ali odgovora ne bi. Pipi je sjedila usred kuhinje s Nilsonom u krilu i sretnim osmijehom na usnama.

— Dobro jutro! — ponovili su Tomi i Anika.

— Hvala, u svakom slučaju — uzvrati Pipi sanjalački. — Zamislite što sam pronašla. Samo *ja* i nitko drugi!

— A što si to našla? — znatiželjno će Tomi i Anika. Nimalo ih nije iznenadilo da je Pipi i opet nešto pronašla, jer to se njoj stalno događalo, no htjeli su znati što je to.

— A što si našla, Pipi?

— Novu riječ — odgovori Pipi i pogleda Tomija i Aniku kao da ih prvi put vidi. — Jednu sasvim novu riječ.

— Koju? Reci! — nestrpljivo će Tomi.

— Jednu izvrsno dobru riječ — uzvrati Pipi. — Jednu od najboljih koju sam do sada čula.

— Pa reci je! — reče Anika.

— SPUNK! — ponosno izgovori Pipi.

— Spunk?! — upitno će Tomi. — A što to znači?

— Kad bih barem znala! — odgovori Pipi. — Jedino u što sam sigurna jest da ne znači usisavač za prašinu.

Tomi i Anika razmišljali su trenutak. A onda Anika reče:

— Ako ne znaš što znači, onda i nema koristi od te riječi.

— Baš to je ono što me ljuti — odgovori Pipi.

— A tko je zapravo u početku odredio značenja riječima? — upitao je Tomi.

— Mnoštvo starih profesora — objasni mu Pipi. — Al' treba reći da su ljudi ipak čudni! Pomislite kakve su sve riječi izmislili: »čimavica«, pa »čalabrcnuti«, pa »grmalj« i niz takvih kojima nitko živ ne zna ni značenja, ni odakle su. Koje li sreće što sam se je upravo ja sjetila. A pronaći ću što ona znači!

Zamislila se na trenutak.

— »Spunk«! Pitam se, ne bi li to možda mogao biti vrh modro obojenog jarbola za zastave — reče Pipi neodlučno.

— Ali vjerojatno nema jarbola za zastave koji bi bio obojen modrom bojom.

— Nema, u pravu si. Onda uistinu ne znam. A možda je to ono što se uvuče između nožnih prsti kad čovjek gazi po blatu. Da čujemo kako to zvuči! Anika hoda naokolo po blatu i onda se čuje prekrasno — »spunk«...

Pipi zatrese glavom.

— Ne, ne zvuči. Tada se čuje jedno divno »pljas«, a ne »spunk« — reče Pipi i počeše se po glavi. — To postaje sve tajanstvenije i tajanstvenije. Ali bilo kako bilo, otkrit ću ja značenje te riječi. Možda se to može kupiti u dućanima? Dođite, idemo pitati.

Protiv toga Tomi i Anika doista nisu imali ništa. Pipi pronađe svoju torbu punu zlatnika.

— Spunk! — reče ona. — Zvuči nekako skupo. Najbolje da ponesem jedan zlatnik.

Tako i učini. Nilson kao i obično skoči na Pipino rame, a Pipi skine konja s verande.

— Ovo je hitna stvar — reče Tomiju i Aniki. — Jahat ćemo. Inače nam možda neće ostaviti nijedan spunk

kad dođemo. Ne bi me suviše iznenadilo da je gradonačelnik već kupio posljednji komad.

Dok je konj galopirao kroz ulice maloga grada s Pipi, Tomijem i Anikom na svojim leđima, njegova kopita su tako snažno udarala o kamenu podlogu, da su udaranje čula sva djeca gradića, pa veselo istrčala na ulice. Sva su djeca, naime, mnogo voljela Pipi.

— Pipi, kamo ćeš? — vikala su.

— Idem kupiti spunka — odgovorila je Pipi i zaustavila konja.

Djeca su se zaustavljala prilično zbunjena.

— Je li to nešto dobro? — upitao je neki maleni dječak.

— Mmmmmm... — promrmlja Pipi i oblizne usnice. — Divno je. Barem tako zvuči.

Ispred slastičarnice Pipi skoči s konja, a zatim skine Tomija i Aniku. I onda uđu u slastičarnicu.

— Molim vas vrećicu spunka — reče Pipi. — Samo neka budu prhki.

— Spunka?! — upita dražesna djevojka iza tezge razmišljajući. — Mislim da mi toga nemamo.

— Morali biste imati — reče Pipi. — Ima ih u svim boljim slastičarnicama.

— Danas smo već sve prodali — odgovori prodavačica, koja doduše nikada nije čula za riječ spunk, ali nije mogla priznati da njena slastičarnica nije jedna od boljih.

— Znači, imali ste ih jučer? — živahno podvikne Pipi. — Ali draga, draga moja gospođice, recite mi kako spunk izgleda? Nikada u životu nisam ga vidjela. Je li imao crvene pruge na sebi?

Tada dražesna djevojka tako divno pocrveni i reče:

— Eh, ne znam ti ja ni što je to! U svakom slučaju ovdje toga nemamo.

Silno razočarana Pipi ode iz slastičarnice.

— Eh, onda moramo tragati dalje — reče. — Bez spunka ne idem kući.

Željezarija je bila slijedeća trgovina po redu. Prodavač pristojno pozdravi djecu.

— Htjela bih kupiti jedan spunk — reče Pipi. — Ali neka bude od najbolje vrste, onakav kojim se ubijaju lavovi.

Prodavač je bio lukav.

— Da vidimo — reče i počeše se za uhom. — Da vidimo — ponovi.

On uzme željezne grablje i pruži ih Pipi.

— Odgovara li ovo? — upita.

Pipi ga razljućeno pogleda.

— Ovom ovdje profesori su dali ime — grablje — reče Pipi. — Ali ja sam slučajno tražila jednog spunka. Ne pokušavajte varati maleno, nedužno dijete!

Prodavač se počne smijati i reče:

— Na žalost mi nemamo ono što si rekla. Pokušaj tamo na uglu, u trgovini pribora za šivanje.

— Trgovina pribora za šivanje — promrmlja Pipi Tomiju i Aniki kad su izašli na ulicu. — Tamo, koliko ja znam, toga sigurno nema.

Načas je bila tužna, ali se ipak opet razvedri.

— Možda je, ako se uzme jedno s drugim, spunk neka vrsta bolesti — reče ona. — Hajdemo upitati liječnika.

Anika je znala gdje liječnik stanuje jer je bila kod njega radi cijepljenja.

Pipi zazvoni na ulaznim vratima. Dođe medicinska sestra i otvori.

— Trebala bih liječnika — navali Pipi. — Radi se o ozbiljnom slučaju. Užasno teška bolest.

— Izvoli, ovim putem! — odgovori sestra.

Kad su djeca ušla, liječnik je sjedio za svojim pisaćim stolom. Pipi se uputi prema njemu, zatvori oči i isplazi jezik.

— A što je s tobom, dijete drago? — upita je liječnik.

Pipi ponovo otvori svoje bistre, plave oči i uvuče jezik.

— Bojim se da sam dobila i imam spunk — reče. — Svrbi me po cijelom tijelu. Dok spavam, oči mi se sasvim zatvore. Ponekad mi se štuca. A u nedjelju nisam se baš najbolje osjećala pošto sam pojela tanjur kreme za cipele s mlijekom. Imam inače sasvim dobar tek, no hrana mi često ide u krivo ždrijelo, a onda nikakve koristi od nje. Bit će da sam dobila spunka. I recite mi samo — je li to zarazno?

Liječnik pogleda Pipino svježe, malo lice pa reče:

— Meni se sve čini da se ti osjećaš mnogo bolje od mnogih drugih i sasvim sam siguran da ne boluješ ni od kakva spunka.

Pipi ga živahno uhvati za ruku.

— Ali, recite, zar ne da postoji bolest takva imena?

— Ne — odgovori liječnik — ne postoji. Kad bi i postojala, ne vjerujem da bi se uhvatila baš tebe.

Pipi se rastuži. Sve troje pozdrave liječnika. Zatim pođu prema konju koji ih je čekao uz vrtnu ogradu.

Nedaleko liječnikove kuće nalazila se visoka trokatnica. Jedan prozor na najvišem katu bio je otvoren. Pipi upre prstom prema otvorenom prozoru i reče:

— Ne bi me nimalo iznenadilo kad bi se spunk nalazio upravo tamo. Skoknut ću gore da vidim.

Spretnim zahvatima stane se penjati uz oluk. Kad je stigla do visine prozora, baci se u zrak i uhvati za lim na podboju prozora. Podigne se rukama i proviri kroz prozor.

U sobi iza prozora sjedile su dvije gospođe i razgovarale. Pogodite jesu li se iznenadile kad su primijetile crvenokosu glavu kako se najednom pojavljuje u prozorskom okviru i začule kako ta glava govori:

— Oprostite, zanima me nalazi li se unutra neki spunk?

Dvije žene vrisnuše od užasa.

— Zaboga, drago dijete, što kažeš? Je li netko pobjegao?

— Baš bih to htjela znati — pristojno će Pipi.

— Možda je pod krevetom — vikne jedna žena. — Da li grize?

— Čini mi se — odgovori Pipi. — Izgleda da ima divne očnjake.

Žene se stisnu jedna uz drugu. Pipi se sa zanimanjem ogleda oko sebe, a naposljetku reče žalosno:

— Ne, ne, nema tu ni traga spunku. Oprostite što sam smetala. Mislila sam da ću nešto čuti o tom spunku dok sam ovako slučajno prolazila mimo.

Pipi se spusti ponovo niz oluk.

— Šteta! Nema spunka u ovom stanu — reče Tomiju i Aniki. — Hajdemo kući!

Rečeno — učinjeno. A kad su silazili s konja ispred verande, Tomi umalo što nije zgazio malenog kukca koji je gmizao pijeskom.

— Pazi na kukca! — vikne Pipi.

Sve troje čučnu i stanu ga promatrati. Bio je tako malen. Krila mu bila zelenkasta, a svjetlucala poput metala.

— Kako je malen! — usklikne Anika. — Kakav li je to kukac?

— Svakako nije hrušt — ustvrdi Tomi.

— Ali nije ni jelenak — reče Anika. — A ni balegar. Baš bih voljela znati kako mu je ime.

Preko Pipina lica razlije se blaženi osmijeh.

— Ja znam — reče pobjedonosno. — To je — spunk!

— Jesi li sigurna? — sumnjičavo upita Tomi.

— Pa zar ne vjeruješ da mogu prepoznati jednog običnog spunka kad ga vidim — uvrijeđeno će Pipi. — Jesi li ikada u svom životu vidio nešto tako spunkasto?

Pipi obazrivo premjesti kukca na sigurnije mjesto, gdje ga nitko neće zgaziti.

— Mali moj, slatki spunkiću — reče nježno. — Znala sam da ću te naposljetku pronaći. Kako je to čudno! Evo, tražili smo te po cijelom gradu, a kad tamo, cijelo vrijeme bio si pred »Pipinovcem«.

PIPI DOBIVA PISMO

Dani su prolazili i došla jesen. Najprije jesen, a za njom zima, duga i hladna zima kojoj kao da nikada neće biti kraja. Tomi i Anika morali su mnogo učiti, a sa svakim danom osjećali su se sve umorniji i ujutro su sve teže ustajali. Njihova se mama uznemirivala sve više zbog njihovih blijedih obraza i lošeg teka. I na kraju oboje najednom obolješe od ospica pa su morali odležati nekoliko tjedana. I bili bi to dugi i dosadni tjedni da Pipi nije izvodila vragolije ispred njihovih prozora. Liječnik joj je zabranio da im dolazi u sobu zbog opasnosti od zaraze, a Pipi je poslušala premda je rekla da je u stanju milijardu-dvije bacila ospica zdrobiti noktima samo u jedno poslijepodne. Ali da pravi vragolije ispod prozora nitko joj zabranio nije. Dječja soba nalazila se u prvom katu, pa je Pipi postavila ljestve do njihova prozora. Za Tomija i Aniku bilo je vrlo uzbudljivo ležati tako u krevetima i nagađati kako li će samo Pipi izgledati kad se ponovo pojavi na ljestvama. Jer, Pipi bi svakog dana bila posve drukčije odjevena. Jednom bi se pojavila kao dimnjačar, ponekad kao duh u bijelom ogrtaču, ponekad kao vještica. Katkad bi igrala divne kazališne predstave i nastupala u svim ulogama. I gimnasticirala je na ljestvama. Kakve su to bile gimnastičke vježbe! Stala bi na jednu od najviših prečki i onda bi zaljuljala ljestve ispod sebe tako da su Tomi i Anika vrištali od straha misleći da će se Pipi svaliti na zemlju. Ali to se ne dogodi. Kad bi se spuštala s ljestava, glava bi joj silazila prva sve u namjeri da Tomiju i Aniki bude što zabavnije promatrati predstavu. I svakog dana išla je u grad da kupi jabuka, naranči i bombona. Stavila bi ih u ko-

šaricu i zatim svezala o nju dugi konopac. Tada bi se Nilson popeo do Tomija koji bi otvorio prozor i povukao košaricu. A kadikad bi Nilson došao i s Pipinim pismom ako bi ona slučajno bila prezauzeta i ne bi mogla doći sama. No to bi se rijetko kad dogodilo jer bi Pipi obično po cijele dane proboravila na ljestvama. Ponekad bi pritisnula nos na prozorsko staklo, iskrenula očne kapke i pravila sve moguće najstrašnije grimase, a Tomiju i Aniki obećala po zlatnik ako uspiju da joj se ne nasmiju. Ali to je, naravno, bilo nemoguće. Tomi i Anika toliko su se smijali da su gotovo poispadali iz svojih kreveta.

A onda mališani napokon prizdraviše. Smjeli su ustati iz kreveta. Uh, kako su bili blijedi i mršavi. Pipi je sjedila s njima u njihovoj kuhinji već prvoga dana kako su ustali, i promatrala ih kako jedu krupicu kuhanu na mlijeku. To jest, morali su jesti, ali im je to vrlo teško išlo. Njihova se mama silno uzrujavala kad ih je vidjela kako onako sjede i brčkaju po hrani.

— Zašto ne jedete ovo divno jelo? — hrabrila ih je.

Anika je samo miješala žlicom po tanjuru osjećajući da ne može pojesti ama baš ništa od te hrane koju je inače voljela.

— A zašto baš moramo to jesti? — žalila se.

— Kako možeš pitati tako glupo? — odgovorila je Pipi. — Pa jasno da moraš jesti. Jer ako ne budeš jela, nećeš niti porasti, niti postati velikom i jakom. A ako ne postaneš velikom i jakom, nećeš moći prisiliti svoju djecu da jedu. Ne, Anika, to ne valja! Kad bi sva djeca zaključivala kao ti, u cijeloj bi zemlji mogla nastati pomutnja.

Tomi i Anika pojeli su svako samo po dvije žlice. Pipi ih je promatrala s mnogo razumijevanja.

— Trebali biste vas dvoje malo na more — reče Pipi ljuljajući se na stolcu. — Tada biste vrlo brzo naučili kako se jede. Sjećam se jednom dok sam još bila na tatinu brodu, a Fridolf, jedan od mornara, jednog jutra sasvim iznenada nije pojeo više od sedam žlica. Tata se sasvim izbezumio od brige za Fridolfov slabi tek. — Mali moj Fridolfe! — govorio mu je plačnim glasom. — Bojim se da si dobio neku bolest koja te ispija. Najbolje će biti ako ostaneš danas u postelji dok se ne osjetiš malo bolje i ne počneš jesti poput ljudi. Doći ću i pokriti te, a dat ću ti i meducine za jačanje.

— Kaže se — *medicine* — ispravi je Anika.

— I tako se Fridolf odvuče u svoju postelju — nastavi Pipi — jer se i sam zabrinuo pitajući se kakva li ga je to kuga snašla pa ne može pojesti više od sedam žlica. Ležao je tako i razmišljao hoće li preživjeti do večeri. Tada je tata došao s meducinom. Bila je to neka crna, gadna meducina — ali bilo što da se reklo o njoj — davala je jakosti. Jer kad je Fridolf progutao prvu žlicu, iz usta mu izbije nešto slično plamenu. Fridolf je tako riknuo da se »Vrtirepka« zatresla od pramca do krme, a urlik se čuo na brodovima koji su bili udaljeni i do pedeset morskih milja. Kuhar još i nije dospio raspremiti stolove od doručka kad Fridolf doleti, neprestano urličući. On se baci za stol i stane jesti, a vikao je od gladi i nakon jedanaestog tanjura. No i jelu je došao kraj pa je kuharu jedino preostalo da u Fridolfova otvorena usta ubacuje hladne, kuhane krumpire. A čim bi kuhar dao naslutiti kraj hranjenju,

Fridolf bi ljutito zagunđao, pa je kuhar odmah shvatio da mora nastaviti hranjenjem ako ne želi da Fridolf pojede i njega. Ali, na žalost, imao je još samo sto sedamnaest jadnih krumpirića, a kad je i posljednji ubacio u Fridolfa, naglo je skočio kroz vrata i zaključao ih za sobom. I tako smo svi stajali pokraj kuhinje i promatrali Fridolfa kroz prozorčić. Cendrao je kao maleno, gladno dijete, a onda jedno za drugim brzo pojeo košaricu za kruh, pa vrč i na kraju petnaest tanjura. Onda se bacio na stol. Otkinuo mu sve četiri noge i stao ih jesti tako da mu je pilovina samo prštala iz usta. Pri tom je mumljao kako su ove noge malo prežilave, a da bi mogle zamijeniti dobre šparoge*. Potom je zacijelo zaključio da je ploča od stola bolja, pa dok ju je slasno mljackajući jeo, pričao je kako je to najbolji sendvič koji je okusio od svojih malih nogu. Tada je tata shvatio da se Fridolf oporavio od bolesti koja ga je izjedala, pa mu je prišao i rekao da se sada ipak mora uzdržati do ručka koji će biti za dva sata, a onda će dobiti pire od repe i slanine.

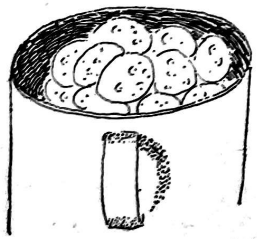

— U redu, kapetane! — rekao je Fridolf i obrisao usta. — Ali ipak nešto, kapetane! — nastavio je, a oči mu zasjale od oduševljenja. — Zar užina ne bi mogla biti nešto ranije?

* Šparoge — vrsta povrća

Pipi nakrivi glavu promatrajući Tomija i Aniku i njihove tanjure s krupicom.

— Pa kao što rekoh: kad biste bili malo na moru, popravio bi vam se loš tek.

Upravo tog časa poštar je prošao pokraj kuće Settergrenovih na putu prema »Pipinovcu«. Primijetio je Pipi kroz prozor i viknuo:

— Pipi! Evo pisma za tebe!

Pipi se toliko iznenadila da umalo što nije pala sa stolca.

— Pismo?! Za mene!? Pravo pismo? Moram ga vidjeti prije nego što povjerujem.

Ali bilo je to uistinu pravo pismo, pisano s mnogo čudnih maraka.

— Čuj ti, Tomi, ti znaš znanje — reče Pipi.

I Tomi počne čitati:

Draga moja Pipilota,

Kad budeš primila ovo pismo, možeš kad god želiš sići u luku i očekivati »Vrtirepku«. Sada namjeravam doći i odvesti te malo na otok Gula-Gula. Tako ćeš barem vidjeti zemlju u kojoj je tvoj otac moćan kralj. Ovdje je sve nekako

domaće i mislim da će ti se svidjeti. Moji vjerni podanici isto tako željno očekuju da vide svoju princezu Pipilotu, o kojoj se toliko govori. Dakle, tu nema više razgovora. Ti dolaziš — to je moja kraljevska i očinska volja. Slatki poljubac i mnogo lijepih pozdrava šalje ti tvoj stari tata

Kralj Efraim Prvi Duga Čarapa,
Svevladar nad otokom Gula-Gula

Kad je Tomi pročitao pismo, u kuhinji nastade gluha tišina.

PIPI ODLAZI NA BROD

I, jednog lijepog jutra uplovila je »Vrtirepka« u luku, okićena zastavama i zastavicama od pramca do krme. Mjesna limena glazba već je na pristaništu iz sve snage svirala neku lijepu melodiju za dobrodošlicu. I svi ljudi, koliko ih bilo u gradiću, skupili se da vide kako će Pipi dočekati svog oca — kralja Efraima Prvog Dugu Čarapu. Bio je tu i fotograf, spreman da uhvati njihov prvi susret.

Pipi bijaše tako nestrpljiva da je samo poskakivala s noge na nogu, a mostić još nije bio ni dobro spušten kad su kapetan Duga Čarapa i Pipi poletjeli jedno drugome u zagrljaj uz poklike radosti. Kapetanu je bilo toliko drago što opet vidi svoju kćerku pa ju je odmah od radosti bacio više puta visoko u zrak. A i Pipi se razigralo srce od veselja pa i ona baci svog tatu još više puta visoko u zrak. Jedini kojem se to nije svidjelo bio je fotograf. Na taj način nije ih mogao zajedno naslikati jer su se čas Pipi, čas njen tata nalazili visoko u zraku.

Tomi i Anika također su došli i pozdravili kapetana Dugu Čarapu, ali jao! — kako su bili blijedi i mršavi! To im je bilo prvi put poslije bolesti da su izašli van.

Pipi se, naravno, morala uspeti na brod kako bi pozdravila Fridolfa i sve druge prijatelje među mornarima. Tomi i Anika smjeli su poći s njom. Bilo je zaista zanimljivo hodati po brodu koji je došao s tako daleka puta, pa Tomi i Anika širom otvoriše oči da bi baš sve vidjeli.

Pipi je tako temeljito zagrlila svakog mornara da su ovi jedva nakon pet minuta dolazili do daha. Naposljetku podigne kapetana na svoja ramena i ponese ga kroz gomilu ljudi ravno kući. Tomi i Anika slijedili su je držeći se za ruke.

— Neka živi kralj Efraim! — vikali su ljudi smatrajući taj dan povijesnim za svoj gradić.

Nekoliko sati kasnije kapetan Duga Čarapa ležao je u krevetu, spavao i hrkao tako da se cijela kuća tresla. U kuhinji su Tomi, Pipi i Anika sjedili oko stola na kojem su se još uvijek nalazili ostaci divne večere. Tomi i Anika bili su šutljivi i zamišljeni. O čemu su razmišljali? Anika je mislila kako bi, s obzirom na sve, najbolje bilo da je mrtva. A Tomi je razmišljao i pokušavao se prisjetiti ima li na tom svijetu uopće nečega što bi odista bilo lijepo. Ali ništa mu nije padalo na pamet. Sav je život općenito samo jedna pustinja, mislio je Tomi.

Pipi je, međutim, bila odlično raspoložena. Gladila je Nilsona koji se oprezno provlačio ovamo-onamo između tanjura na stolu, pogladila bi Tomija i Aniku, zviždala je i pjevala o ovome ili onome, a ponekad bi poskočila u plesnom koraku ne obraćajući pažnju na to što su Tomi i Anika bili toliko utučeni.

— Baš će biti divno i opet malo poći na more — rekla je. — Zamislite, biti na moru! Tamo je sloboda!

Tomi i Anika uzdahnuše.

— A i zanima me da vidim taj Gula-Gula otok. Pomislite, ležiš tamo na obali i ispružiš sve četiri. Umačeš nožne palce u najpravije Južno more i samo zineš a ono ti ravno u usta padne zrela banana.

Tomi i Anika ponovo uzdahnuše.

— Mislim da će biti baš zgodno igrati se s onim malim, crnim urođenicima — nastavljala je Pipi.

Tomi i Anika uzdahnuše još jednom.

— A zašto vi to uzdišete? — upita ih Pipi. — Zar ne volite takvu malu, slatku, crnu djecu?

— Ma volimo, kako ne — odgovori Tomi. — Ali kad pomislimo koliko li će potrajati prije no što se vratiš...

— No da, razumljivo — uzvrati Pipi glatko. — Ali zbog toga se nimalo ne žalostim. Čini mi se nekako da na otoku Gula-Gula može biti čak i ljepše.

Anika okrene svoje blijedo, očajno lice prema Pipi.

— Pipi, a koliko namjeravaš tamo ostati?

— Tja, nije tako lako na to odgovoriti. Valjda tamo do Božića, mislim.

Anika žalosno zajeca.

— Uostalom, tko zna — nastavi Pipi. — Možda je tamo tako lijepo da zauvijek zaželim ostati ondje. Hopa — hop! — iznenada poskoči Pipi velikim plesnim korakom. — Biti urođenička princeza i nije tako loše zanimanje za nekoga tko ima tako malo obrazovanja kao ja.

Oči su počele svjetlucati na Tomijevim i Anikinim poblijedjelim licima. Najednom se Anika nasloni na stol i brizne u plač.

— Iako, kad dobro razmislim o svemu, mislim da ipak neću tamo ostati zauvijek — produži Pipi. — Jednom će mi dojaditi taj dvorski život, a i sve ostalo. I onda ću jednog lijepog dana reći nešto kao: »Tomi i Anika, kako bi bilo kidnuti malo natrag kući u 'Pipinovac'?«

— O, kako će biti divno kad nam to budeš pisala — vikne Tomi.

— Pisala?! — začudi se Pipi. — Pa vi valjda imate uši u glavi. Ja ne mislim pisati. Sasvim jednostavno ja ću *reći:* »Tomi i Anika, hajdemo kući u 'Pipinovac'!«

Anika podigne glavu sa stola, a Tomi izusti:

— Što time želiš reći?

— Što želim reći? — upitno će Pipi. — Razumijete li vas dvoje naš jezik? Ili sam vam možda zaboravila reći da ćemo nas troje svi zajedno na Gula-Gula otok! Ja se točno sjećam da sam to rekla!

Tomi i Anika naglo ustanu. Disali su ubrzano. Ali onda će Tomi:

— Eh, što pričaš. To nam tata i mama nikada neće dopustiti.

— Hoće, hoće, već sam ja razgovarala s vašom mamom o tome.

U vili »Pipinovac« nastala je gluha tišina i potrajala punih pet sekundi. A tada se začuju dva gromka usklika. To su Tomi i Anika uzviknuli od sreće. Nilson, koji je sjedio kod stola i pokušavao razmazati maslac po svom šeširu, gledao je iznenađeno. Još se više iznenadio kad je ugledao kako su se Pipi, Tomi i Anika uhvatili za ruke i počeli plesati naokolo bez ikakva reda. Plesali su i vikali tako da se luster otkvačio i pao sa stropa. Nilson tada baci nož kroz prozor i počne plesati s njima.

— Može li to biti istina? — upita Tomi kad su se smirili i uvukli u sanduk za drva da razgovaraju.

Pipi kimne glavom.

Da, bila je istina. Tomi i Anika priključit će se Pipi na putu za Gula-Gula otok. Naravno da su gotovo sve tete iz gradića došle i rekle:

— Pa valjda ne misliš poslati svoju djecu čak na Južno more zajedno s *Pipi Dugom Čarapom?* Sigurno ne misliš ozbiljno.

Ali onda je gospođa Settergren odgovorila:

— A zašto da ih ne pošaljem? »Djeca su bila bolesna i treba im promjena zraka« — kaže liječnik. A otkako poznajem Pipi, ona nikada nije Tomiju i Aniki učinila nešto nažao. Nitko nije nježniji prema njima od nje.

— Da, da, ali kud baš Pipi Duga Čarapa!? — govorile su tete frčući nosom.

— Upravo ona! Pipi se možda ne ponaša uvijek onako kako treba. Ali ima dobro srce — reče Tomijeva i Anikina mama.

I tako su jedne hladne pretproljetne večeri Tomi i Anika po prvi puta u životu napustili svoj gradić da bi s Pipi otputovali u širok, čudesan svijet. Sve troje stajalo je uz ogradu dok je svježi večernji vjetar punio »Vrtirepkina« jedra. Sve troje, da — no možda bi bilo bolje reći svih petoro, jer s njima su, naravno, bili i Nilson i konj.

Njihovi školski drugovi stajali su na pristaništu i, što od žaljenja zbog odlaska dobrih drugova, što od zavisti, gotovo plakali. Sutra će oni u školu kao i obično. Svi imaju u svojim knjigama iz zemljopisa opise otoka Južnog mora. Tomi i Anika sada neće neko vrijeme morati baš ništa učiti iz knjiga. »Zdravlje je važnije od rada u školi« — govorio je liječnik. »A otoci Južnog mora sad su pravo pravcato mjesto za njih« — utvrdila je Pipi.

Tomijevi i Anikini roditelji također su bili na pristaništu. I Tomija i Aniku nešto je ugrizlo za srce kad su vidjeli kako mama i tata maramicama brišu suze. No unatoč svemu ipak nisu mogli a da ne budu sretni, toliko sretni da im je to umalo pričinjalo bol.

»Vrtirepka« je pomalo klizila iz luke.

— Tomi i Anika! — vikala je njihova mama. — Kad zaplovite Sjevernim morem, ne zaboravite navući po dvije vestice i...

Ostalo što im je htjela reći utapalo se u klicanju na rastanku što se prolamalo iz usta ljudi na pristaništu, u snažnom rzanju Pipina konja, u Pipinim usklicima radosti i u glasnom trubljenju kapetana dok se useknjivao u svoju maramicu.

Putovanje je započelo. »Vrtirepka« je zaplovila prema moru i zvjezdanom nebu. Komadi leda plesali su oko pramca, a vjetar zapjevao u jedrima.

— Oh, Pipi! — rekla je Anika. — Osjećam se tako čudnovato. I počinjem vjerovati da ću i ja postati gusaricom kad budem velika.

PIPI SILAZI NA KOPNO

— Gula-Gula otok je pred nama! — viknula je Pipi jednog blistavog jutra dok je stajala na brodskoj osmatračnici samo s nekom krpicom oko trbuha.

Plovili su danima i noćima, tjednima i mjesecima, preko mora šibanih olujama i mirnih, prijateljskih voda, pod sjajem zvijezda i mjeseca, pod mračnim, prijetećim oblacima i suncem što je pržilo. Da, plovili su tako dugo da su Tomi i Anika zaboravili kako je to biti kod kuće.

Njihova bi se mama posve sigurno iznenadila da ih je vidjela. Kamo su iščezla ona blijeda lica? Svježi i suncem opaljeni, živahnih očica, penjali su se naokolo po užadi kao i Pipi. Odjeću su postepeno skidali sa sebe, komad po komad sve kako je klima bivala toplijom i, od debelo umotane djece koja su preplovila Sjeverno more, postajala su

dva mala golišava bića svako sa svojom krpicom oko trbuha.

— O, kako nam je lijepo! — ponavljao je Tomi Aniki svakog jutra kad bi se probudili u kabini koju su dijelili s Pipi. Pipi bi u to vrijeme već bila ustala i stajala uz kormilo.

— Boljeg mornara od moje kćeri nije nikad bilo na svih sedam mora — običavao je govoriti kapetan. A imao je i pravo. Tamo gdje su valovi najjače zapljuskivali o obalu, pa pokraj najopasnijih podvodnih stijena, Pipi je sigurnom rukom vodila brod.

No sada se putovanje bližilo kraju.

— Gula-Gula otok je pred nama! — viknula je Pipi.

Da, doista! Ležao je tamo ispod zelenih palmi okružen najmodrije modrim morem.

Dva sata kasnije »Vrtirepka« je uplovila u mali zaljev s lijeve strane otoka. A na obali su stajali svi Gula-Gulaši: muškarci, žene i djeca i čekali svog kralja i njegovu crvenokosu kćerku. Kad je mostić bio spušten, podigao se iz gomile silan žamor.

— Ussomkura, kussomkara! — vikala je svjetina, a to je značilo: — Dobro nam se vratio debeli, bijeli poglavico!

Kralj Efraim je svečano sišao niz mostić dok je Fridolf na palubi svirao na harmonici novu himnu Gula-Gulaša: »Dolaze Vrtirepci s lupom i bukom!«

Kralj Efraim podiže ruku na pozdrav i vikne:

— Muoni monana!

A to je značilo: — Zdravi bili! Evo mene natrag!

Za njim siđe Pipi. Nosila je konja. Tih žamor prostruji

gomilom. Naravno da su oni već čuli pripovijest o Pipi i njenoj golemoj snazi, ali ipak je bilo sasvim nešto drugo vidjeti tu snagu. Tomi i Anika skromno su sišli na kopno, a s njima i cijela posada, ali Gula-Gulaši u tom trenutku nisu primjećivali nikoga drugog osim Pipi. Kapetan Duga Čarapa podigao ju je na svoja ramena tako da bi je svi mogli dobro vidjeti. I tada žamor ponovo prođe gomilom. No čas kasnije Pipi podigne kapetana na jedno a konja na drugo rame. To izazva odobravanje slično orkanu.

Stanovništvo Gula-Gula otoka nije brojilo više od sto dvadeset šest osoba.

— To je taman onoliko podanika koliko treba — rekao je kralj Efraim. — Da ih je više, bilo bi teže vladati.

Svi su stanovali u malim, ugodnim kolibama između palmi. Najveća i najljepša pripadala je kralju Efraimu. »Vrtirepka« je bila usidrena u malenom zaljevu. Samo ponekad krenula bi po potrebi na ekspediciju do otoka udaljenog oko pedeset morskih milja prema sjeveru. Na tom se otoku nalazio dućan u kojem se moglo kupiti burmuta za kapetana.

Lijepa, novoizgrađena koliba ispod kokosovih palmi bila je namijenjena Pipi. Bilo je tu dovoljno mjesta i za Tomija i Aniku. No prije no što će ući u svoju kolibu da tamo skinu putnu prašinu sa sebe, kapetan im je htio nešto pokazati. Uhvatio je Pipi za ruku i poveo je prema obali.

— Evo ovdje... — reče on i pokaza svojim debelim kažiprstom — ... ovdje sam isplivao onoga puta kad me vjetar otpuhnuo s broda u more.

Gula-Gulaši podigli su na tom mjestu spomenik u znak sjećanja na taj čudesan događaj. Na kamenu je bilo uklesano na gulagulaškom:

Preko velikog i širokog mora došao nam je naš debeli bijeli poglavica. Na ovome mjestu isplivao je na kopno kad je hljebovac cvjetao. Neka nam zauvijek ostane tako debeo i lijep kao kad je došao.

Kapetan je glasno čitao zapis, glasom koji je drhtao od uzbuđenja. Poslije toga snažno kihne.

A kad je sunce počelo tamniti, pripremajući se da nestane u beskrajnom zagrljaju Južnoga mora, gulagulaški bubnjevi su stali dozivati sav narod na vladarski trg, na kojem bi se održavale svečanosti. Trg se nalazio usred sela, a na njemu se uzdizalo divno prijestolje od bambusovine ukrašeno ljubičastim sljezovim cvjetovima. Na njemu bi kralj Efraim sjedio dok je vladao. Za Pipi je bilo podignuto malo manje prijestolje. Stajalo je do prijestolja njenog tate. No da, na brzu ruku izdjelali su i dva mala stolca iz bambusovine za Tomija i Aniku.

Dok je kralj Efraim s punim dostojanstvom zauzimao svoje mjesto na prijestolju, bubnjanje bubnjeva bivalo je sve jače i jače. Više nije imao na sebi kapetansko odijelo, već je bio odjeven u kraljevsku odjeću, imao krunu na glavi, a oko trbuha suknjicu od lika. Oko vrata visjela mu ogrlica od zuba morskih pasa, a oko nožnih gležanja našle su se debele karike. Pipi mirno sjede na svoje prijestolje. Oko trbuha je imala i nadalje onu krpicu kao i na brodu, no u kosu je udjela nekoliko crvenih i bijelih cvjetova. I Anika je uradila isto. Ali Tomi nije.

Nitko ga ne bi mogao nagovoriti da i on stavi cvijet u kosu.

Kralj Efraim izbivao je već duže vremena i zato je sada počeo vladati svom svojom snagom. Za to vrijeme crni mališani počeli su se približavati Pipinu prijestolju. Iz nekog neobjašnjivog razloga počeli su smatrati da je bijela koža finija od crne. Što su se više približavali Pipi, Tomiju i Aniki, bili su sve puniji strahopoštovanja. A usto, Pipi

je bila — princeza. Kad su došli bliže, svi se baciše na koljena pred njom, čelima dotičući tlo.

Pipi hitro skoči s prijestolja.

— Što ja to vidim? — reče. — Pa zar se i vi ovdje igrate stvarotražitelja? Čekajte da vam se pridružim!

I onda i ona klekne i nosom počne ljubiti tlo.

— Izgleda da su ovdje već prije nas bili drugi stvarotražitelji — zaključi ona nakon nekog vremena. — Jer ovdje jedva da će se naći kakva pribadača, sasvim sam sigurna.

Pipi ponovo sjede na prijestolje. Tek što je to učinila, a sva djeca opet svojim glavama dodirnu zemlju.

— Jeste li nešto izgubili? — upita ih Pipi. — Posve sigurno da to nećete pronaći ovdje. Možete slobodno ustati!

Srećom što je kapetan boravio tako dugo na tom otoku pa su neki Gula-Gulaši ponešto i naučili od njegova jezika. Naravno da nisu znali neke teže riječi, kao što su »kolovratni zavrtanj« ili »jetrvina zaova«, ali su neke ipak uhvatili. Štoviše, djeca su se privikla na neke najobičnije izraze, kao — »ostavi to« i njima slične. Jedan dječak, po imenu Momo, znao je jezik bijelaca sasvim dobro jer se često zadržavao uz kolibe posade i slušao kako momci govore. I jedna mala djevojčica, bilo joj je ime Moana, nije bila nimalo zbunjena pred bijelcima.

Tako je Momo pokušao protumačiti Pipi zašto su klečali pred njom.

— Ti si vrlo lep princeza — objašnjavao je.

— Ja nisam nipošto »vrlo lep princeza« — odvrati Pipi. Ja sam samo Pipi Duga Čarapa i baš mi se fućka na ovo prijestolje.

Ona skoči s prijestolja. Isti čas učinio je to i kralj Efraim jer je upravo završio s vladanjem.

Sunce, crvena kugla, utone u Južno more, a uskoro se nebo rasplamsa zvijezdama. Gula-Gulaši zapalili su golemu logorsku vatru na vladarskom trgu, a kralj Efraim, Pipi, Tomi, Anika i posada s »Vrtirepke« spustiše se u zelenu travu promatrajući kako Gula-Gulaši plešu oko vatre. Muklo udaranje bubnjeva, tajanstveni ples, čudnovati mirisi tisuća nepoznatih cvjetova iz džungle, blještavo treptavo zvjezdano nebo nad njihovim glavama, sve je to djelovalo na Tomija i Aniku tako da su se osjećali nekako čudno i ugodno. Vječni su oceanski valovi svojim udaranjem o obalu bili noćna glazbena pratnja svemu što se događalo.

— Ovaj je otok vrlo zgodan — rekao je Tomi kasnije, kad se s Pipi i Anikom uvukao u postelju u svojoj ugodnoj kolibi ispod kokosove palme.

— I meni se tako čini — doda Anika. — Slažeš se s nama, Pipi?

No Pipi je bez riječi ležala s nogama na uzglavlju, po svom starom običaju.

— Slušajte kako oceanski valovi udaraju o obalu — rekla je sanjivo.

PIPI POUČAVA MORSKOG PSA

Vrlo rano idućeg jutra izvuku se Pipi, Tomi i Anika iz svoje kolibe. No mali Gula-Gulašići probudili su se još ranije. Napeti od iščekivanja sjedili su ispod palme i čekali kad će se bijela djeca doći s njima igrati. Brbljali su

na gulagulaškom jeziku i pri tom se smijali tako da su se bijeljeli zubi na njihovim crnim licima.

I tako se cijeli čopor djece na čelu s Pipi sjurio prema obali. Tomi i Anika skakali su od oduševljenja videći onaj fini, bijeli pijesak u koji se moglo ukopati i plavetno more koje je pozivalo na kupanje. Tamo, malo podalje otoka, pružio se koraljni sprud o koji su se lomili valovi. Između spruda i otoka more je bilo tiho i prozirno kao staklo. Sva djeca, i bijela i crna, odbaciše sa sebe krpice što su ih nosili oko pasa i pojuriše uz ciku i viku u vodu.

Poslije su se kotrljali po bijelom pijesku, a Pipi, Tomi i Anika požališe što im je koža bijela. Naime, bilo je tako lijepo vidjeti rasijani bijeli pijesak na tamnoj podlozi. A kako je tek divno bilo kad se Pipi do vrata ukopala u pijesak pa iz pijeska virilo samo njeno pjegavo lice i dvije strše će pletenice. Sva se djeca sabila oko nje da razgovaraju s njom.

— Pričaj nam o bijeloj djeci i njihovoj zemlji — zamoli Momo pjegavo lice.

— Bijela djeca vole gloženje — započne Pipi.

— Nije gloženje, već množenje — ispravi je Anika. — A osim toga — nastavi ona malo povrijeđenim tonom — ne može se samo tako tvrditi da mi baš *volimo* množenje.

— Bijela djeca vole gloženje — uporno nastavi Pipi. — Ona bi sasvim pošašavila kad ne bi svakog dana dobila veliku količinu vježbi iz gloženja.

— Ako čujete da je neko bijelo dijete zaplakalo, onda možete biti sigurni da je ili škola izgorjela, ili je došlo do nepredviđenih praznika, ili je učiteljica zaboravila zadati

zadaću iz gloženja. A bolje da i ne govorim kako je to kad djeca moraju ići na ljetne praznike. Tad nastaje plač i jauk tako da bi čovjek najradije umro kad to začuje. Nema suha oka kad se školska vrata zatvore zbog ljetnih praznika. Sva djeca idu u povorkama kući potmulo pjevajući žalobne pjesme, svi jecaju i plaču pri pomisli da će proći više mjeseci prije no što će dobiti nove zadaće iz gloženja. Da, da, tuga je to i jad, kojem nema ravna.

— Ih... — bilo je jedino što su Tomi i Anika mogli reći.

Momo nije baš dobro razumio što bi to »gloženje« zapravo imalo značiti i tražio je malo podrobnije objašnjenje. Tomi je upravo htio objasniti, ali ga Pipi preduhitri.

— Evo vidiš — reče. — To ti je tako: sedam puta sedam je sto i dvadeset. Lijepo, zar ne?

— Ali sedam puta sedam nije sto i dvadeset — upadne Anika.

— I nije. Sedam puta sedam je četrdeset i devet — reče Tomi.

— Sjetite se da ste sada na otoku Gula-Gula — obrati im se Pipi. — Ovdje je sve drukčije, a raslinje mnogo bujnije, pa je i sedam puta sedam mnogo više ovdje nego tamo.

— Ma nemoj... — zbunjeno će Tomi i Anika.

Učenje računa prekinuo je kapetan Duga Čarapa koji je došao i ispričao im da su on, posada i svi Gula-Gulaši odlučili da pođu na drugi otok gdje će nekoliko dana ostati u lovu na divlje svinje. Kapetan je baš zaželio malo dobrog i svježeg svinjskog pečenja. Gula-Gulašice će poći

s njima da svojim krikovima plaše divlje svinje. To je značilo da će djeca ostati sama.

— Sigurno se nećete zbog toga mnogo žalostiti — zaključi kapetan.

— Sasvim sigurno! I znaj, onoga dana kad čujem da su se djeca žalostila zbog toga što su se morala brinuti sama za sebe bez odraslih, tog dana naučit ću svu tablicu gloženja i to odostrag. Časna riječ! — reče Pipi.

— Pa onda neka tako i bude — doda kapetan.

I tako se on sa svojom posadom i podanicima naoružanim štitovima i strijelama ukrca u njihove velike kanoe i oni odveslaše.

Pipi savije šake u trubu i vikne za njima:

— Plovite s mirom! A ako se ne vratite do mog pedesetog rođendana, zamolit ću da vas potraže putem radija.

Kada su ostali sami, Pipi, Tomi, Anika i sva ostala djeca odahnu s olakšanjem. Jer, sad je čitav ovaj divan otok Južnog mora ostao na nekoliko dana samo njima na raspolaganju.

— Što ćemo raditi? — pitali su Tomi i Anika.

— Najprije ćemo skinuti doručak s drveća — reče Pipi.

I uspne se na palmu po kokose, a Momo i druga djeca brali su plodove hljebovca i banane. Pipi zapali vatru na obali i tada su pekli divne plodove hljebovca. Sva su djeca okružila Pipi i redom dobivala bogat doručak koji se sastojao od prženog ploda hljebovca, kokosova mlijeka i banana.

Na otoku nije bilo konja i zato su se sva crna djeca silno zanimala za Pipina konja. Oni koji su se usudili, mogli su ga malko i pojahati. Moana je rekla da bi jednom voljela

otputovati u zemlju bijelaca već samo zbog toga što tamo ima tako čudnih životinja.

Nilson je jednostavno nestao. Otišao je na izlet u džunglu i tamo sreo svoje rođake.

— A što ćemo sada raditi? — pitali su Tomi i Anika kad im je dodijalo jahanje na konju.

— Bijela djeca željela vidjeti lijepe spilje? Da? Ne? — pitao je Momo.

— Bijela djeca sigurno željela vidjeti lijepe spilje, da, svakako — odgovori Pipi.

Gula-Gula je bio koraljni otok. S njegove južne strane spuštale su se visoke koraljne stijene strmo u more. Tu su se smjestile najljepše spilje koje su morski valovi ikada izdubli. Neke su ležale na samoj razini mora i bile pune vode, no neke su se uvukle malo poviše u stijene i tamo su se djeca obično zadržavala i igrala. U najvećoj spilji napravila su veliko spremište kokosovih oraha i drugih krasnih stvari. Ali doći do tih spilja bio je čitav pothvat. Trebalo je s najvećom pažnjom puzati po strmim liticama i čvrsto se hvatati za izbočine stijene i istureno kamenje. Inače, lako se moglo otkotrljati u more. To se nije tako često događalo, a bilo je i nezgodno jer je upravo ispod tih stijena bilo podosta morskih pasa koji su voljeli malu djecu. Naravno, kao jelo. Unatoč tome mali Gula-Gulašići voljeli su ovdje roniti u lovu na školjke-bisernice, no tada bi uvijek netko bio na straži i vikao »morski pas!«, »morski pas!« čim bi se pojavila koja peraja. U velikoj spilji Gula-Gulašići su imali zalihu blistavih bisera nađenih u bisernicama. Špekulali su se njima nemajući pojma da ti biseri u zemljama bijelaca znače gomilu novca. Kapetan Duga Čarapa znao je ponekad, kad

bi krenuo na put da kupi burmuta, uzeti nekoliko bisera. Za te bisere dobio bi mnoštvo predmeta koji su, po njegovu mišljenju bili potrebni njegovim podanicima. Zapravo, zaključio je da je njima dobro i onako kako su sami sebi stvorili. A djeca su se i dalje rado špekulala biserima.

Kad je Tomi predložio Aniki da otpuzi po litici do velike spilje, ona se branila i rukama i nogama. Prvi dio puta nije bio tako težak. Moglo se hodati po prilično širokom izboju, no malo po malo put je bivao sve uži i uži, a posljednje metre pred spiljom trebalo se i pentrati i puzati da se dospije do nje.

— Nikada! — branila se Anika. — Nikada!

Verati se uz liticu na kojoj se jedva nađe nešto za što bi se moglo prihvatiti, a istovremeno deset metara ispod sebe imati more puno morskih pasa, koji jedva čekaju da netko padne među njih, to Anika nije smatrala nečim posebno lijepim.

Tomi se strahovito ljutio.

— Uh, nikad ne treba sa sobom voditi sestre na Južno more! — govorio je dok se verao po litici. — Vidi mene! Evo, treba da uradiš samo ov...

I »pljas«! začu se kad se Tomi survao u vodu. Anika stane vikati. Čak su se i Gula-Gulašići uplašili.

— Morski pas! Morski pas! — vikali su pokazujući prema moru. Tamo se pomolila peraja i hitro se usmjerila prema Tomiju.

»Pljas!« — i opet se začuje. Pipi je skočila u more. Stigla je do Tomija otprilike istovremeno kad i morski pas. Tomi vrisne od užasa. Osjetio je kako su se oštri zubi morskog psa očešali o njegovu nogu. Ali baš u tom trenu Pipi

objema rukama uhvati krvožednu živinu i izdigne je nad površinu.

— Stidi se! — reče mu. Morski pas iznenađeno je zvjerao naokolo. Loše se osjećao jer tako u zraku nije bilo baš lako disati.

— Obećaj da nikada više nećeš uraditi tako nešto, pa ću te pustiti — ozbiljno mu govorila Pipi. I onda ga punom snagom baci daleko u more. Odmah mu je sinulo da će biti najbolje ako otpliva što prije odavde pa odluči da se preseli iz Južnog mora u Atlantik.

Za to vrijeme Tomi se uspeo na malu zaravan i sjedio tamo drščući cijelim tijelom. Noga mu je krvarila. Uto dođe Pipi. Ponašala se vrlo čudno. Najprije je podigla Tomija u zrak, a onda ga tako snažno zagrlila da je gotovo sav zrak izašao iz njega. Zatim ga najednom pustila pa sjela na stijenu. Lice je zaklonila rukama. Plakala je. Pipi je plakala. Tomi, Anika i sva ostala djeca promatrala su je sa zaprepaštenjem i strahom.

— Plakala zato što morski pas skoro pojela Tomija — pretpostavljao je Momo.

— Ne — mrzovoljno odgovori Pipi i otre suze. — Plačem zato što onaj jadan mali morski pas nije danas dobio doručka.

PIPI POUČAVA JIMA I BUKA

Zubi morskog psa samo su ogrebli kožu na Tomijevoj nozi, pa kad se smirio, htio se dalje penjati do velike spilje. Pipi napravi konopac od sljezova lika i čvrsto ga priveže za jedan kamen. A onda se lako, poput divokoze, uspne do

spilje i tamo pričvrsti drugi dio konopca. Sad se i Anika usudila verati do spilje. Kad se pod rukom osjeti čvrsti konopac, onda to nije nikakvo umijeće.

Spilja je doista bila divna. Toliko prostrana da su sva djeca bez teškoće mogla stati u nju.

— Ova je spilja gotovo bolja od onog našeg šupljeg hrasta kod kuće u »Pipinovcu« — primijeti Tomi.

— Ne, nije bolja, ali jednako je dobra — ispravi ga Anika koja osjeti bol u srcu pri pomisli na dom. Nije nikako mogla priznati da je bilo što i bilo gdje ljepše nego tamo, kod kuće.

Momo je pokazao bijeloj djeci zalihe kokosovih oraha i plodova hljebovca u spilji. Moglo se ovdje proživjeti i nekoliko tjedana bez opasnosti da se umre od gladi. Moana im je donijela i pokazala jedan odulji izdubljen bambusov štap sasvim ispunjen najdivnijim biserima. I Pipi, i Tomiju, i Aniki dala je po punu šaku bisera.

— Baš imate zgodne kuglice za špekulanje — reče joj Pipi.

Bilo je krasno ovako sjediti uz otvor spilje i promatrati more što se blistalo na suncu. A kakav je tek užitak bio ležati potrbuške i pljuckati dolje u vodu. Tomi organizira natjecanje u daljinskom pljuckanju. Momo je bio u tome pravi majstor. No ipak nije mogao nadmašiti Pipi. Imala je svoj poseban način pljuckanja između prednjih zuba koji nitko nije mogao ponoviti.

— Ako na Novom Zelandu sada pada sitna kiša, to je moja krivnja.

Tomiju i Aniki posao je išao loše.

— Bijela djeca ne znaju pljuckati — bahato će Momo. Pipi nije uopće ubrajao među bijelu djecu.

— Što? Da bijela djeca ne znaju pljuckati? Koješta, ne znaš ti što govoriš. Da ne znaju ono što uče u školi od prvog razreda?! Uče oni pljuckanje udalj, pljuckanje uvis i pljuckanje u skoku. Morao bi ti vidjeti Anikinu učiteljicu. Kako tek ona pljucka! Čak je dobila prvu nagradu za pljuckanje u skoku. Kad ona trči naokolo i pljucka, kliče joj cijeli grad.

— Eh... — promrmljali su Tomi i Anika.

Pipi rukom zakloni oči gledajući prema moru.

— Dolazi neki brod — reče Pipi. — Jedan mali, mali brod. Pitam se što li samo radi ovdje.

A imala se što i pitati. Jer taj se mali brod priličnom brzinom približavao otoku. Na palubi broda nalazila su se — osim nekolicine crnih mornara — i dva bijelca. Bili su to Jim i Buk, dva crnokosa, gruba momka, slična pravim banditima. Upravo su to i bili.

Jednom, kad je kapetan Duga Čarapa bio u onom dućanu i kupovao burmut, tu su se istovremeno našli Jim i Buk. Vidjeli su kako kapetan stavlja na tezgu nekoliko neobično velikih i lijepih bisera i čuli kako govori da na Gula-Gula otoku djeca upotrebljavaju ovakve bisere za špekulanje. Od tog su dana nastojali postići samo jedan cilj: odvesti se na otok i opljačkati što je više moguće ovakvih bisera. Znali su da je kapetan vrlo jak, a osjećali su strahopoštovanje i prema posadi »Vrtirepke« i zato su pazili na trenutak kad nikoga od muškaraca neće biti na otoku. I evo, taj čas je upravo došao. Skriveni iza jednog otoka u blizini, vidjeli su na svoj dogled kako su kapetan, a i svi Gula-Gulaši, odveslali s otoka. Samo su čekali da se kanoe sasvim izgube s vidika.

— Spuštaj sidro! — viknuo je Buk kad se brod posve približio otoku. Pipi i sva djeca šuteći su ih promatrala s mjesta iznad spilje. Sidro je uronilo u vodu. Jim i Buk skočiše u čamac i priveslaše k obali. Crnim mornarima bilo je naređeno da ostanu na brodu.

— Prišuljat ćemo se i iznenaditi ih — reče Jim. — Samo su žene i djeca kod kuće.

— Dobro — složi se Buk. — U kanoama je bilo mnogo žena pa mi se sve čini da su samo djeca ostala na otoku. Nadam se da se upravo špekulaju, ha — ha — ha!

— Ma je li! Pa zar se toliko volite špekulati? — vikne Pipi. — A meni se čini da bi bilo najljepše kad bismo preskakivali jedno preko drugoga.

Jim i Buk se iznenađeno okrenu i tek tada opaze Pipi i sve one dječje glave kako vire iz spilje. Osmijeh zadovoljstva prelije im se preko lica.

— A evo, tu su djeca — reče Jim.

— Odlično — odvrati mu Buk. — Bit će to jednostavna stvar.

I odlučiše se na lukavost. Naime, nisu znali gdje djeca skrivaju svoje bisere i zato je bilo najbolje privući ih ljubaznošću. Pravili su se kao da nisu došli zbog biserja, već samo kao na neki izlet. Bilo im je vruće pa onako oznojen Buk predloži da svoj pothvat započnu tako što će se najprije dobro okupati.

— Samo da odveslam natrag do broda i uzmem naše kupaće gaćice — reče Buk.

Tako i učini. Za to je vrijeme Jim ostao sam na plaži.

— Je li dobra ova plaža? — obrati se djeci najljubaznije što je mogao.

— Divna je. Osobito se sviđa morskim psima pa se zato svaki dan ovdje kupaju.

— Hajde, ne pričaj... — uzvrati Jim. — Ovdje nimalo ne izgleda da bi moglo biti morskih pasa.

No ipak se malo uznemirio, pa kad se Buk vratio, Jim mu ispriča što mu je Pipi kazala.

— Brbljarije — odgovori Buk. I onda dovikne Pipi:

— Zar ti ono tvrdiš da se ovdje opasno kupati?

— Ne — dobaci mu Pipi. — To ja nikada nisam rekla.

— Čudno — primijeti Jim. — Pa zar nisi možda rekla da ovdje ima morskih pasa?

— Pa da, rekla sam. Ali da je ovdje opasno, ne, to nisam tvrdila. Moj djed kupao se ovdje prošle godine.

— No, pa onda? — upita Buk.

— Baš se prošlog petka vratio iz bolnice — nastavi Pipi. — I to s najljepšom drvenom nogom koju je itko ikada vidio na nekom starcu.

I zamišljeno pljucne u vodu.

— I tako se ne može tvrditi da je kupanje ovdje baš opasno. Doduše, ostaje se bez ponekog dijela ruke ili noge, ali dokle god su drvene noge tako jeftine, mislim da se ne bi trebalo iz čiste škrtosti odreći kupanja.

I zatim pljucne još jednom.

— Uostalom, moj je djed kao dijete oduševljen svojom drvenom nogom. Kaže da je ona od neprocjenjive vrijednosti kad je u pitanju tuča.

— Znaš li što ja mislim? — dovikne joj Buk. — Mislim da ti jednostavno — lažeš. Tvoj je djed vjerojatno već postariji čovjek i sigurno više ne želi sudjelovati u tučama.

— Ne želi?! — vrisne Pipi. — Pa on je jedan od najzloćudnijih staraca, a svojim protivnicima razbija glave tom drvenom nogom. Nesretan je ako se ne mlati od jutra do večeri. Inače iz čista bijesa sam sebe zna ugristi za nos.

— Koješta — primijeti Buk. — Nije se mogao ugristi za vlastiti nos.

— Kako ne! — uvjeravala ga Pipi. — Popeo se na stolac.

Buk je na trenutak stao razmišljati, a onda ružno opsuje i reče:

— Dosta je tih tvojih gluposti! Hajde, Jim, da se svučemo!

— Moram vam ipak reći da moj djed ima najduži nos na svijetu. Svih njegovih pet papiga ponekad mu jedna do druge sjedne na nosu.

No sada se Buk pošteno razljuti:

— Znaš li što, ti mala, crvenokosa nesrećo. Ti si uistinu najlažljivije stvorenje koje sam ikada sreo. Zar te nije stid? Zar me doista želiš uvjeriti da pet papiga može sjediti na nosu tvog djeda? Priznaj da je to laž.

— Da — tužno će Pipi. — To je laž.

— Vidiš? Zar nije onako kako sam rekao?

— Bila je to strašna i užasna laž — Pipi će još žalosnije.

— Ma, naravno, bilo mi je odmah jasno — reče Buk.

— Da... jer je peta papiga... — vikne Pipi i brizne u gorki plač — ... jer je peta papiga morala stajati na jednoj nozi.

— Idi k vragu! — bijesno će Buk. Zatim pođe s Jimom iza nekog grma da se presvuku.

— Pipi, pa ti nemaš djeda — prijekornim glasom reče joj Anika.

— Pa što — glatko joj odvrati Pipi. — Zar ga baš moram imati.

Buk je prvi navukao kupaće gaćice. S jedne je stijene elegantno skočio u more i otplivao. Djeca su iz spilje s napetošću promatrala što će se dogoditi. A onda su primijetila peraju morskog psa koja se na trenutak zablistala na morskoj površini.

— Morski pas, morski pas! — viknuo je Momo.

Buk, koji je s uživanjem mlatarao po vodi, okrene glavu i primijeti strašnog krvoloka kako juri prema njemu.

Još nikada nije bilo nekog tko bi plivao tako brzo kao što je to ovom prilikom učinio Buk. Za cigle dvije sekunde stigao je do obale i izjurio iz vode. Bio je i ljut i uplašen, i činilo se kao da mu je Pipi kriva što je u vodi bilo morskih pasa.

— Stid te bilo, balavice! — vikao je. — Pa more je puno morskih pasa.

— A zar sam ja tvrdila nešto drugo!? — odvikne mu Pipi i ljupko nagne glavu u stranu. — Ne lažem ja baš uvijek, znaš!

Jim i Buk sklone se iza grma i opet odjenu. Došlo je vrijeme da se misli i na bisere — smatrali su oni. Tko zna kako su dugo kapetan i drugi mislili ostati na putu.

— Čujte, dječice — započeo je Buk. — Čuo sam kako govore da je u ovom kraju bogato nalazište bisera. Je li to istina?

— Je li istina? — ponovi Pipi. — Dok se hoda po morskom dnu, sve škripi pod nogama od školjki-bisernica. Krenite pa ćete vidjeti.

Ali Buku se više nije išlo u vodu.

— U svakoj je školjki veliki biser — nastavi Pipi. — Otprilike kao ovaj ovdje.

I ona pokaže jedan golemi, blještavi biser.

Jim i Buk tako su se uzbudili da su jedva jedvice mogli mirno stajati.

— Imate još takvih? — upita Jim. — Htjeli bismo ih kupiti od vas.

Naravno da to nije bila istina, jer Jim i Buk nisu imali novaca za kupovanje biserja. Htjeli su ih na taj način samo privući.

— Ovdje u spilji imamo još oko pet do šest litara takvih bisera — dobaci im Pipi.

Jim i Buk nisu mogli sakriti svoje oduševljenje.

— Odlično — reče Buk. — Donesite ih ovamo pa ćemo ih sve kupiti.

— A, to ne — odgovori Pipi. — A čime bi se jadna djeca poslije špekulala, što vi mislite?

Prošlo je prilično mnogo vremena prije nego što su Jim i Buk shvatili da se lukavštinom neće dokopati bisera. A ono što nisu mogli postići lukavošću, odluče da uzmu silom. Sada su barem znali gdje se biseri nalaze. Trebalo se jedino uspeti do spilje i uzeti ih.

Dakle, uspeti se do spilje. Da, upravo tako! Dok su oni razmišljali, Pipi je za svaku sigurnost skinula onaj ko-

nopac od sljezova lika. Sad se, dobro sakriven, nalazio u spilji.

Jimu i Buku nije se uspon prema spilji činio baš tako privlačnim. Ali očito da drugog izlaza nije bilo.

— Hajde pođi ti, Jime — reče Buk.

— Bolje pođi ti, Buk — reče Jim.

— Ti ćeš to učiniti, Jime! — prijeteći će Buk koji je bio jači od Jima. I tako se Jim počne uspinjati. Očajno se hvatao za svaku izbočinu koju je mogao dohvatiti. Hladan znoj tekao mu je niz leđa.

— Čvrsto se drži da ne padneš! — hrabrila ga Pipi.

Tada Jim ljosne. Buk vikne i opsuje stojeći na obali. I Jim je vikao jer je primijetio dva morska psa kako su se upravili prema njemu. A kad su mu se približili na oko jedan metar, Pipi baci kokosov orah baš ispred njihova nosa. To ih je tako uplašilo da je Jimu ostalo upravo toliko vremena da otpliva do obale i uspne se na malu zaravan. Voda je tekla s njegove odjeće i bio je prilično tužan. Buk ga je grdio.

— Uspni se sam pa ćeš vidjeti kako je to lijepo — uzvratio mu Jim.

— Pokazat ću ti kako se to radi — reče Buk i počne se penjati.

Sva su ga djeca promatrala. Anika se počela bojati jer je Buk dolazio sve bliže i bliže.

— Ej, ne idi onuda, past ćeš! — dovikne mu Pipi.

— Kuda? — upita Buk.

— Onuda — Pipi pokaže prstom. Buk pogleda put svojih nogu.

— Mnogo će se ovdje potrošiti kokosovih oraha — reče Pipi trenutak kasnije kad je opet morala baciti jednoga na morske pse kako ipak ne bi pojeli Buka koji se jadno koprcao u vodi. Buk se izvuče ljut kao ris, ali neobeshrabren. Odmah se počne ponovo penjati jer je zabio sebi u glavu da će se popeti do spilje i dokopati bisera.

Ovoga puta stvari su krenule bolje. Kad je stigao gotovo do otvora spilje, pobjedonosno vikne:

— Eh, sad ću vam za sve naplatiti, dječurlijo!

Pipi ga kažiprstom gurne u trbuh.

»Pljas!« — začulo se ponovo.

— Ovoga puta mogao si i sam ponijeti kokosov orah sa sobom kad si krenuo — vikne Pipi za njim dok je u nos gađala morskog psa koji se najviše približio Buku. No približilo se više morskih pasa pa je Pipi morala baciti više kokosovih oraha. Jedan od njih pogodi Buka u glavu.

— O bože moj, pa to si bio ti! — žalosno će Pipi, kad je čula kako je Buk jauknuo. — Ovako odozgo sličan si velikom, ružnom morskom psu.

Jim i Buk odluče da sačekaju djecu.

— Kad ogladne, već će se spustiti odande — surovo reče Buk. — A onda ću ja malo drukčije s njima.

Zatim vikne djeci:

— Baš mi je žao što ćete umrijeti od gladi ako ostanete gore u spilji.

— Vidim ja da ti imaš dobro srce, ali ne uznemiruj se zbog nas barem prvih četrnaest dana. A onda ćemo možda morati malo pripaziti kako da raspodijelimo kokosove

orahe — reče Pipi i razbije veliki kokosov orah, ispije mlijeko i pojede njegovu slasnu srčiku.

Jim i Buk su psovali. Sunce se spremalo na počinak i oni se pripreme da prenoće na obali. Nisu smjeli odveslati do svog broda da tamo prespavaju jer bi djeca mogla pobjeći sa svim biserima. I tako legoše u mokroj odjeći na oštro stjenovito kamenje. Nije im bilo ni najmanje ugodno.

A gore u spilji sjedila su djeca svjetlucavih očiju, jela kokosove orahe i plodove hljebovca. Sve je bilo baš zgodno, uzbudljivo i lijepo. S vremena na vrijeme pružali bi glave iz spilje da vide kako je Jimu i Buku. Tako se već smračilo da su ih tek mogli nazrijeti na onoj ravnoj stijeni. Ali zato su ih čuli kako ružno psuju.

Najednom dođe do proloma oblaka, jednog od najgorih koji se znadu onako naglo pojaviti u tropskim krajevima. Kiša je lijevala u potocima. Pipi pruži najkrajnji vršak nosa iz spilje.

— Ima li ikog tko ima više sreće od vas? — vikne ona Jimu i Buku.

— Što hoćeš time reći? — upita je Buk pun nade. Pomislio je da su se djeca sada možda pokajala i da će im dati biserje. — Što misliš pod time da mi imamo sreće?

— Pomislite samo koje li sreće što ste već bili mokri do kože i prije no što je ovaj prolom oblaka došao. Inače biste sasvim pokisli na ovom pljusku.

Čulo se kako netko psuje dolje na obali, ali nije bilo sasvim jasno je li to bio Buk ili Jim.

— Laku noć, laku noć i dobro spavajte! — poruči im Pipi. — I mi se upravo spremamo na spavanje.

Sva djeca polijegaše. Tomi i Anika legoše uz Pipi uhvativši je za ruke. U spilji im bilo baš lijepo. Sasvim ugodno i toplo. A vani je šumila kiša.

PIPI JE DODIJAO I JIM I BUK

Cijelu su noć djeca divno spavala. No Jimu i Buku nije bilo lako. Neprekidno su psovali kišu. A kad je kiša stala, počeli su se svađati čija je greška što se nisu dočepali bisera i tko je zapravo došao na tu glupavu ideju da se uopće odvezu na otok Gula-Gula. No kad se sunce podiglo i osušilo njihovu mokru odjeću, a Pipino veselo lice izvirilo iz spilje da im zaželi dobro jutro, javi se u njima odluka jača nego ikad da se svakako domognu bisera i onda otputuju odavde kao bogataši. Jedino nisu mogli smisliti kako da to ostvare.

Za sve to vrijeme Pipin se konj čudio gdje li su to otišli Pipi, Tomi i Anika. Nilson se vratio iz džungle pa se i on čudio njihovu nestanku. Usto se pitao što će mu reći Pipi kad primijeti da je izgubio svoj mali, slamnati šešir.

Nilson je skočio i uhvatio se za rep konju i onda je konj krenuo u potragu za Pipi. I tako malo po malo približio se južnoj strani otoka. Tamo primijeti Pipi kako viri iz neke spilje. On zarže od zadovoljstva.

— Gle, Pipi, tamo je tvoj konj! — vikne Tomi.

— Nilson mu sjedi na repu — doda Anika.

Jim i Buk su čuli uzvike. Čuli su da taj konj, što dolazi obalom, pripada ovoj crvenokosoj nesreći Pipi.

Buk ode i uhvati konja za grivu.

— Čuj ti tamo, čudovište jedno — dovikne on prema Pipi. — Pada mi na pamet da ti ubijem konja.

— Zar misliš ubiti konja kojeg toliko volim? — upita Pipi. — Mog malog, dragog, milog konja. To mi valjda nećeš učiniti?

— Na žalost bit ću prisiljen — odgovori Buk. — Sve dok ne dođeš ovamo i ne doneseš nam sve bisere koje imate. *Sve* — upamti to! Inače ću ubiti tvog konja.

Pipi ga ozbiljno pogleda.

— Čuj ti, lijepi moj! — obrati mu se Pipi. — Molim te najljepše što mogu — ne ubij mi konja, a djeci ostavi njihovo biserje.

— Čula si što sam ti rekao — reče Buk. — Ovamo s biserima, i to odmah! Inače...

Tada šapne Jimu:

— Pričekaj dok ne dođe s biserima, a onda ću je istući tako da će biti sva modra. Sve u znak zahvalnosti za prošlu kišnu noć. A konja ćemo povesti sa sobom na brod i prodati ga na nekom drugom otoku.

On vikne Pipi:

— No onda, hoće li biti nešto ili neće? Hoćeš li doći ili nećeš?

— Evo me, evo, već dolazim — reče Pipi. — Ali ne zaboravi da si me sam zamolio za to.

Skakutala je lako po malim izbočinama u stijeni, kao da je to najravnije šetalište, i zatim skoči dolje na zaravan. Zaustavi se ispred Buka. Stajala je tako, malena i sitna, s pregačicom oko struka, a na glavi stršile joj dvije crvene pletenice. Oči su joj svjetlucale opasnim sjajem.

— Gdje su biseri, balavice? — vikne Buk.

— Danas neće biti ništa od bisera — odgovori Pipi. — Umjesto toga hajdemo preskakivati jedni preko drugih.

U tom času Buk ispusti takav urlik od kojeg je Anika zadrhtala gore u spilji.

— Sad ću te uistinu smlaviti, i tebe i tvog konja — vikne on i nasrne na Pipi.

— Samo polako, lijepi moj — reče Pipi. Obuhvati ga oko struka i baci tri metra u zrak. Pošteno se udario kad je pao natrag na stijenu. Sada se i Jim probudi. On usmjeri strahovit udarac prema Pipi, no ona poskoči u stranu uz zadovoljan smijeh. Trenutak kasnije i Jim je letio prema svijetlom jutarnjem nebu. I tako su Jim i Buk sjedili na stijeni i glasno stenjali. Pipi im priđe i uhvati ih za ruke.

— Ne smijete biti tako ludi za špekulanjem kao što ste bili — reče im. — Treba znati mjere u željama za zabavom.

Pipi ih ponese dolje prema njihovu čamcu i baci ih u njega.

— A sada krenite kući i zamolite svoje mame da vam dadu koju paru za obične špekule — pouči ih. — Uvjeravam vas da se s njima možete isto tako dobro igrati.

Malo kasnije čulo se kako njihov parobrod odlazeći dašće.

Otada ga više nikada nisu vidjeli u ovim vodama.

Pipi potapše svog konja. Nilson joj skoči na rame. A iza najdaljeg otočnog rta pojavi se dugi niz kanoa. Bio je to kapetan Duga Čarapa i njegovo društvo na povratku iz uspješnog lova. Pipi im je mahala i dovikivala, a oni su veslima otpozdravljali.

Onda Pipi opet napne konopac tako da su Tomi, Anika i svi ostali mogli bez opasnosti napustiti spilju. Pa kad su kanoe čas kasnije pristale u malenom zaljevu pokraj »Vrtirepke«, već je čopor djece stajao tamo i dočekivao ih.

Kapetan Duga Čarapa tapšao je Pipi.

— Je l' sve bilo mirno? — upitao je.

— Posve mirno — odgovori Pipi.

— Ali Pipi, nije baš tako — upadne Anika. — Pa samo što se nije dogodila nesreća.

— O da, točno, sasvim sam zaboravila. Znaš mirno baš nije bilo, tata. Čim ti okreneš leđa, već se događa svega i svašta.

— No, mala moja, pa što se to onda dogodilo? — uznemireno upita kapetan.

— Ništa strašno — odvrati Pipi. — Nilson je izgubio svoj slamnati šeširić.

PIPI NAPUŠTA GULA-GULA OTOK

Divni su dani slijedili jedan drugoga, divni dani u toplom, prekrasnom svijetu, punom sunca, blještavog plavog mora i mirisavog cvijeća.

Tomi i Anika sada su već toliko pocrnjeli da je bilo gotovo nemoguće opaziti neku razliku između njih i Gula-Gulašića. A na svakom djeliću Pipina lica stvorile se pjege od sunca.

— Ovaj izlet me baš poljepšava — govorila je zadovoljno. — Pjegavija sam i ljepša nego ikad dosad. A ako se tako nastavi, postat ću stvarno neodoljivom.

Momo i Moana kao i ostala crna djeca smatrali su Pipi neodoljivom. Nikada ranije nije im bilo tako lijepo kao sada, pa su zavoljeli Pipi. Da, da zavoljeli su i Tomija i Aniku, razumije se, a Tomi i Anika zavoljeli su i njih. Za-

to im je svima i bilo tako lijepo pa su se igrali i igrali po cijele dane. Često bi se zadržavali i u spilji. Pipi je ponijela i pokrivače pa kad bi zaželjeli, mogli su i prenoćiti tamo, a s pokrivačima bit će im svakako ugodnije nego one prve noći. Isplela je i ljestve od konopca pa se po njima moglo sići sve do površine mora ispod spilje. Sada su se djeca neprekidno penjala i spuštala po ljestvama, kupala se i pljaskala po vodi koliko im je srce željelo. Pipi je podvodnom mrežom zaštitila oveće područje tako da im morski psi više nisu mogli prići. Kako je bilo divno plivati po onim spiljama uza samo more! Štoviše, tamo su Tomi i Anika naučili roniti loveći pri tom bisernice. Prvi biser koji je Anika našla, bio je velik, lijep i — ružičast. Odlučila je da ga ponese sa sobom kući i onda dade staviti u prsten, pa neka joj tako ostane uspomena na otok Gula-Gula.

Ponekad su se znali igrati da je Pipi Buk koji pokušava ući u spilju ne bi li ukrao bisere. Tada bi Tomi povukao ljestve, pa bi se Pipi morala penjati uza stijenu kako god zna i može. Sva djeca bi vikala: — Dolazi Buk! Dolazi Buk! — A kad bi Pipi provirila glavom u spilju, onda bi je svi redom gurkali prstom u trbuh tako da bi se na kraju natraške sunovratila u more. Tada bi joj samo noge virile iz vode i njima bi mlatarala na sve strane. Djeca bi se tome tako smijala, samo što se nisu od smijeha otkotrljala iz spilje.

Kad bi im bilo dosta spilje, boravili su u svojoj bambusovoj kući. Pipi i djeca gradili su zajedno tu kuću, premda je Pipi uradila najveći dio posla, razumije se. Bila je to velika kuća, četverouglasta, izgrađena od tankih bambusovih trski. Moglo se po njoj penjati kuda god se htjelo. Tik uz kuću rasla je visoka palma. Pipi je u stablu usjekla stepenice pa se njima moglo uspeti sve do vrha. Odande se pružao lijep vidik. Između drugih dviju palmi Pipi je postavila krasnu njihaljku spletenu od sljezova lika. Kad bi se pošteno zanjihali i u najjačem zamahu skočili s njihaljke. našli bi se ravno u vodi. Pipi se uspijevala zanjihati tako strahovito visoko, da bi odletjela daleko u vodu, pa je govorila, kako će »jednog lijepog dana sletjeti u Australiji, i teško onom kome padne na glavu«.

Djeca su išla i na izlete u džunglu. Uzdizalo se tamo visoko brdo, niz čiju se liticu rušio slap. Pipi je sebi zabila u glavu da će se u bačvi spustiti niz taj slap. Zato je sa sobom ponijela bačvu s »Vrtirepke« i sad se na vrhu litice uvukla u nju. Momo i Tomi poklopili su bačvu i gurnuli je. Uskoro zatim bačva je tresnula o dno i raspala se. Djeca su vidjela kako je Pipi iščeznula u matici vode i nijedno od njih nije vjerovalo da će je ikada više vidjeti. Ali iznenada izroni iz vode, popne se na obalu i reče:

— Te bačve postižu sasvim dobru brzinu.

Da, i tako su prolazili dani, jedan za drugim. No

približavalo se razdoblje kiša pa se kapetan Duga Čarapa zatvorio u sebe i u svoju kolibu razmišljajući o životu. Bojao se da za Pipi ipak nije dovoljan samo život na Gula-Gula otoku. Tomi i Anika su se sve češće pitali kako su mama i tata tamo kod kuće. Oni bi rado otputovali kući barem za Badnjak. Zato i nisu bili pretužni, kao što bi se moglo pomisliti, kad im je Pipi jednog dana predložila:

— Kako bi bilo, Tomi i Anika, da se malo vratimo kući u »Pipinovac«?

Naravno da je za Moma, Moanu i ostale Gula-Gulašiće nastao dan žalosti kad su Pipi, Tomi i Anika odlazili na brod da bi otputovali kući. Ali Pipi im je obećala da će se često, vrlo često navraćati na Gula-Gula otok. Gula-Gulašići su ispleli vijence od bijelih cvjetova i objesili ih na rastanku Pipi, Tomiju i Aniki oko vrata. Njihova pjesma rastanka tugaljivo je putovala za brodom koji je polako klizio morem. Kapetan Duga Čarapa oprezno se usekњivao u svoju maramicu i mahao na pozdrav. Pipi, Tomi i Anika plakali su tako da su im suze prštale iz očiju, i mahali, mahali kapetanu Dugoj Čarapi i onoj maloj, crnoj djeci, sve dok ih nisu izgubili iz vida.

Za vrijeme cijelog putovanja kući imali su vrlo povoljan vjetar.

— Bit će najbolje da na vrijeme izvučemo vaše potkošulje, svakako prije nego što stignemo u Sjeverno more — reče Pipi.

— Uh — nevoljko se slože Tomi i Anika.

No uskoro se ipak pokazalo da »Vrtirepka«, uza sav povoljni vjetar, neće stići kući do Božića. Tomi i Anika

silno se ražaloste na tu vijest. Zamislite, neće biti niti božićnog drvca, niti darova pod borom.

— Onda smo isto tako mogli ostati i na Gula-Gula otoku — srdito će Tomi.

Anika je mislila na mamu i tatu i bilo joj je na svaki način drago što će doći kući. Svakako je šteta što će propustiti Božić kod kuće — u tome su se Tomi i Anika slagali.

A onda jedne tamne večeri početkom siječnja Pipi, Tomi i Anika primijetiše kako im iz daljine svjetla gradića svojim treperenjem žele dobrodošlicu. Stigli su kući.

— Tja, to je bio taj izlet u Južno more — rekla je Pipi izlazeći s konjem preko mostića što su ga spustili na kopno.

Nitko ih ne dočeka na obali jer nitko nije ni znao kad će doći kući. Pipi podigne Tomija, Aniku i Nilsona na konja i tako krenuše put »Pipinovca«. Konj je morao gaziti vrlo oprezno jer su ulice i putovi bili puni snijega. Tomi i Anika naprezali su se gledajući kroz snježnu vijavicu. Uskoro će biti kod mame i tate! I odjednom oboje osjetiše kako čeznu za njima.

U kući obitelji Settergren svjetla su gostoljubivo svijetlila, a kroz prozor se moglo vidjeti kako Tomijevi i Anikini roditelji sjede za stolom.

— Evo mame i tate — radosno je viknuo Tomi.

No »Pipinovac« je bio posve u mraku, pokriven snijegom.

Anika je bila očajna pri pomisli da Pipi sama pođe tamo.

— Draga Pipi, zar ne bi mogla prenoćiti u nas? — reče.

— Ne, hvala — odgovori Pipi i bućne u snijeg ispred vrtne ograde. — Najprije moram napraviti malo reda u »Pipinovcu«. I ona se počne probijati kroz visoke snježne nanose koji su joj dosezali sve do pasa. Konj je kaskao za njom.

— Ali pomisli samo kako će tamo biti hladno jer se nije tako dugo ložilo — vikne Tomi za njom.

— Ih — glavno da je srce vruće, pa dok ono tuče, nema hladne kuće — čuo se Pipin glas.

PIPI NE ŽELI POSTATI VELIKA

O, kako su Tomijeva i Anikina mama i tata zagrlili svoju djecu, kako su ih izljubili i zatim pripremili divnu večeru. A na kraju potrpali ih u krevete. A onda su još dugo, dugo sjedili na rubu njihovih kreveta i slušali o svim onim čudnovatim dogodovštinama u kojima su im djeca sudjelovala. Svi su bili vrlo sretni. Samo jedno se moglo požaliti: što nisu stigli kući do Božića. Tomi i Anika nisu htjeli priznati svojoj mami da su bili vrlo žalosni i zbog božićnog drvca i zbog darova ispod njega, no bilo je kako je bilo. Kako je neobično to osjećanje — vratiti se kući. Ali tako je uvijek kad se čovjek vraća, a osobito s daleka puta. Ipak, sve bi bilo mnogo ljepše da su se vratili na Badnju večer.

Zaboljelo je Tomija i Aniku malko i kad su pomislili na Pipi. Sad je ona, naravno, ležala u vili »Pipinovac« s

nogama na jastuku, ali nikoga nije bilo uz nju da bi je pokrio u krevetu. Odlučili su poći do nje odmah slijedećeg dana.

No slijedećeg dana mama ih nije htjela nikamo pustiti jer ih nije vidjela tako dugo, a usto dolazila je njihova baka na ručak da pozdravi djecu po njihovu povratku. Tomi i Anika su se pitali što bi Pipi mogla raditi cijeli dan, a kada je pao mrak, više nisu mogli izdržati.

— Draga mama, ali mi *moramo* vidjeti Pipi — reče Tomi.

— Pa naravno, haj'te — odgovori mama. — Ali ne ostajte tamo predugo.

Tomi i Anika odoše.

Kad su stigli do vrata na ogradi Pipine kuće, zastali su i samo zinuli. Sve je tamo bilo kao na novogodišnjoj čestitki. Cijela je vila ležala meko uvijena u snijeg, a svi su prozori bili veselo osvijetljeni. Na verandi je gorjela baklja koja je bacala svjetlost daleko preko snježnog pokrivača. Jedan je puteljak bio očišćen i vodio do verande tako da se Tomi i Anika nisu morali probijati kroz nanose.

Upravo kad su s cipela skidali snijeg, vrata se otvore i na njima se pojavi Pipi.

— Sretan Božić u ovoj kući! — reče ona i uvede ih u kuhinju. A kad tamo, u kuhinji je stajalo božićno drvce, sedamnaest svijeća je gorjelo, pucketalo i širilo oko sebe ugodan miris domaćeg ognjišta. Stol je bio prostrt, a na njemu prava božićna hrana: šunka, kobasice, božićna kaša i mnogo čega drugog što se priređuje za božićni stol. Čak i paprenjaci. U peći je plamtjela vatra, a pokraj sanduka za drva stajao je konj i pristojno strugao kopitom

o pod. Nilson je skakutao između svijeća s borove grane na granu.

Tomi i Anika ostali su bez riječi.

— O Pipi! Kako je to divno! Kako si našla vremena da sve to uradiš?

— Ja sam marljiva po prirodi — odgovori Pipi.

Tomi i Anika odjednom se osjete silno veseli i sretni.

— Baš je divno što smo i opet kod kuće u »Pipinovcu« — reče Tomi.

Sjeli su za stol i pojeli strahovito mnogo šunke, i kobasica, i kaše, i paprenjaka. Zaključili su da je to još bolje od banana i hljebovca.

— Nego Pipi, pa sada nije Božić! — sjeti se Tomi.

— Zar nije? — odvrati Pipi. — Pa to onda kalendar u »Pipinovcu« malo zaostaje. Moram ga odnijeti nekom popravljaču kalendara da ga malo popravi pa da i opet krene svojim tokom.

— Divno — prihvati Anika takvo tumačenje. — Onda nam je Božić u svakom slučaju. Iako bez darova, razumije se.

— Eh, baš si rekla pravu riječ! — vikne Pipi. — Sakrila sam vaše darove, a na vama je da ih sami pronađete.

Tomi i Anika zažariše se od zadovoljstva, a onda navale i počnu s traženjem. U sanduku za drva Tomi nađe veliki paket na kojem je pisalo — TOMI. U njemu bila divna kutija s bojama. Ispod stola Anika je našla paket sa svojim imenom, a u paketu krasan crveni kišobran.

— Ovog mogu ponijeti sa sobom na Gula-Gula otok slijedeći put kad budemo putovali tamo — reče Anika.

Sasvim gore pri vrhu peći visjela su dva paketa. U jednom se nalazio mali džip za Tomija, a u drugom servis za

lutke namijenjen Anikinim lutkama. Na konjskom repu visio je mali, mali paket, a u njemu sat za Tomijevu i Anikinu sobu.

Kad su pronašli sve svoje darove, čvrsto zagrliše Pipi u znak zahvalnosti. A ona je stajala uz kuhinjski prozor i promatrala sav onaj snijeg u vrtu.

— Sutra ćemo izgraditi golemu kuću od snijega — reče Pipi. — A unutra ćemo imati svjetlo koje će gorjeti svake večeri.

— Fino, hajde da to uradimo — oduševi se Anika prijedlogom osjećajući se sve sretnijom što se vratila kući.

— Razmišljam hoćemo li moći izgraditi stazu za skijanje s krova kuće — nastavi Pipi svoja razmišljanja. — Morat ću konja naučiti da skija. No ne mogu dokučiti hoće li mu trebati četiri skije ili su mu dovoljne samo dvije.

— Sutra će nam biti lijepo — reče Tomi. — Sreća što smo došli kući usred božićnih praznika.

— I uvijek će nam biti lijepo — oduševljeno će Anika. — I ovdje u »Pipinovcu« i na Gula-Gula otoku i svuda, svuda...

Pipi kimne u znak slaganja. Sve troje popeše se na stol. Najednom preleti tužna sjena preko Tomijeva lica.

— Neću da postanem velik! — reče on odlučno.

— Ni ja! — priključi mu se Anika.

— Ne, za tim ne moram težiti — složi se Pipi. — Za velike ljude nema nikada ničega lijepog. Oni imaju samo gomile dosadnih poslova, bedaste odjeće, kurjih očiju i kumunalnih poreza.

— Komunalnih, a ne kumunalnih — ispravi je Anika.

— Sve je to isti jarac — odvrati Pipi. — I puni su praznovjerja i gluposti. Misle kako će biti golema nevolja ako za vrijeme jela stave nož u usta, i sve druge takve koještarije.

— Oni se ne mogu ni igrati — doda Anika. — Uh, zašto je čovjek prisiljen da postane velik?

— A tko je rekao da se mora postati velik? — upita Pipi. — Ako me sjećanje ne vara, ja negdje imam nekoliko pilula.

— Kakvih pilula? — zapita Tomi.

— Neke vrlo dobre pilule za one koji ne žele postati veliki — reče Pipi i skoči sa stola. Tražila je posvuda, i po ormaru, i po ladicama, i nakon nekog vremena pojavi se s nečim što je sličilo zrnju graška.

— Grašak?! — iznenađeno će Tomi.

— Misliš? A, ne! — odgovori Pipi. — Nije to nikakav grašak. To su *rosopas pilule*. Dobila sam ih, ima tome već prilično dugo, u Riju od jednog starog indijanskog poglavice kojem sam spomenula kako mi nije osobito stalo da postanem velika.

— Pa zar ove male pilule pomažu u tome? — sumnjičavo upita Anika.

— Pa naravno — uvjerljivo će Pipi. — No treba ih progutati u mraku i pri tom govoriti:

Slatki mali rosopas,
ja ne želim veći ras.

— Rast — misliš valjda reći — primijeti Tomi.

— Ako sam rekla »ras«, onda i mislim reći »ras« — odvrati Pipi. — U tome je upravo vic, razumiješ. Većina

bi i rekla »rast«, a to je najgore što se može dogoditi. Jer kad izgovore »rast« umjesto »ras«, onda počnu rasti mnogo brže nego inače. Bio je tako jednom jedan dječak koji je pojeo takvu pilulu. Pri tome je rekao »rast« umjesto »ras«. I tad je počeo tako rasti da je to bilo strašno. Po nekoliko metara na dan. Užasno. Još je bilo kako-tako dok je mogao kao žirafa pasti jabuke s drveta. Ali mu uskoro ni to nije polazilo za rukom, jer je bio i suviše visok. A kad su mu u posjet došle neke njegove tete i htjele reći: »O kako si porastao i postao snažan!« — morale su to viknuti preko megafona kako bi ih mogao čuti. Ništa se nije vidjelo od njega osim njegovih dugih, uskih nogu koje su nestajale između oblaka kao dva jarbola. I više se ništa o njemu nije čulo. Ipak jednom, kad je liznuo Sunce i onda dobio mjehur od opekline na jeziku, kriknuo je tako strahovito da su povenuli svi cvjetovi na Zemlji. No to mu je istovremeno bio i posljednji znak života. Premda njegove noge i dalje lutaju naokolo po Riju i prave prometne zbrke.

— Ja se ne usuđujem uzeti te pilule — uplašeno će Anika. — Što ako kažem pogrešnu riječ?

— Nećeš, ne boj se — umirivala ju je Pipi. — Kad bih mislila da ćeš to učiniti, ne bih ti ni davala te pilule. Jer bilo bi zaista dosadno igrati se samo s tvojim nogama. Tomi, ja i tvoje noge! Kakvo bi to veselo društvo bilo!

— Ph... nećeš pogriješiti, ne boj se — priključi se Tomi.

I oni ugasiše svijeće na boru. U kuhinji je nastao mrak, osim u peći gdje je iza vratašca svjetlucao oganj. Tiho su sjeli uokrug na pod. Uhvatiše se za ruke. Pipi dade Tomiju i Aniki po jednu pilulu. Od napetosti srsi su im pro-

lazili leđima. Pomisli! Za trenutak-dva ova tu čudna pilula ležat će im u želucu i otada neće nikada, nikada morati postati veliki. Kako li je to čudesno!

— Sada — prošapće Pipi.

Progutaše svoje pilule.

— *Slatki mali rosopas, ja ne želim veći ras!* — progunđaše istovremeno sve troje.

I tako je i to bilo obavljeno. Pipi upali svjetlo.

— Krasno — reče. — Sad nećemo postati veliki, nećemo dobiti kurje oči i sve one druge strahote. Doduše, pilule su vrlo dugo ležale u mom ormaru pa nisam potpuno sigurna je li im ostala njihova snaga, no treba se nadati najboljem.

Aniki najednom sine misao.

— Ali Pipi! — izusti Anika uplašeno. — Pa ti si htjela postati gusaricom kad odrasteš.

— Ih, mogu ja to biti i ovako — odgovori Pipi. — Ja mogu biti malena, malena, bjesomučna gusarica koja širi strah i trepet oko sebe.

Razmišljala je trenutak.

— Zamislite! — reče zatim. — Zamislite kako će to izgledati kad bude poslije mnogo, mnogo godina ovuda prolazila neka teta i vidjela nas kako trčimo i igramo se po vrtu. Možda će upitati: »Koliko ti je godina, mala djevojčice?« A ja odgovorim: »pedeset i tri, ako me sjećanje ne vara.«

Tomi se veselo nasmije.

— Onda će sigurno pomisliti da si vrlo niska za svoju dob.

— Naravno — složi se Pipi. — No onda možeš odgovoriti da si bio veći kad si bio manji.

Baš tog trena prisjete se Tomi i Anika da im je mama rekla neka ne ostanu predugo.

— Moramo sada kući — reče Tomi.

— Ali sutra ćemo opet doći — pridoda Anika.

— Fino — prihvati Pipi. — Gradnja snježne kuće počinje u osam sati.

Otprati ih zatim do vrtnih vrata, a kad je na povratku trčala prema kući, oko nje su plesale njene crvene pletenice.

— Znaš — započeo je Tomi malo kasnije dok se pripremao da opere zube — znaš, kad ne bih znao da su to rosopas-pilule, bio bih se mogao okladiti bilo s kime da je to najobičniji grašak.

Anika je stajala pokraj prozora dječje sobe u svojoj ružičastoj pidžami i gledala prema »Pipinovcu«.

— Gledaj, vidim tamo Pipi! — prekine razdragano.

Tomi pohita prema prozoru. Doista: sada, kad nije bilo lišća na drveću, moglo se vidjeti u Pipinu kuhinju.

Pipi je sjedila za stolom s glavom naslonjenom na ruke. Sanjivim izrazom u očima netremice je promatrala treperavi plamičak malene svijeće što je stajala ispred nje.

— Izgleda... izgleda tako osamljena — drhtavim će glasom Anika. — O Tomi, kad bi samo već bilo jutro pa da odmah možemo poći k njoj.

Stajali su tako tamo, tihi i gledali u zimsku večer. Zvijezde su sjale iznad krova »Pipinovca«. A u njemu je bila Pipi. I tamo će zauvijek ostati. Kako je bilo divno pomisliti na to. Prolazit će godine, ali Pipi, Tomi i Anika neće postati veliki. Osim ako pilule nisu izgubile svoju snagu, naravno! Doći će nova proljeća i ljeta, nove jeseni i zime, a njihove će se igre nastavljati. Sutra će izgraditi kuću od

snijega i skijašku stazu s krova »Pipinovca«. Kad proljeće dođe, penjat će se po šupljem hrastu, u kojem rastu voćni sokovi, igrat će se stvarotražitelja i jahati na Pipinu konju, sjedit će u sanduku za drva i pričati dogodovštine, ponekad će, možda, putovati i na Gula-Gula otok da posjete Momoa, Moanu i druge, ali uvijek će se vraćati u »Pipinovac«. Čudesno je utješljiva misao da će Pipi u njoj ostati zauvijek.

— Ako pogleda ovamo, mahnut ćemo joj — reče Tomi.

Ali je Pipi samo netremice gledala pred sebe sa sanjalačkim izrazom u očima.

I tada ugasi svijeću.

BILJEŠKA O PISCU

Spisateljica Astrid Lindgren rođena je u studenom 1907. godine na imanju Nas nedaleko malog mjesta Vimmerby, u Švedskoj. Završila je školu i nastanila se u Stockholmu. Ima dvoje djece i sedmoro unučadi.

Počela je, kao što sama kaže na početku ove knjige, pripovijedati najprije za svoju djecu. Tako su nastale njezine knjige o Pipi Dugoj Čarapi, prevedene na mnogobrojne jezike. Astrid Lindgren napisala je i trideset drugih knjiga za djecu, veliki broj tekstova za slikovnice i nekoliko filmskih scenarija. Primila je više književnih nagrada u Švedskoj, njemačku nagradu za dječju knjigu i Međunarodnu nagradu Andersen 1958. god.

Na naš jezik prevedena je knjiga A. Lindgren *Razmo u skitnji* (biblioteka Vjeverica), objavljena u dva izdanja.

SADRŽAJ:

Pipi se seli u svoju kuću — »Pipinovac« 7
Pipi je stvarotražitelj i upada u tuču 15
Pipi se igra »lovice« s policajcima 24
Pipi kreće u školu 30
Pipi sjedi na stupu vrtnih vrata 39
Pipi priređuje izlet 47
Pipi u cirkusu 56
Pipi posjećuju lopovi 65
Pipi slavi rođendan 72
Pipi ide u kupovinu 82
Pipi doživljava brodolom 95
Ugodan posjet 114
Pipi priređuje oproštajno veče 123
Pipi odlazi na brod 132
Pipi traži spunka 140
Pipi dobiva pismo 147
Pipi odlazi na brod 152
Pipi silazi na kopno 158
Pipi poučava morskog psa 164
Pipi poučava Jima i Buka 170
Pipi je dodijao i Jim i Buk 182
Pipi napušta Gula-Gula otok 185
Pipi ne želi postati velika 190
Bilješka o piscu 199

DO SADA IZAŠLO U BIBLIOTECI VJEVERICA

Anton Ingolič
Dječak sa dva imena

Anđelka Martić
Pirgo

Herminia zur Mühlen
Šta pričaju Petrovi prijatelji

Eran Levstik
Najdihojca

N. Veretennikov
Voloda Uljanov

Johanna Spyri
Heidi

Angel Karalijčev
U svijetu priča

Erich Kästner
Don Quichotte

Nathaniel Hawthorne
Čudesna knjiga

Kornej Čukovski
Doktor Jojboli

Vladimir Colin
Bajke

Kornej Čukovski
Bajke

Marija Majerova
Robinzonka

Makedonski pisci djeci

Josip Vandot
Kekec nad samotnim ponorom

Charles Perrault
Bajke

Mato Lovrak
Devetorica hrabrih

Krišan Čandar
Preokrenuto drvo

Mihail Zoščenko
Priče za djecu

William Saroyan
Tata, ti si lud

William Saroyan
Mama, volim te

Perzijske bajke

Braća Grimm
Bajke

Milan Šega
Čarobni ključić

Vesna Parun
Tuga i radost šume

Knjiga radosti

Danko Oblak
Modri prozori

Josip Vandot
Kekec na vučjem tragu

Erich Kästner
Emil i detektivi

Lewis Carroll
Alica u Zemlji čudesa

Gabro Vidović
Kurir sa Psunja

Miroslav Hirtz
Priče iz prirode

Vojin Jelić
Psiću, a kako je tebi ime

Grigor Vitez
Kad bi drveće hodalo

Erich Kästner
Tonček i Točkica

Ivana Brlić-Mažuranić
Priče iz davnine

Gianni Rodari
Čipolino

Anđelka Martić
Dječak i šuma

Knjiga radosti II

Ivana Brlić-Mažuranić
Čudnovate zgode šegrta Hlapića

Astrid Lindgren
Razmo u skitnji

Milivoj Matošec
Tiki traži Neznanca

Gianni Rodari
Putovanje Plave strijele

Mato Lovrak
Zeleni otok

Vjekoslav Majer
Žuna na telefonu

Nusret Idrizović
Mrav i aždaja

France Bevk
Mali buntovnik

Braća Grimm
Priče

Felix Salten
Bambi

H. C. Andersen
Bajke

Lewis Carroll
Alica s onu stranu ogledala

Jens Sigsgaard
Robin Hud

Vladimir Nazor
Kurir Loda

Ferenc Molnár
Junaci Pavlove ulice

Stevan Bulajić
Nebeski mornar

Aleksa Mikić
Priče o malim borcima

Oton Župančič
Ciciban

Aleksandar Popović
Tvrdoglave priče

Mato Lovrak
Vlak u snijegu

Ezopove basne

Karel Čapek
Bajke

Branka Jurca
Kućica kraj mora

Gabro Vidović
Trojica iz Male ulice

Marcel Aymé
Priče mačke na grani

Pavel Bažov
Kameni cvijet

Arkadij Gajdar
Timur i njegova četa

Milivoj Matošec
Admiralov otok

C. Collodi
Pinokio

Gianni Rodari
Pelsomino u Zemlji lažljivaca

A. Volkov
Čarobnjak iz Oza

Slavko Kolar
Na leđima delfina

W. M. Thackeray
Ruža i prsten

Desanka Maksimović
Ptice na česmi

France Bevk
Crna braća

J. Broszkiewicz
Velika, veća i najveća

Palma Kataliníć
Djetinjstvo Vjetra kapetana

A. R. van der Loeff-Basenau
Lavine bjesne

Aleksej Tolstoj
Zlatni ključić

Gabro Vidović
Zatočenici Pernatog otoka

Erich Kästner
35. maj

Tone Seliškar
Družina Sinjega galeba

Fran Levstik
Pjesme za djecu

Ernest Thompson Seton
Vinipeški vuk

Ivan Cankar
Moj život

Grigor Vitez
Gdje priče rastu

Branko Ćopić
Sin Brkate čete

Vojin Jelić
Hrabriji nego igračka

Ivan Kušan
Domaća zadaća

Marcel Aymé
Druge priče mačke na grani

Ivan Kušan
Uzbuna na Zelenom Vrhu

Gustav Krklec
Majmun i naočale

Ela Peroci
Djeco, laku noć

Gianni Rodari
Telefonske priče

Grigor Vitez
Igra se nastavlja

Ratko Zvrko
Grga Čvarak

Erich Kästner
Čovječuljak

G. Parca — M. Argilli
Čavlićevi doživljaji

Felix Salten
Bambijeva djeca

Mato Lovrak
Družba Pere Kvržice

Stanislav Femenić
Puž na ljetovanju

Milivoj Matošec
Strah u Ulici lipa

Eva Maria Aab
Vjetropirka Eva

Nada Iveljić
Konjić sa zlatnim sedlom

Višnja Stahuljak
Začarani putovi

Pjesme četiri vjetra
(Izbor i prijevod Grigor Vitez)

Hans Peterson
Matija i vjeverica

Henry Winterfeld
Djevojčica iz svemira

Palma Kataliníć
Pričanje Cvrčka moreplovca

Zdenka Jušić-Seunik
Vode su pjevale

Stjepan Jakševac
Vesela godina

Erich Kästner
Emil i tri blizanca

Erich Kästner
Čovječuljak i Malena

Erich Kästner
Blizanke

Jagoda Truhelka
Zlatni danci

Zvonimir Balog
Nevidljiva Iva

Dragan Lukić
Neboder C 17

M. Bjažić — Z. Furtinger
Ništa bez Božene

Sunčana Škrinjarić
Kaktus bajke

Ivan Kušan
Koko i duhovi

Blanka Dovjak-Matković
Neobična ulica

Gianni Rodari
Planeta ispunjenih želja

Mladen Kušec
Dobar dan!

Viola Wahlstedt
Aslak dječak sa Sjevera

Anđelka Martić
Vuk na Voćinskoj cesti

Mato Lovrak
Neprijatelj br. 1

H. C. Andersen
Bajke i priče

Dubravka Ugrešić
Mali plamen

Zlata Kolarić-Kišur
Moja Zlatna dolina

Ivan Kušan
Koko u Parizu

Milivoj Matošec
Veliki skitač

Zdenka Jušić-Seunik
Kupi mi vilovita konja

Antoine de Saint-Exupéry
Mali princ

Vlatko Šarić
Miško

Sunčana Škrinjarić
Dva smijeha

Gabro Vidović
Bjelkan

Astrid Lindgren
Pipi Duga Čarapa

Zvonimir Balog
Ja magarac

Gernet — Jagdfeljd
Katja i krokodil

Stanislav Femenić
Krijesnice

Mladen Kušec
Volim te

Božena Loborec
Četiri dječaka i jedan pas

Blanka Dovjak-Matković
Priče iz Dubrave

Luko Paljetak
Miševi i mačke naglavačke

Drago Ivanišević
Mali, ne maline

Ivan Kušan
Lažeš, Melita

Sunčana Škrinjarić
Zmaj od stakla

Mladen Kušec
Plavi kaputić

Josip Barković
Zeleni dječak

Danko Oblak
Zelena patrola

Višnja Stahuljak
Kućica sa crvenim šeširom

Nada Iveljić
Dobro lice

Likovni urednik
Irislav Meštrović

Tehnički urednik
Marijan Bašić

Korektori
Marija Molnar
Sefija Ibrahimpašić

*

Izdavačko knjižarsko poduzeće
Mladost
Zagreb, Ilica 30

*

Za izdavača
Branko Juričević

mladost